Avery Thorne 103

Iubirea depinde de şansă

Colecţia EL EA

Editura ALCRIS

THE BEST

Perspectiva de a-l întâlni pe celebrul Jonathan Worth o emoționa pe Livia foarte tare. Ca urma să interpreteze rolul principal într-o piesă pe care el o a pune în scenă...

Totuși, întrevederea or îi lasă o impresie izară, ca și când el n-ar nceta nici o clipă să pace teatru.

Nu era deci de mirare, ă ea se ferea instinctiv de și de temperamentul lui izar...

„— Ai dreptate. Trebuie că iubesc, de mă arăt atât de nobil generos cu tine. Am să aștept să pregătită — îi promise el, depunând sărut cast pe buzele ei. Acum pleacă ede, înainte de a abuza de tine. Dickson fi foarte mulțumit."

I.S.B.N. 973-9197-85-X

Lei 1800 + 36 T.L. = 1836

Avery Thorne

AVERY THORNE

IUBIREA DEPINDE DE ȘANSĂ

Redactor : AURELIAN-MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-84-1

Colecția „EL și EA"

AVERY THORNE

IUBIREA DEPINDE DE ȘANSĂ

Traducere din limba engleză de
IRINA TRANDAFIRESCU

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI

Coperta : ANDY

© by Avery Thorne, 1983

NO OTHER CHANCE

Mills & Boon Limited

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin Editurii ALCRIS – M 94

CAPITOLUL 1

Bătând la ușa camerei de hotel a lui Jonathan Worth, Livia nu se aștepta să-i răspundă personal.

— E deschis, îl auzi ea, ca prin vis.

Stăpânindu-și tremuratul care începuse s-o scuture, ea se strecură în vârful picioarelor într-un hol întunecat, care părea mai degrabă lugubru. Asta n-o ajuta cu nimic, pentru a-i ridica moralul.

— Aici ! — se auzi vocea caldă și bine timbrată a celui pe care-l idolatriza de atâția ani.

Adunându-și tot curajul, împinse o ușă și pătrunse în biroul luminos și aerisit, unde un bărbat citea așezat în spatele unui birou impozant de acaju — Jonathan Worth ! Ce curios... Nu și-ar fi imaginat să-l găsească într-un cadru atât de simplu. Unde era pasărea de noapte care nu ieșea decât la căderea serii, pentru a cutreiera cabaretele și discotecile și nu se întorcea acasă decât în zori ? Aici, la lumina zilei, părea aproape ireal.

De necrezut, era uluitor să constate cât puteau transforma machiajul şi proiectoarele aspectul fizic al unui bărbat. Livia privea fascinată această figură, în contur şi linii. Pe scenă, îi păruse mai plină, mai puţin întinsă, puţin marcată, se gândi automat.

— Livia Paige, presupun ? — întrebă el, ridicându-se din fotoliu şi indicându-i un scaun în faţa lui. Nu v-am văzut niciodată la teatru, dar am avut ocazia să asist la proiecţia filmului aceluia... Cum se numeşte ?... Acela, unde întindeţi rufele la uscat.

La această amintire penibilă, Livia se simţi roşind până la rădăcina părului.

— Au tăiat aproape toate scenele în care eram eu, ştiţi, se bâlbâi ea.

— Primele filme sunt adesea decepţionante, mai ales pentru autorii de teatru. Vreţi o cafea ?

— Nu, mulţumesc — murmură ea cu un nod în gât, incapabilă să înghită ceva, indiferent ce...

— Cu atât mai bine, pentru că nu mai am — mărturisi el, cu răutate. Credeţi că aţi jucat într-adevăr, în acel unic plan ? — întrebă el, dintr-odată.

Întrebarea era importantă. Livia-şi mai amintea turnarea scenei. Rolul ei, funcţia ei mai degrabă, consta în a simboliza o femeie care spăla rufe în grădină şi care, ajunsă de un dor de libertate, priveşte cu nostalgie norii

mânați de vânt în depărtare. Nimic mai mult. O simplă figurație, într-un lung-metraj de mâna a doua. „Cu titlu de glorie..." — se gândi ea, descumpănită.

Ce să spună ? Fără îndoială, era mai bine să fie cinstită cu interlocutorul ei. Era singura șansă de a-i câștiga încrederea și de a obține acest rol.

— Nu, consider că n-am **jucat** în sensul teatral al termenului — spuse ea, ridicând capul.

Jonathan Worth se afundă în fotoliu, cu un suspin satisfăcut.

— Bine. În acest caz, suntem de acord — răspunse zâmbind mulțumit și căpătând, pentru o clipă, un aer de adolescent.

Livia îl privea fascinată. Era posibil să-și schimbe atât de repede fizionomia ?

— Vedeți — reluă el, aprinzând o țigară, cu un aer absent — consider că un actor trebuie să dea ceva din sine însuși personajului pe care-l încarnează. Pentru rolul care ne interesează, căutăm o fată care să fie capabilă să exprime o idee de libertate, deși ea duce o viață groaznică și disperată. Când Dickson mi-a propus manuscrisul, m-a atras imediat eroul. Un bărbat teribil de singur...

Privirea i se pierdu o clipă în depărtare, ca și cum ar fi înțeles mai bine decât oricine semnificația acestui cuvânt simplu și crud.

– Din păcate, Dickson a pus o condiţie. N-a acceptat să-mi cedeze drepturile piesei, decât cu condiţia de-a o pune în scenă aici, la Boston, cu actori din trupa sa. Oricum, am obţinut dreptul de a refuza actriţa care va juca rolul feminin.

Cu aceste cuvinte, ochii săi de un albastru intens se îndreptară spre fata care se trudea cu chiu, cu vai, să le susţină scânteierea intensă.

– Dickson m-a asigurat că nu există decât o persoană susceptibilă de a-i încarna eroina, dumneavoastră – spuse el. Cum eu eram sceptic, m-a sfătuit să vizionez maldărul ăla de stupidităţi fabricat la Hollywood, numit film, ca să vă apreciez calităţile. L-am ascultat, v-am privit îndelung întinzând rufele şi... trebuie să mărturisesc că aveţi certe posibilităţi. Acestea fiind zise, textul dumitale era cum nu se poate mai redus – obiectă el, pe un ton acuzator.

– Efectiv, n-aveam nimic de spus. Din păcate, n-am avut altă alternativă – se apără ea. Oricum, sper să învăţ mult, în contact cu dumneavoastră.

– O, nu ! – exclamă Jonathan Worth, cu o figură uluită. Spune-mi că nu eşti ca proastele alea mici, care mă pun pe un piedestal şi mă adoră, ca şi cum aş fi un idol de piatră.

Livia avu subit impresia că o ironiza şi deveni roşie ca un mac. Cum ghicise oare admiraţia fără limite pe care i-o purta ? Citea

oare în suflete, ca în cărţile deschise ? Asta nu părea să-l îngrijoreze.

— Sper că nu eşti una din blegele alea, care zâmbesc întruna — continuă el, puţin îngrijorat. După părerea lui Dickson, eşti o actriţă bună şi se pare că unii de la Hollywood sunt de aceeaşi părere. Pentru o actriţă debutantă, nu-i atât de rău. Atunci, nu-mi vorbi de experienţă şi de genul ăsta de bagatele. Dealtfel, nu văd ce te-aş putea învăţa, fără ca tu să ştii deja.

— Ba da, din contră. V-am văzut adesea jucând şi...

Jonathan Worth scutură din cap, părând îndurerat.

— Biata mea fetiţă ! Dacă ai şti numărul actorilor pe care am avut ocazia să-i admir pe scenă ! De câte ori am regretat că n-aveam şi eu talentul lor !

El se întrerupse, în timpul cât îşi aprinse o altă ţigară.

— În sfârşit... ca să fiu sincer, n-a fost numai asta — rectifică el, expirând îndelung fumul albăstrui. Oricum, ce te face să crezi că nu eşti dintre cei aleşi ? Ai cea mai mică idee, ce-am gândit văzându-te întinzând rufele ? E foarte simplu, în locul tău, n-aş fi făcut mai bine.

Livia căscă ochii, uluită. Îşi bătea joc de ea ? Doar dacă cuvintele n-au luat-o înaintea gân-

durilor. Se întâmpla adesea, persoanelor care se ascultau vorbind.

— Ascultă, micuţo, amândoi suntem actori şi asta ne pune pe picior de egalitate. Deci, pentru numele lui Dumnezeu, încetează să-mi mai sorbi cuvintele, de parcă ai asculta Evanghelia. Nu te sfii să-mi spui să tac, mai ales dacă te plictisesc.

— O, nu ! Vă rog... continuaţi. Mă interesează ce spuneţi, replică Livia cu vioiciune.

— În locul dumitale, m-aş feri. Dacă cineva nu intervine, am obiceiul să monopolizez conversaţia. De fapt, totul e să nu fiu făcut să iau cuvântul — conchise el, privind-o inchizitorial.

Livia se întrebă îngrijorată, unde voia să ajungă. Încerca probabil s-o provoace, pentru a-i testa reacţiile, aducând-o la limita nedumeririi.

— Nu-i uşor — replică ea, pe un ton pe care-l voia sigur. Nu pot să fiu decât intimidată de un monstru sacru ca dumneavoastră... în sfârşit, cel puţin de cineva pe care-l consider monstru sacru şi... nu, nu asta am vrut să spun — se încruntă ea.

— Atunci, ce ? Explică ! — ceru el, încruntând sprâncenele.

— N-aş avea niciodată curajul să vă întrerup. Eu... vă mărturisesc că mă impresionaţi şi...

— ... Şi ? — insistă el, când ea tăcu.

— Ei bine, mă aşteptam la o altă primire, când am venit — mărturisi Livia, pe nerăsuflate. Mi-am imaginat o întâlnire mai formală, o discuţie sau un schimb de păreri despre piesă, cam aşa ceva. Nu găsesc prea gentil din partea dumneavoastră să impuneţi primei necunoscute să vă trateze ca pe un egal, adăugă ea repede, surprinzând o lucire de uluire în privirea interlocutorului său. E o poziţie, fără îndoială foarte democratică, dar nu prea realistă. Poate voi fi într-o zi la fel de bună cum pretindeţi dumneavoastră, oricum, pentru moment, n-am nici a zecea parte din experienţa dumneavoastră şi, a avea posibilităţi, nu înseamnă a fi capabil să joci.

— Ce frumos exemplu de umilinţă — exclamă el, glumeţ. Ei bine, draga mea copilă, pentru că vrei să intri în secretele meseriei...

El se opri o clipă, pentru a o studia pe îndelete.

— Mai întâi, să ştii că ai mâini foarte frumoase care se mişcă foarte expresiv când vorbeşti. Într-o conversaţie obişnuită, este perfect, dar pe scenă riscă să atragă atenţia publicului asupra lor şi s-o deturneze de la dumneata.

La aceste cuvinte, Livia le încrucişă automat şi le ascunse între genunchi.

— Tata pretinde că sunt incapabilă să spun un cuvânt fără ele — se scuză ea.

– Problema e să știi dacă ești în măsură să joci fără ele. Trebuie să le folosești doar când este absolut necesar, pentru a exprima un aspect al personalității rolului dumitale. Este singura lecție pe care sunt în stare să ți-o dau.

Livia consimți automat. Monologul interlocutorului ei o fascina și o zăpăcea, în același timp. Cui se adresa el ? Tinerei debutante doritoare să progreseze, sau lui însuși ?

– Toată arta actorului constă în a lua elemente din viața sa și a le transpune într-un personaj imaginar, pentru un altul. Apoi, problema este să rămână el însuși, pentru a putea să-și păstreze echilibrul. Este o meserie dificilă, trebuie să înțelegi, periculoasă, unde este indispensabil să te cunoști – conchise el, accentuând ultimele silabe.

– Și de a redeveni el însuși, imediat după ieșirea din scenă – replică Livia, al cărei ton pontifical devenea agasant.

– Foarte adevărat – aprobă el gânditor. Dar să lăsăm acest subiect pentru altă dată. Am plecat de la Londra azi-dimineață la ora nouă, adică la ora două după-amiază și îți mărturisesc că n-am prea dormit nici noaptea asta, nici cea trecută, în orice caz, nu destul pentru a aborda o temă atât de serioasă. Sunt obosit și mă tem să nu spun prostii... dacă n-am și spus, deja – adăugă el, trecându-și mâna peste față.

Atât de uman îi păru Liviei acest gest. Era foarte adevărat că era tras la față și cu cearcăne sub ochi.

– Nu, nu, fiți sigur. Eu... cred că e timpul să plec.

– Nu mă deranjezi – o reținu el cu un gest. Cred că voi veni în seara asta la teatru, să te văd în... îmi pare rău, nu-mi amintesc titlul piesei în care joci.

– Candida.

– Joci rolul principal ?

Livia aprobă, timid.

– Nu pari prea în vârstă – remarcă el, privind-o scrutător.

– Nu mai sunt o puștoaică ! se răsti ea.

– Nu, bineînțeles, te-ai născut bătrână, este evident – zâmbi el, amuzat de reacția ei. De ce ai ales prenumele Livia ? Ai vrut să nu te mai numești Olivia sau Cindy ?

– N-am ales deloc – se indignă ea. Mă numesc Livia Chillingsworth Paige, ca și bunica.

– Dumnezeule ! Ce responsabilitate cumplită pentru un biet bebeluș.

– Mama mea se gândea că e un nume foarte frumos pentru o scriitoare. Din păcate pentru ea, am lăsat mașina de scris, pentru scenă.

– A, voia să devii scriitoare.

– De fapt, nu tocmai. Bănuiesc că-i plăceau numele ieșite din comun.

– Ai chef să joci piesa asta cu mine ?

Livia tresări, luată prin surprindere de această întrebare la care nu se aştepta.

— Este o ofertă, sau vreţi să ştiţi ce părere am despre asta ?

— Este o ofertă — afirmă el, zâmbind. Dealtfel, am altă posibilitate ? Dickson ţine neapărat să joci rolul principal feminin. Altfel spus, decizia îţi aparţine — adăugă el, fatalist.

— Accept, firește ! — exclamă ea cu voce tremurătoare.

— Ei bine, iată-te angajată. Am preferat să stăm de vorbă înainte. Asta va evita vreo schimbare în jocul dumitale din seara asta, în speranţa de a mă impresiona.

Livia nu îndrăzni să protesteze. El avea dreptate şi ea o ştia. Numai Dumnezeu ştie, în ce stare de nervi ar fi intrat în scenă, dacă ar fi aflat în ultimul moment de prezenţa lui în sală.

— În felul ăsta, voi vedea Candida pe care o văd spectatorii, în fiecare seară. N-o să încerci să personalizezi reprezentaţia, nu-i aşa ?

— Ei... nu, am să încerc să nu modific nimic.

— Chiar te rog să nu încerci nimic ! Rămâi aşa cum eşti. Dacă nu, te vei îndrepta cu paşi repezi spre eşec şi te previn că nu tolerez o astfel de atitudine. Dealtfel... fii atentă, dacă nu mă opreşti, risc să dezvolt o întreagă teorie filozofică, pe această temă.

— Aveţi dreptate, plec — replică Livia, ridicându-se. Am nevoie de puţină odihnă, înainte de a ajunge la teatru.

Reacţia ei păru să-l surprindă pe Jonathan Worth care-o fixă cu privirea, îndelung.

— Bine — aprobă el. Îmi placi mai mult aşa, decât ca o puştoaică beată de admiraţie. Acum că eşti sigură că ai obţinut rolul, nimic nu te mai împiedică să fii la fel de grosolană ca mine.

— N-am obiceiul să fiu grosolană, cu nimeni.

— Probabil este adevărat — oftă el, ridicându-se la rândul lui, ca s-o conducă până la uşă. Sunt mulţumit că eşti atât de scundă. Contrastul între înălţimile noastre nu va fi decât de efect, pe scenă.

Exagera. Majoritatea oamenilor erau de părere că Livia era mai degrabă înaltă, pentru o femeie. Era vina ei că acest bărbat era cu aproape un cap mai înalt decât ea ? În picioare fiind, părea un adevărat gigant.

— Dickson dă o petrecere, după spectacol — continuă el. Ai să vii şi dumneata ?

— Da, cred că da. Dar va fi foarte târziu. Nu vă temeţi că veţi fi prea obosit ? — se miră ea.

— O, până atunci voi fi refăcut. Recuperez totdeauna, foarte repede — zâmbi el, întinzându-i o mână lată şi solidă.

Livia crezu că va da mâna cu ea, dar spre marea ei uimire, o apucă de încheietură.

— Întinde degetele — ordonă el.

Impresionată de tonul lui care nu lăsa loc de replică, Livia ascultă.

— Foarte frumoasă mână, fină cu ceva fragilitate. În meseria noastră, când vrei să te servești de ele eficient, e de preferat să fie atât de frumoase.

— Sunt mulțumită că vă plac — răspunse ea, jumătate confuză, jumătate ironică.

— Da, într-adevăr, mult. Dar probabil o știai deja, nu-i așa ? — adăugă el, dându-i brusc drumul.

Spunând acestea, el deschise ușa și o privi îndepărtându-se, fără să scoată un cuvânt.

Livia părăsi hotelul în care stătea el, într-o stare neobișnuită. Gândurile-i alergau prin minte și inima-i bătea să-i spargă pieptul. Era prea frumos ca să fie adevărat. Nu numai că-și întâlnise în sfârșit idolul, dar obținuse și un rol în următoarea lui piesă. Ce fericire !... chiar dacă personalitatea celebrului actor o deconcerta. Dar asta n-avea importanță. În câteva săptămâni, avea să-l lucreze cu el. La plăcerea de a juca cu unul dintre cele mai mari nume ale teatrului, se adăuga aceea de a crea un personaj interesant, dintr-o operă din cele mai dense și mai originale din câte-i fusese dat să citească. Cu Jonathan Worth pe afiș, n-avea nici o îndoială că va fi un mare succes.

— Livi, hei, Livi !

Livia se întoarse, smulsă brusc din gânduri. Cine putea s-o strige, cu acest diminutiv de necrezut ?

Deodată, descoperi pe cealaltă parte a străzii silueta cunoscută a lui Maureen Greenville, prietena și vecina ei de palier.

— De ce te grăbești așa ? — o întrebă aceasta, cu răsuflarea tăiată. Cred că de cinci minute încerc să-ți atrag atenția. Arăți încântător ! Ai câștigat lozul cel mare la loteria națională ?

— Mai ceva ! — anunță Livia, zâmbind triumfătoare. Imaginează-ți că am rolul !

— Rolul ? Ce rol ? N-am știut că dai o probă — replică Maureen, uluită. Să-mi povestești tot, când ajungem acasă. Afară înghețăm.

Livia acceptă cu dragă inimă.

— E o poveste lungă. Dickson a scris o piesă, pentru mine...

— Dickson ? E producătorul tău, sau cam așa ceva ? — o întrerupse Maureen, dornică să afle misterele lumii teatrale.

— Dickson Stannard este în realitate directorul artistic al trupei — îi explică Livia, pentru a mia oară. Este, de asemenea, și îngerul nostru păzitor, regizorul nostru și, mai ales, outorul nostru. Are un talent nebun.

— Dumnezeule mare ! Și cum se descurcă cu toate aceste activități ? Din ce trăiește ?

— Are averea lui personală, pe care o pune la dispoziția companiei. Mulțumesc lui Dum-

nezeu, altfel, la sfârşit de lună ar fi fost foarte dificil.

— Vii să bei ceaiul la mine ? — sugeră prietena ei, urcând cele şase etoje care duceau la apartamentele lor.

— Nu, trebuie să mă pregătesc de plecare la teatru. În seara asta trebuie să fiu în mod special în formă.

— Da ? Da ce ?

— E puţin mai complicat... — ezită ea. În piesa lui Dickson sunt două roluri principale, unul al unui bărbat şi celălalt, al unei femei. Am fost entuziasmată de cel din urmă şi i-am cerut lui Dickson să-mi fie partener. Ei bine, imaginează-ţi că el s-a gândit să-i dea rolul lui Jonathan Worth...

— Cine ? Jonathan Worth, starul ? — exclamă Maureen, neîncrezătoare. Tu cunoşteai pe cineva care era prieten cu Jonathan Worth şi nu mi-ai spus niciodată ?

— Nu ştiam — răspunse Livia, deschizând uşa apartamentului ei de două camere. Dickson nu vorbeşte niciodată de viaţa lui particulară şi nu e genul de om lăudăros. Dacă vrei o supă, fac una din plic.

— Supă ! — ţipă Maureen, jignită. Îmi vorbeşti de Jonathan Worth şi crezi că am inima să mănânc ? Povesteşte repede ! Veţi juca împreună, nu-i aşa ?

— Chiar aşa — răspunse Livia, pe cel mai potolit ton din lume.

— Fantastic, nu mai spune ! Dickson ţi-a dat vestea ?

— Nu, nu tocmai... ci Jonathan Worth.

— Cum ? L-ai văzut ? Unde ? Când ? întrebă Maureen, dintr-odată foarte exaltată.

— Haide, liniştește-te. Mi-a fixat o întâlnire, la hotelul unde locuieşte, ca să vadă dacă aş face faţă.

— Cum e ? Haide, spune-mi ! — insistă Maureen, care începuse să tremure de nerăbdare.

— Mi-a părut destul de bizar — răspunse Livia după o clipă de gândire. Impresionant, strălucitor, mai degrabă arogant, sărind fără un motiv aparent de la un subiect la altul şi oricum, are ceva care mă intrigă. În fond, cred că e mai fragil decât pare la prima vedere... Dacă m-ar auzi, s-ar înfuria probabil.

— De ce ?

— N-am idee — răspunse ea, făcând un gest vag cu mâna. Aşa fiind, e o persoană pasionantă şi pasionată. L-aş asculta vorbind ore în şir.

Livia tăcu o clipă. Jonathan Worth o impresionase mai mult decât voia ea să recunoască. Zâmbetul lui pe jumătate umbrit, bruştele lui schimbări de stare de spirit, posibilitatea lui de a trece de la autoritate la farmec, expresia câteodată gânditoare a privirii care-i dădea aspectul unui copil şi, mai ales, acea profundă

singurătate care emana din el, o impresiona-seră foarte tare și o făceau să se gândească la faptul că el avea o dublă personalitate.

— Hei ! Revino-ți ! La ce te gândești ? Ești așa de departe — remarcă Maureen.

— Așa e, scuză-mă. Totul s-a petrecut atât de repede, încât încă nu mi-am revenit — oftă Livia.

— Nu e mai degrobă Jonathan Worth ? — sugeră Maureen, cu incorigibila-i răutate.

— Și el. E atât de deconcertant. Sare de la un subiect la altul cu o asemenea ușurință, că te zăpăcește complet. E provocător, chiar ! Câteodată, ai senzația că vorbește de dragul de a se auzi vorbind, iar pe de altă parte, că se amuză pe seama interlocutorului său. Ce om ciudat !

— Ce-i așa de ciudat ?

— E foarte confuz... murmură ea, forțându-se, de bine, de rău, să-și exprime gândurile. E greu de apucat. Fără îndoială, e mai drăguț și mai atent decât pare la prima vedere și i-ar displăcea cu siguranță dacă cineva și-ar da seama de asta.

— Tu, eventual ? — insinuă Maureen.

— Glumești. Părerea mea nu-l interesează. Dealtfel, nu-i decât o presupunere, nimic mai mult.

— Totuși, îmi vine greu să cred ca Jonathan Worth să fie un mare singuratic. Asta nu se potrivește deloc cu imaginea de seducător pe

care i-o face presa. Pare să colecționeze cuceririle feminine, ca alții fluturii și, după părerea mea, tu riști să fii următoarea piesă din colecția lui de vânătoare. Gândește-te bine, micuța mea Livi.

— Nu fi proastă — răspunse Livia, ridicând din umeri agasată. Vom lucra împreună, nimic mai mult.

— După părerea jurnaliștilor, el întotdeauna a avut aventuri cu partenerele. Să nu-mi spui că nu citești niciodată ziarele.

— Ba da, bineînțeles, dar nu mă interesează viața personală a stelelor de cinema — obiectă ea, nemulțumită.

— Dacă ar fi fost atât de personală, nu s-ar fi etalat în paginile revistelor. Ai să-ți dai seama, când ai să devii următoarea cucerire a seducătorului Jonathan Worth.

— Nici nu se pune problema — afirmă Livia, îndreptându-se cu pași hotărâți spre camera ei.

— Nu, firește — suspină Maureen, ridicând ochii spre cer, pentru a-l lua martor la naivitatea prietenei ei. De ce te grăbești? Nu-i târziu.

— Vom merge cu toții la Dickson după reprezentație. Vrea să ne prezinte lui Jonathan Worth. Nimeni, în afară de mine, nu știe de venirea lui și vreau să fac impresie bună, fără să mă îmbrac ca o prințesă din „O mie și una

de nopți". Altfel, aud deja comentariile — suspină ea.

— Îmi imaginez. Cât de complicați puteți fi voi, actorii ! Trebuie totdeauna să jucați teatru, chiar și după ce ieșiți din scenă. Când o să vă opriți ?

— Foarte curios. Tocmai am discutat asta cu Jonathan Worth.

— Dacă tot trebuie să devii prietena lui, spune-i măcar pe numele de botez.

— Doar ți-am spus că n-am intenția să-i cad în brațe ! — exclamă Livia, aruncând pe pat prima rochie care-i căzu în mână.

Încruntată, Maureen o ridică și, conștientă de responsabilitatea ei, o examină cu grijă.

— Nu, nu asta — decretă ea. Mai bine ia-o pe cea cu crenguțe ruginii.

— Nu-i prea elegantă ? Va atrage atenția.

— Nu. Te-am mai văzut îmbrăcată cu ea ca să mergi la teatru, fără să fie o serată mondenă în perspectivă.

— Ai dreptate. Merge. Oricum, n-am ceva care să-mi vină mai bine.

— E puțin cam straniu să exerciți o meserie în care trebuie să salvezi aparențele, dar ești prea sărac să te îmbraci la înălțimea ambițiilor. Sper ca în urma colaborării cu Jonathan Worth, să se schimbe situația financiară. Privește aici — comentă Maureen, examinând cu un ochi critic garderoba Liviei. Nu, cu sigu-

ranță, nimic nu se potrivește viitoarei prietene a faimosului Jonathan Worth.

— Maureen, taci ! Dacă ții atât de mult, îți cedez cu plăcere locul meu.

— Mi-ar face plăcere — acceptă prietena ei, lăsând să-i scape un oftat de regret. Din păcate, mă tem că nu prea avem multe puncte comune.

— În ceea ce privește teatrul, n-am nici un avantaj.

— În aparență, poate, dar eu mi-am făcut deja o părere despre tine și Jonathan Worth. Tu ești sensibilă și mai echilibrată decât sunt, în general, cei din această profesie. Cine-ți spune că nu ești genul de femeie pe care el o caută în zadar, de atâția ani ? O femeie adevărată, care l-ar iubi pentru el și nu pentru numele sau averea sa.

— Maureen, ești o romantică incorigibilă — o certă blând Livia, izbucnind în râs, când văzu privirea visătoare a prietenei ei.

— Știu, știu. Până acum, n-am avut de ce să-mi folosesc imaginația, totuși acum... îmi imaginez. Jonathan Worth și Livia Paige, cele două stele ale scenei, reunite în sfârșit. Văd deja paginile jurnalelor de senzație. Livia Worth ! Ce pseudonim de senzație, pentru o carieră internațională ! Ține minte că nimic nu te obligă să te măriți cu el și dealtfel, nici Jonathan Worth nu-i bărbatul care să se însoare.

– Asta-i bine, nici eu – răspunse Livia, începând să îmbrace rochia. Nici eu nu sunt genul care se aruncă de gâtul primei stele nou venite.

– Nici de al altcuiva, dealtfel – suspină Maureen, descurajată. Oricum, sunt sigură că Jonathan Worth va ști să te facă să te răzgândești.

– Maureen, ieși repede, până nu mă supăr.

– Foarte bine, plec, dar mi se pare că protestul tău e prea puternic ca să fie sincer.

– Of, ce mă enervezi – se indignă Livia. Interpretezi totul pe dos. Dacă-ți spun că nu va fi niciodată nimic între mine și Jonathan Worth, fie-ți milă și crede-mă !

– Dacă ești așa de sigură... acceptă Maureen, ieșind pe palier. Oricum, e destul să te privesc, ca să văd că ești deja îndrăgostită de el. Nu descrii pe cineva pe care l-ai văzut o singură dată, așa cum l-ai descris tu. Ciudat, teribil de singur... Cinstit, Livia, pe cine ai vrea tu să faci să creadă că-ți este într-adevăr indiferent ?

Cum Livia țâșni din camera ei, Maureen bătu în retragere și se refuige râzând în apartamentul ei.

Cel puțin, bine că la teatru nu era nimeni la curent cu întrevederea ei cu Jonathan Worth. Dacă colegii Liviei ar fi știut că a venit la Boston, special pentru a discuta cu Dickson despre ultima lui piesă, nici unul din ei n-ar fi

bănuit că ea urma să-i fie parteneră. Cu atât mai bine! Cu cât mai târziu se vor dezlega limbile otrăvite, cu atât mai bine!

Reprezentația se desfășură bine, cu toată prezența lui Jonathan Worth în cel de-al treilea rând de scaune. Ieșind din scenă, începură discuțiile, fiecare încercând să ghicească ce impresie își făcuse celebrul actor. Prudentă, Livia nu se amestecă în comentariile lor și se refugie în cabină să se demachieze și să se schimbe.

Nu se punea problema să ajungă ultima la petrecerea lui Dickson. Tocmai își trăgea pe ea rochia, când o bătaie în ușă o smulse din gânduri. Era Perry Adams, cel care juca rolul poetului, în Candida.

— Tu nu vii cu noi, la Dickson? — se miră el.

— Ba da, ba da, vin acum. Nu știu ce am astăzi, mă mișc ca un melc.

— Puțin ca draga de Candida, nu-i așa? — zâmbi el. Ai fost superbă, Livi. Și de fapt, toți au fost. Nu ne-a trebuit mai mult decât să știm că în sală era o prezență remarcabilă, ca să dăm ce era mai bun în noi — adăugă el, rezemându-se neglijent de tocul ușii.

— Da, fără îndoială, așa este. Dacă vrei să pleci cu ceilalți, du-te. Eu mai întârzii încă zece minute.

— Nu, te aștept. În seara asta am un acces de generozitate și te duc cu taxiul. N-am prea des ocazia să ies la brațul unei viitoare stele.

Livia tresări. Era deja la curent ? Sau era, poate, una din nenumăratele lui glume ?

— Haide, nu mai spune prostii.

— Din contră, sunt foarte serios. Worth va accepta cu siguranță rolul din piesa lui Dickson și pot să pun pariu că tu vei fi cea care-i va da replica. Ascultă ce-ți spun. Ai să-ți amintești mai târziu, când vei fi bogată și adulată de mulțime și vei vorbi de bietul Perry cu un producător important.

— Ieși afară, în loc să vorbești prostii — interveni Livia, reprimându-și un suspin. Până să ajung cap de afiș, o să plătesc jumătate din contravaloarea taxiului. Jumătate-jumătate. Nu-i nici un motiv să te ruinezi pentru mine.

Perry se retrase fără să protesteze, lăsând fata să-și aranjeze costumul de scenă și să termine cu îmbrăcatul.

Când în sfârșit ieși din cabină, în teatru nu mai era nimeni, cu excepția lui Perry, care-o aștepta rezemat de perete.

— Superb ! — comentă el, văzând-o ieșind. Ai să-ți faci remarcată intrarea. Sper ca gloria ta să mă atingă și pe mine în același timp.

Livia îi aruncă o privire furioasă.

— Bine, consideră că n-am spus nimic — încercă Perry să îndrepte lucrurile. Știu că nu-ți place să faci pe steluța, totuși, pot să-mi permit să-mi tachinez puțin sora mai mare.

Această vorbă de duh o făcu pe Livia să zâmbească. Și ea-l considera pe Perry ca pe

un frate mai mic, atent și drăguț, frate pe care nu-l avusese niciodată. „Puppy" — cum îi spunea ea câteodată, era îndrăgostit de ea în felul lui, puțin ca tânărul poet pe care-l interpreta în Candida și care o iubea în tăcere pe eroină.

Braț la braț, ei părăsiră teatrul și opriră un taxi, care tocmai trecea pe stradă.

— Ești emoționată ? — întrebă Perry, după ce dădu șoferului adresa lui Dickson. În locul tău, aș sta ca pe jar, până aș afla dacă am obținut sau nu rolul.

— Cred că e deja hotărât — îi dezvălui ea dintr-odată.

— Nu mai spune ! Asta-ți poate schimba toată viața ! Am glumit adineauri, dar sincer, cred că ești o mare actriță, Livi. Totdeauna m-am întrebat de ce nu pleci la New York, ca să faci carieră, în loc să vegetezi la Boston. Îți irosești talentul.

— Știu, dar prefer să joc în piese bune, în mijlocul unei trupe de valoare și într-un teatru bun, decât să-mi pierd timpul alergând după un renume prin altă parte.

— Înțeleg, e mai bine să câștigi în valoare jucând clasici, decât să joci din când în când, în producții mediocre. În felul acesta ești pregătită să abordezi marile roluri ale repertoriului.

— Probabil — murmură Livia, fără convingere. Dacă stau să mă gândesc bine, mă întreb dacă

nu-mi este frică să devin o vedetă. Deși pentru asta am rămas la Boston.

— Livi, rișți să te împotmolești, dacă rămâi aici — protestă cu blândețe Perry. Sper, cel puțin, că n-ai să refuzi să joci cu Jonathan Worth.

— Nu, evident. Nu este însă un impediment, ca o parte din mine să asiste la reușită, în timp ce cealaltă, să tremure la gândul de a da replica unui actor așa de mare. E ca și cum... toată existența mea s-ar transforma deodată. E puțin înspăimântător — frisonă ea.

De fapt, avea impresia că e pe marginea unei prăpăstii fără fund, care-o atrăgea și, în același timp, se lupta să se mențină pe loc. Numai Dumnezeu știa ce-i rezerva viitorul alături de Jonathan Worth !

La ce bun să se gândească dinainte... Oricum, era prea târziu să mai dea înapoi.

— Ce idioată ! — spuse ea, râzând forțat. Nu sunt eu bleagă, să mă sperie gândul de a deveni un star ? De fapt, nici nu sunt, încă. Cine știe dacă jocul meu alături de Jonathan Worth va fi suficient de bun ? Se pare că pe scenă, troge spuza pe turta lui. E și mai fericit, dacă publicul observă doar o mică prezență care-i dă lui replica. Nu, vezi tu, Perry, toată lumea dispare când intră în scenă Jonathan Worth. Atunci, eu... suspină ea.

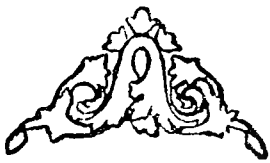

CAPITOLUL 2

Văzuse bine. Când intră în compania lui Perry în salonul imens, îl recunoscu imediat pe Jonathan Worth care vorbea, cu un pahar în mână, în mijlocul unei mulțimi admirative. Toate privirile, chiar și ale actorilor cu roluri secundare, care se adunaseră într-un colț, erau îndreptate spre el. Toate, cu excepția privirii lui Dickson, care se amuza de animația din jurul celebrului actor.

Deodată, el o văzu pe Livia și o salută ca și pe Perry, cu un gest amical al capului. El fu singurul. Nimeni altcineva nu păru să bage de seamă apariția lor. Toți erau foarte ocupați să-l asculte pe Jonathan Worth monologând pe tema favorită : teatrul și actorii.

— A fost teribil — proclamă el cu o voce tunătoare, care reverberă în toată sala. N-aveau nici o idee despre ce trebuia făcut și, firesc, nu s-au mișcat. Așa cum am mai spus...

El se întrerupse, pentru a-și scutura scrumul țigării în scrumieră și se pregătea să-și continue discursul pe același ton strălucitor, când

privirea lui o întâlni pe a Liviei. Un zâmbet luminos îi apăru imediat pe buze.

— Dar să lăsăm fleacurile — decretă el, desemnând cu un gest larg și teatral silueta fetei. Candida este în sfârșit printre noi ! Ce fericire să arate așa de încântător ca dumneata, domnișoară — adăugă el, înclinându-se aproape până la pământ.

O clipă, fata se întrebă dacă nu era beat. Tonul lui emfatic, această curtoazie ostentativă și acel fel insolent de a atrage atenția asupra ei, o făcură dintr-odată să se simtă și mai stingherită, cu cât anunțul tunător al actorului fusese urmat de o tăcere impresionantă.

Încurcată, Livia nu îndrăzni să protesteze, când el veni, o luă de mână și o conduse în centrul salonului, ca pe o debutantă la primul ei bal.

— În sfârșit, a sosit momentul pentru mine... spuse cu o voce de stentor.

El se întrerupse și-și termină încet paharul, pentru a prelungi suspansul.

— În sfârșit, a sosit momentul pentru mine, spuneam, să uit vanitățile lumii și viața mea de lux, pentru a duce o existență monahală de actor de provincie și să vin să lucrez cu voi. Datorez această schimbare totală cuiva care se află printre noi în seara asta și care nu-i altcineva decât Dickson Stannard ! — spuse el, ridicând paharul gol în direcția scriitorului. Dickson ! Pentru numele lui Dumnezeu,

adu-mi ceva de băut. Nu pot nici măcar să țin un toast în sănătatea ta.

Dickson se supuse cu un aer absent, în timp ce Livia îi aruncă o privire dezaprobatoare lui Jonathan Worth. Această scenă era odioasă. Avea el oare nevoie de acest discurs stupid pentru a explica trupei că acceptase rolul principal, în următoarea piesă ? Doar dacă alcoolul nu era la originea vervei sale verbale...

— În cursul lunilor viitoare, vom avea ocazia să ne cunoaștem mai bine — reluă el, pe un ton grandilocvent. Am urmărit cu mare interes reprezentația din seara asta și țin să vă felicit pe toți, pentru calitatea jocului prestat. Da, da, credeți-mă ! Punerea în scenă, luminile, jocul vostru, totul era perfect.

Era beat. Fără îndoială, ăsta era motivul pentru care nu-i dăduse drumul mâinii Liviei. Dar cine vedea ? Cu ochii măriți de admirație, membrii trupei ascultau cu religiozitate discursul lui flatant. Venind din partea unui actor atât de mare, astfel de complimente nu puteau decât să măgulească sufletul fiecăruia.

În această clipă, Dickson reveni cu trei pahare pe care le împărți succesiv lui Jonathan și Liviei, păstrându-l pe ultimul pentru sine. Sosirea lui păru să-l deconcerteze o clipă pe Jonathan Worth, care-i aruncă o privire descumpănită.

Îi trebuia probabil mai mult, ca să-și piardă cumpătul. Îndreptându-se cât de cât, ridică paharul și continuă :

— Am deci onoarea să vă anunț... doar dacă nu sunteți deja cu toții la curent... că Dickson a scris una din cele mai mari piese ale epocii noastre. Natural, merită câteva observații și critici, oricum, eu sunt dispus să...

Se întrerupse din nou și-i zâmbi lui Dickson, care rămăsese stană de piatră.

— ... să mă arăt mărinimos — continuă el, satisfăcut de impresia lăsată. În sfârșit, am acceptat să joc rolul masculin, în timp ce Livia Chillingsworth Paige, aici prezentă, îl va interpreta pe cel feminin.

Un concert de aplauze entuziaste întâmpină vestea. Era pentru prima dată când o astfel de șansă era dată companiei și fiecare se bucura sincer.

— Așa după cum ați constatat — urmă Jonathan Worth — Dickson, în infinita-i înțelepciune, nu și-a botezat personajele. Eu voi fi deci, EL și această biată Livia al cărei nume sună atât de frumos, va fi EA.

Spunând acestea, el o privi pe fată cu o privire catifelată, care-i reaminti de conversația avută după-amiază. Poate că nu era atât de beat pe cât părea la prima vedere.

— Îmi imaginez bucuria viitoarei mele partenere de a juca în această operă superbă. Care fiică a Evei n-ar visa să încarneze rolul femeii, cu literă mare ? Ținând seamă de toate considerațiile feministe, natural.

— Piesa mea nu este feministă, este umanistă — intervenі Dickson, fără să se supere.

Jonathan ridică un braț spre cer.

– Dacă spui tu... să bem deci, pentru umanism și pentru succes la critici și public.

Toată lumea se supuse, în timp ce el o trase mai la o parte pe Livia, a cărei mână o ținea încă.

– Înainte de orice, mi-ar plăcea să văd dispărând această expresie dezaprobatoare de pe încântătoarea-ți figură – murmură el, cu un zâmbet amuzat în colțurile gurii.

– Scuze, dar n-am nici o pasiune pentru marile discursuri. Mă fac să mă simt stânjenită.

– Ah, cum te înțeleg. Doar Dumnezeu știe cât le detest și eu. Din păcate, sunt necesare câteodată. În seara asta, colegii dumitale aveau nevoie de un discurs, doar pentru a fi încurajați. Este o faptă atât de rea, să le acorzi binecuvântarea pe care-o așteptau mai mult sau mai puțin ?

– Nu, presupun că, într-adevăr, nu-i nimic de neînțeles – spuse ea, concesiv. Oricum, era vreun motiv, să faceți numărul ăsta ?

– Știi, oamenii așteaptă din partea mea să-i uluiesc sau să-i fascinez, și nu cred că am dreptul să-i decepționez... chiar în momentul ăsta, aș da tot aurul lumii să scap de ei. Vrei să-mi faci un serviciu ?

– Da... Care ?

– Invită-mă să stau lângă dumneata, pe sofaua asta – spuse el pe un ton conspirativ.

Şi apoi, vorbeşte-mi despre tot şi despre orice. Mă voi face că te ascult. Nimeni nu va îndrăzni să ne deranjeze, iar eu îmi voi trage puţin sufletul.

Livia îl privi, fără să-i vină să creadă. Era el într-adevăr obosit, sau ăsta era altul din numerele sale ? Dealtfel, de ce să nu mărturisească pur şi simplu că-i era somn şi să se întoarcă la hotel ? Era absurd.

Oricum, fata se execută ascultătoare şi începu să-i debiteze, cu cea mai mare convingere posibilă, buletinele meteorologice naţionale. O întrebare, totuşi, îi ardea buzele.

— Aţi reuşit să dormiţi puţin ? — riscă ea să întrebe, după ce-şi epuizase, fermecător, cunoştinţele despre timp.

— O oră, după plecarea dumitale. Dar fie-ţi milă, continuă să vorbeşti şi lasă-mă liniştit — o rugă el, aprinzându-şi o altă ţigară.

Ea se apucă să-i descrie pe larg viaţa la Boston, când remarcă faptul că el fixa un punct misterios, în spatele ei. N-o asculta... drept urmare, somnola cu ochii deschişi.

— Când am sosit, am fost convinsă că aţi băut — declară ea, schimbând brusc subiectul. În realitate, cred că eraţi mort de oboseală.

Ea se opri o clipă, pentru a vedea pe figura lui reacţia celor spuse. Nimic. În aparenţă, nu înţelesese nimic din ce-i spusese ea. Doar dacă nu era sensibil la impertinenţă...

— Văzându-vă, nimeni nu şi-ar fi închipuit că sunteţi epuizat — continuă ea, încurajată

de mutismul lui. Mă întreb cum ați reușit. Recunoașteți că nu-i prea rezonabil să acceptați să participați la o petrecere după o noapte albă și ieri, erați încă la Londra. E o nebunie! Nu veți mai rezista, dacă nu vă odihniți. Bineînțeles, nu trebuia să vă vorbesc așa. Oricum, nu sunt nici mama dumneavoastră, nici nevasta, dar m-ați rugat să vă fac conversație și atunci, mă execut. Acum, nu știu ce-aș mai putea adăuga... Poate să vă recit o tiradă, dintr-o piesă de-a lui Shakespeare. Ar fi plictisitor, pentru că nu știu nici unul din rolurile masculine. Personajele feminine sunt mult mai puțin interesante și știți... dacă mai continui mult, se va ajunge să fim bănuiți de-o aventură.

Ea tăcu o clipă și-l examină îngrijorată. Nu reacționa deloc. Acum, situația era clară. Luând cu precauție țigara care ardea între degetele lui, ea o strivi în scrumieră.

— Toată lumea se va întreba ce vă povestesc atât de pasionant — murmură ea, mai mult pentru sine decât pentru frumosul adormit. Încă cinci minute și colegii mei vor fi convinși că asistă la nașterea unei idile.

— Au dreptate, probabil — replică el, deodată.

Livia tresări surprinsă.

— Ești un amor — reluă el, zâmbind amuzat. Mi-ai salvat viața... sau cel puțin, reputația.

— O, eraţi treaz.

— N-am aţipit decât o clipă, dar fii sigură, oricare ar fi fost inepţiile pe care ai găsit de cuviinţă să le spui, n-am auzit nici a suta parte.

— Cu atât mai bine — oftă ea, uşurată..

— Dumnezeule ! Mi-a scăpat, oare, ce-a fost mai interesant ? — glumi el, aprinzându-şi o nouă ţigară.

Livia-l observă cu atenţie. Fără să fie într-adevăr frumos, figura lui avea ceva misterios, expresiv şi fascinant. Fără îndoială, era privilegiul marilor actori să exprime o mulţime de emoţii, fără a lăsa să se vadă că sunt ale lor.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem la ceilalţi — declară el, după o tăcere îndelungată.

— Şi eu cred. Mi-ar plăcea să-i mulţumesc lui Dickson că mi-a dat această şansă. Şi în altă ordine de idei, Perry a plătit taxiul cu care am venit şi trebuie să-i dau partea mea.

— Cine ? A, da... poetul. Mi-a părut un băiat promiţător.

— Credeţi ? O, pot să-i repet ? Va fi atât de fericit.

— Dacă-i faci o plăcere, de ce nu ? Eu trebuie să mă întorc la publicul meu — replică el, plimbând o privire resemnată peste cei din jurul lor. Fie-ţi milă, îngerul meu, încetează să mă mai priveşti atât de acuzator. N-am nimic dintr-un criminal, te asigur.

Spunând acestea, se ridică, puse încet mâna pe umărul ei şi se amestecă în mulţimea în-

vitaților. Livia îl privi îndelung mergând de la unul la altul, schimbând câteva cuvinte sau izbucnind în râs la ceea ce interlocutorul său credea că e o glumă. De ce nu explicase simplu că e obosit și că-și dorea să se odihnească ? Această comedie era stupidă. De fapt, ce le datora el acestor necunoscuți, care se învârteau în jurul lui ca fluturii în jurul flăcării unei lumânări ?

— Ce părere-ți face ? — întrebă subit o voce, lângă ea. Era Dickson.

— Încă nu știu. E atât de plin de contradicții.

— Totdeauna l-am știut așa. Păreați că aveți să vă spuneți multe, voi doi. Sau te-a rugat să-l ajuți să „răsufle puțin" ? — adăugă el răutăcios, văzând că fata ezită să-i răspundă.

— De ce ? E obișnuit să facă așa ?

— În ultimii ani, da, destul de des. Nu întinerim deloc, știi, chiar dacă el se obișnuiește mai greu cu gândul ăsta.

— Văd. Ați fost colegi de clasă, cred.

— Da. Apoi ne-am reîntâlnit la același curs de artă dramatică. Este ceea ce se poate numi un prieten din copilărie.

Comparativ, Dickson părea mai în vârstă decât Jonathan, deși nici unul nu părea bătrân.

— Aș vrea să-ți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut pentru mine — declară ea cu toată sinceritatea.

— N-ai de ce. A fost o plăcere să scriu piesa asta, gândindu-mă la tine.

— Adevărat ?

— Adevărat. Ai în tine un potenţial excepţional, Livi, şi ar fi o crimă să fie lăsat neexploatat. Meriţi ca un autor să se intereseze de tine.

— Mă pui în încurcătură — replică ea, roşind confuză.

— Nu e cazul — replică el, desemnându-l din priviri pe Jonathan. Îl cunosc de o grămadă de vreme şi n-am reuşit să construiesc niciodată un personaj ca el. Văzându-vă, am înţeles, prin ricoşeu, care-i conflictul interior care-l bântuie.

— Un conflict ?

— Da, e obsedat de ideea de a domina, cu orice preţ. Plasează-l în faţa cuiva şi va căuta prin toate mijloacele să-i demonstreze că el e cel mai puternic.

— N-am observat — obiectă Livia, neîncrezătoare.

— Îşi ascunde bine jocul. Eşti prea echilibrată ca să intri în competiţie cu ceilalţi, dar Jon e o fiinţă fragilă, oricât de paradoxal ar părea. Se serveşte de oameni, îi manipulează, le impune voinţa sa, cu simplul scop de a se apăra şi de a le ascunde adevărata lui faţă. Ia aminte, Livi, va proceda şi cu tine ca şi cu toate celelalte, şi rişti să te rănească profund.

— Exagerezi.

– Sper, dar acum mă întreb dacă am avut dreptate să te distribui alături de el. M-am gândit foarte egoist, doar la piesa și la personajele mele, iar acum, mă tem de consecințe. Deci, nu te grăbi să-mi mulțumești și așteaptă să cadă cortina după ultima reprezentație, ca să spui că nu regreți nimic.

Părea serios, chiar dacă cuvintele lui îi păreau Liviei puțin exagerate. O credea care atât de naivă pentru a gândi că a-i da replica unui monstru sacru ca Jonathan Worth, va fi o partidă de plăcere ? N-o cunoștea deloc ! Iar în ceea ce privea o aventură cu el, nu era nici atât de proastă, nici atât de credulă, pentru a se lăsa înșelată de cuvintele lui. Nu ca această biată Honey Pressman, căreia-i făcea o curte asiduă. Proaspătă absolventă a școlii de artă dramatică, juca cu abilitatea inocentă a adolescentei naive abia ieșită din copilărie.

– În locul tău, m-aș îngrijora mai mult pentru Honey – îi mărturisi Livia lui Dickson.

– Nu, e destul de mare ca să-și dea seama unde ajunge – răspunse el zâmbind.

– Altfel spus, direct în cearșafurile lui Jonathan – sugeră ea, acerb.

Dickson o privi serios.

– Fii prudentă, Livi – oftă el. Mă duc să-ți aduc un pahar. Riști să ai nevoie, înainte să se termine petrecerea.

Livia îl privi cu coada ochiului. Insinuările lui începeau s-o intrige. Ce risca ea devenind

partenera lui Jonathan Worth ? Era, probabil, singura de aici care nu se lăsa înşelată de personajul lui. Atunci ? De ce se temea Dickson ?

Deocamdată, Honey Pressman părea mai în pericol decât ea. Jonathan n-o părăsea deloc şi nu protestă când cucerirea lui îl luă posesiv de braţ. De ce ar fi făcut altfel ? Honey părea fericită de atenţia pe care i-o acorda „maestrul" şi-i sorbea cuvintele cu fervoarea unui membru al unei secte religioase. Un public bun, de fapt.

Restul trupei era mai puţin subjugat şi, în loc să discute cu ilustrul actor, o asediară pe „draga şi bătrâna Livi", toată seara. Nu se ştie niciodată, ea putea să vorbească pentru ei, cu Jonathan.

Orele se scurseră, fără ca cineva să se gândească să plece. Toată lumea n-avea ochi decât pentru Jonathan, care nu manifesta nici o intenţie să se retragă. Fără îndoială, era prea preocupat de ocheadele încântătoare ale lui Honey Pressman...

În disperare de cauză, se regrupară în sfârşit, în jurul lui Dickson, care începu să cânte la pian o melodie veche. Livia care n-avea chef să se alăture celorlalţi, rămase pe canapeaua de piele jerpelită, a gazdei. De ce n-avea ea curajul să plece ? Se simţea atât de obosită şi nimic n-o mai reţinea cu adevărat aici. Doar poate ca să vadă cum va reuşi s-o prindă în plasă pe naiva Honey.

Cu capul lăsat pe spătar, Livia închise ochii și se lăsă legănată de meladia melancolică a Steinway-ului lui Dickson și zumzăiala discuțiilor care erau tulburate din când în când de râsul zgomotos al lui Jonathan.

Ea alunecă încet în somn, când Dickson încetă deodată să mai cânte, la mijlocul unei melodii de Billy Holliday.

— Ajunge — anunță el. Mi-au obosit degetele și vreau să ies puțin, să-mi dezmorțesc picioarele.

— Liber și să alerge, dacă vrea, eu unul nu mai pot — se auzi o voce gravă, lângă Livia.

Deschizând repede ochii, îl văzu, cu o strângere de inimă, pe Jonathan stând lângă ea și aprinzându-și o nouă țigară. Încă una.

— Cât e ceasul, Livia ? — întrebă el, după un moment de tăcere.

— De când vă preocupă cât e ceasul ?

— De-o clipă. E un mijloc eficient de a angaja o discuție, nu crezi ? Nu ești la fel de caritabilă ca mine.

— Ce vă face să spuneți asta ?

— Faptul că mă tratezi mereu cu răceală, printre altele. Dacă te-aș fi prevenit, ar trebui să joc o comedie, aș merita chiar un Oscar pentru reprezentația din seara asta, reprezentație pe care am dat-o pentru tine, nu uita — adăugă el, privind-o languros.

— Pentru mine ? Cine-ar fi crezut ?

— Absolut. Pari să te temi ca ceilalți să nu-ți reproșeze că mă monopolizezi ; m-am gândit

că e de preferat să le dau ceva în schimb. Dacă-ţi imaginezi că prietena voastră Honey, e amuzantă !

— La prima vedere, nu prea păreaţi că vă plictisiţi — insinuă ea, perfid.

— În sfârşit, o femeie care are replică ! Dacă am pleca ?

— Ar fi mai bine s-o întrebaţi pe Honey.

— Cu siguranţă, nu. Vreau să plec cu dumneata, înainte ca ea să încerce să mă convingă de contrariu. Nu ţi-am spus ?

— Nu-mi amintesc.

— Îţi lipseşte inima sau memoria ?

— Cum v-aţi gândit să scăpaţi de biata Honey ?

— Foarte simplu. Ne ridicăm şi plecăm. Honey discută cu Dickson despre următorul ei rol din piesă. În pofida dorinţei ei de a mă însoţi, mă îndoiesc că-l va jigni pe directorul şi autorul trupei. E o tânără persoană cu un simţ al realităţii foarte puternic — preciză el, cu un oarecare cinism. Vino ! Se va crede că mai am să-ţi dau un sfat. Dealtfel, nu mă simt prea în formă pentru a încerca să abuzez de o biată fată — adăugă el, zâmbind cu înţeles.

— Adevărat. Sunteţi palid ca un mort.

— Dacă asta-i posibil, am impresia că nici nu sunt prea departe. Nu mai sunt la fel de tânăr ca altădată.

— Asta mi-a explicat şi Dickson.

— Despre el, sau despre mine ? — întrebă el repede.

– Despre dumneavoastră.

– Ce inepții ți-a povestit Dickson ? – exclamă el, vizibil contrariat de răspunsul ei. Sper că n-ai crezut. Are despre mine o părere foarte bizară.

În timp ce se îndreptau calm spre ieșire, Livia se întrebă de ce cei doi bărbați erau atât de porniți unul împotriva celuilalt. Cine știe ? Poate, pentru că se cunosc prea bine.

CAPITOLUL 3

Zorile apăreau deja la orizont. Jonathan se opri în capul scărilor peronului și respiră aerul proaspăt al dimineții.

– Vă invit la mine, să bem o cafea – spuse Livia.

– Cu plăcere. Mergem pe jos ?

– E de preferat, doar dacă nu vreți să vă întoarceți la Dickson să chemați un taxi și să înfruntați, cu aceeași ocazie, furia lui Honey. Locuiesc la o jumătate de oră de mers pe jos, sau mai puțin, dacă sunteți campion la cros – adăugă ea, zâmbind răutăcios.

Jonathan nu i-o plăti. Părea brusc epuizat și părea deprimat.

– Am chef să merg puțin și să nu aud nimic... dacă nu vezi nici un inconvenient, bineînțeles.

– Nu, deloc.

– Bine – aprobă el, luându-i brațul și antrenând-o spre Beacon Hill.

Pașii lor care răsunau pe străzile pustii, vântul care le înțepa obrajii, casele încă adormite care păreau uriași pietrificați, chiar și mutismul

lor, creau în jur o atmosferă la care Livia era în mod special sensibilă.

Nu era minunat, să se plimbe în zori, în compania celui pe care l-a considerat totdeauna idolul ei ? Bineînțeles, tenebrosul Jonathan Worth nu se sinchisea nici de ea, nici de restul trupei. Dar i-a păsat lui vreodată, de cineva ? Dickson părea să creadă că, în afară de propria persoană, nimeni nu valora în ochii lui. Era destul de sever. Jonathan nu era atât de egoist. Sub acest aspect autoritar și extrovertit, nu ascundea el oare această trăsătură secretă, pe care Dickson o descoperise și care-l intriga ?

Era probabil această combinație de forță și slăbiciune care-i excita imaginația Liviei. Acest bărbat o fascina și o intriga, în același timp. Dickson avea probabil dreptate, când îl acuza că manipulează oamenii, dar se părea că victimele sale consimțeau... Cel puțin, ea așa credea...

Gândurile începură să i se amestece. Așa se întâmpla ori de câte ori era obosită. Lângă ea, Jonathan Worth mergea repede, ca și cum oboseala nu-l ajunsese. Era aproape șase dimineața, nu reușise, cu siguranță, să doarmă de două zile, și continua să mărșăluiască pe străzile goale și liniștite ale Bostonului, cu pas rapid și săltat. Cum reușea ?

— Nu merg prea repede, pentru dumneata ? — întrebă deodată, surprinzând privirea intrigată a fetei.

— Nu mai mult decât la petrecere — răspunse Livia, jumătate în glumă, jumătate în serios.

— Iată un comentariu foarte misterioas.! Cum să-l iau ?

— Cum vreţi. Tocmai mă întrebam de câtă vreme sunteţi în picioare. Patruzeci şi opt de ore, poate ?

— Nu mă sinchisesc de amănuntele de genul ăsta.

— Sunt convinsă. După două zile de veghe, nu eraţi obligat să acceptaţi invitaţia mea. N-am de gând să fac pe tiranul cu dumneavoastră.

— De ce ? Crezi că-mi impui cele patru dorinţe ?

— Nu tocmai, nu aştept nimic de la dumneavoastră, să ştiţi. Credeam doar că aveţi nevoie de puţin răsfăţ.

— Răsfăţ ! — repetă el, de parcă era vorba de o bomboană fondantă. E o veşnicie de când n-am mai auzit un cuvânt atât de încântător. Să mă răsfeţi, înseamnă să mă inviţi la dumneata, la o cafea fierbinte ? Sper că nu stai prea departe, căci nu-mi mai simt picioarele.

— Cale de cinci minute. Ce-aţi zice de două ouă cu şuncă, pe lângă cafea ?

— Cu plăcere. Nopţile albe au darul de a-mi deschide pofta de mâncare. Din păcate, nu-mi place să iau masa în restaurantele pentru noc-

tambuli. Nu întâlnești acolo decât trăsniți, singuri și triști. Cam așa ca mine.

— Nu păreți trăsnit! — protestă Livia.

Un zâmbet amuzat apăru pe figura însoțitorului ei.

— Ai uitat „singuri și triști" — remarcă el. Poți fi perspicace, dacă ți se dă ocazia.

— Ar trebui să ascultați și remarcile care se fac la adresa dumneavoastră.

— Ești mai înțepătoare decât mi-am imaginat?

— Vă veți gândi mai târziu. Am ajuns și aveți nevoie de tot suflul, ca să urcați cele șaptezeci și cinci de trepte care duc la apartamentul meu. O! Fie-vă milă, încercați să nu faceți zgomot. Vecinilor mei nu le place să fie treziți în zori.

— Și apoi, nu vor aprecia probabil să descopere că te întorci în zori, însoțită de un bărbat.

— E ultima mea grijă. Atâta doar, că ei muncesc toată ziua și au dreptul să se odihnească noaptea.

Acesta era purul adevăr, dar nu ținea să fie surprinsă pe palier, cu preacunoscutul Jonathan Worth.

Din fericire, culoarul și scara erau acoperite cu o machetă groasă care estompa zgomotul pașilor și Jonathan nu scoase un cuvânt, până când Livia nu deschise ușa apartamentului ei.

— În sfârșit! — oftă actorul, rezemându-se cu spatele de peretele de la intrare, pentru a-și

recăpăta suflul. Am plătit destul de scump ceaşca de cafea.

– Aţi uitat ouăle şi şunca. După un mic dejun bun, veţi fi din nou în stare să coborâţi cele şaptezeci şi cinci de trepte.

– Eu am numărat doar şaptezeci şi trei.

– Ei bine, aţi omis două. Eu le număr de fiecare dată, când urc cu cumpărăturile. Dar treceţi în salon, până fac eu cafeaua.

– Nu te faci comodă mai înainte ? – sugeră el, privind-o catifelat.

– Nu, suntem aici ca să mâncăm, amintiţi-vă.

– Haide, drăguţo, destinde-te şi lasă aerele astea de văduvă acrită. Mi-e atât de somn, încât nu rişti mare lucru – preciză el, zâmbind complice. În alte circumstanţe, ar fi fost cu totul altfel. Eşti foarte frumoasă, Livia.

Ochii lui o priviră în detaliu, cu o intensitate care-o tulbură profund. Emana din el o stranie seducţie, ceva ce-o vrăjea şi care risca s-o facă să-şi piardă raţiunea. Cu siguranţă, în pofida oboselii, Jonathan Worth rămânea destul de periculos.

– Nu dezarmaţi niciodată, nu-i aşa ? – întrebă ea, cu o undă de impertinenţă. Am sperat totuşi, că n-aveţi nevoie să adăugaţi numele meu la lunga listă a cuceririlor dumneavoastră. Cu atât mai mult, cu cât în seara asta l-aţi adăugat pe cel al lui Honey.

– Nu încă.

— Asta n-ar fi fost decât o formalitate, dacă n-aş fi fost eu acolo. Dar încetaţi să mă plictisiţi, dacă vreţi să pregătesc micul dejun. Şi eu mor de foame.

Zicând acestea, îl lăsă în salon şi se întoarse în bucătărie. Fără îndoială, nu era convenabil să se adreseze celebrului Jonathan Worth pe un ton impertinent.

În timp ce ea se agita pe lângă aragaz, îl auzi plimbându-se prin camera alăturată, oprindu-se în faţa tablourilor sau a rafturilor bibliotecii, frunzărind o carte sau examinând obiectele care decorau mobilele.

— Livia ! — o strigă el deodată. Ca să fiu cinstit cu ţine, am acceptat să mă ocup de tine, cu dragă inimă... şi sfătuit de Dickson.

Livia tresări, dar nu-i răspunse, concentrându-se asupra conţinutului tigăii.

— Mă asculţi ? — insistă el:

— Da, da.

— Ei bine ? — întrebă el, venind în bucătărie. Ce crezi, am rămas pe soclul meu ?

Livia întârzie cu răspunsul, până făcu focul mic sub tigaie.

— Ce vă aşteptaţi ? Să-i spun lui Dickson ? Sau mai degrabă, să vă fiu recunoscătoare că aţi părăsit-o pe Honey, ca să luaţi micul dejun cu mine ?

— Din punctul ăsta de vedere, e mai degrabă un compliment, nu găseşti ? — răspunse, zâmbind satisfăcut.

– Nu tocmai. Îmi pare că ieri, mi-aţi cerut să vă tratez ca pe un om obişnuit şi nu ca pe un idol căruia îi este permis orice...

– Ieri am spus multe prostii.

– Ştiu. Cred că aici, aveţi dreptate. Dealtfel, totdeauna am auzit că e bine să te încrezi în prima impresie. Cum vreţi şunca, moale sau bine prăjită ?

– Dumnezeule mare ! Nu mi-a vorbit nimeni, niciodată, în termeni atât de elocvenţi – glumi el. Îmi place crocantă, dar nu te abate de la subiect şi explică-mi mai degrabă un punct de vedere care se anunţă în mod deosebit exaltant.

– Unde rămăsesem ?

– Era vorba de o primă impresie, cred.

– A, da. N-am intenţia să vă consider un semizeu şi să vă cad la picioare şi în nici un caz, în braţe. Mă mulţumesc să văd în dumneavoastră un mare actor, mai bun decât mine în orice caz... nu, nu protestaţi. Ar fi o nebunie să pretind că n-am ce învăţa de la dumneavoastră şi că-mi este uşor să vă dau replica. Acestea fiind zise, admiraţia mea pentru dumneavoastră nu-i decât profesională. Nu contaţi pe mine să fiu pierdută de recunoştinţă ori de câte ori vorbiţi cu mine, sau vă uitaţi la mine. E clar ?

– Văd – murmură el. Dacă am înţeles bine, eşti insensibilă la farmecul meu.

– Nu mă îndoiesc de puterea dumneavoastră de seducţie, dar cred că se aplică mai bine

persoanelor ca Honey, spuse ea, ieşind ca să pună masa în salon.

Când se întoarse, el punea feliile de şuncă pe farfurie.

– Scuză-mă, dar cred că n-avem aceeaşi concepţie despre bucătărie. Sunt mai multe feluri de crocant – zâmbi el.

Devenise dintr-odată atât de uman, încât Livia fu profund impresionată. Cine era el, cel adevărat ? Era acel star insuportabil şi pretenţios, sau acest bărbat încântător şi plin de viaţă ? Poate şi unul şi altul, doar dacă un al treilea personaj nu se disimulează în spatele lor.

Ea termină de pregătit masa în linişte, sub privirea atentă a lui Jonathan care-o fixa, rezemat neglijent de tocul uşii. Unde voia să ajungă ? Spera s-o seducă, în pofida oricărei rezistenţe ?

Deodată, îl văzu trăgând un scaun şi lăsându-se să cadă pe el. De data asta oboseala îl doborâse, cu toată rezistenţa naturii sale.

– De ce faceţi mereu, aşa ? – întrebă ea, punându-i în faţă ouăle prăjite.

– N-am nici cea mai mică idee – mărturisi el, înghiţind o gură de cafea fierbinte şi aprinzând cu mâini tremurătoare o altă ţigară. Dacă aş fi ştiut, aş fi fost, probabil, mai firesc, nu-i aşa ?

– Este pentru că ceilalţi aşteaptă asta din partea dumneavoastră ?

— Nu, prin natura lucrurilor. Totdeauna am fost așa. El se întrerupse o clipă și studie conținutul ceștii. Presupun că am cerut totdeauna prea mult de la mine însumi — continuă el, pe un ton leneș. Această tendință supărătoare nu s-a atenuat de-a lungul vremii. Dealtfel, ai mare dreptate, acord o importanță enormă părerii celor din jur. Ce vrei, imediat ce ojung undeva, sunt tentat să fac atmosferă, să povestesc și să distrez galeria, cum se spune în termeni familiari. Nu știu ce mă împinge să dau atâta satisfacție oamenilor, dar un lucru e sigur: nu pot să fac altfel. Apropo, aseară te-ai înșelat.

— Adică ?

— N-am băut nici o picătură de alcool.

— Nu-mi aduc aminte să vă fi reproșat ceva.

— Ai gândit-o, e ca și cum ai fi spus-o — răspunse el. Nimic mai normal. Totdeauna am avut reputația de mare băutor. Asta a fost adevărat altădată, dar m-am oprit de a mai bea, în clipa când am realizat că riscam să nu mai pot juca. Atunci, pentru a respecta aparențele, la toate recepțiile unde sunt invitat, vin cu o sticlă plină cu ceai și fac pe beatul. Nu-i prea cinstit, nu-i așa ?

— Nu tocmai.

— Aproape nimeni nu știe — adăugă el, începând să mănânce ouăle cu șuncă. Trebuie că mi-ai inspirat o încredere fantastică, pentru a-ți face o astfel de mărturisire. Oricum, mi-ar place s-o păstrezi pentru dumneata.

– N-am obiceiul să spun tot ceea ce știu – ripostă Livia, jignită. Mai vreți o cafea ?

El scuturâ din cap și scoase din pachet o altă țigară.

– Ascultă, să nu crezi că e un mod ascuns de a-ți face avansuri, dar nu mă simt în stare să mă întorc la hotel – declară el, după un oftat prelung. Te-ar deranja dacă aș dormi la dumneata ? Foarte civilizat, bineînțeles – se grăbi el să precizeze, văzând figura uluită a fetei. Dealtfel, sunt prea obosit pentru a încerca, indiferent ce, cu dumneata.

Livia-și mușcă buza, ca să nu spună ce gândea. La ce bun ? Nu părea deloc în stare să-i asculte protestele.

– Bine. Mă duc să aduc o pernă și pături – cedă ea, oftând resemnată.

Când se întoarse, el era întins pe canapea, cu mâinile încrucișate sub cap, privind în tavan.

– Ai o sofa foarte confortabilă – declară el, ridicându-se ca și când ar fi fost prins făcând ceva rău.

Livia dădu din cap reprobator.

– Destindeți-vă. Nu-i nici o rușine să fii obosit – spuse îngenunchind lângă el și strecurându-i perna sub cap.

El o privi recunoscător, dar ea preferă să nu vadă. Ridicându-se, ea întinse peste el o pătură îndoită în două. Poate va adormi până la urmă.

Din păcate, îi cerea prea mult orgoliosului Jonathan Worth.

— De ce ţi se spune Livi ? — întrebă el. Nu ţi se potriveşte deloc.

— Ştiu — murmură ea, studiindu-i profilul frumos.

În curând el închise ochii, respiraţia-i deveni regulată şi trăsăturile i se destinseră. De data asta, dormea ca un copil. De ce naiba părea atât de fragil, când nici o emoţie nu se citea pe figura lui ?

★
★ ★

Câteva ore mai târziu, soneria stridentă a deşteptătorului o trezi brusc din somnul agitat în care căzuse. O ploaie fină şi pătrunzătoare cădea peste oraş. Ce timp tâmpit, trist şi deprimant, îi turtea moralul Liviei.

De ce se simţea atât de stânjenită ? Era de vină perspectiva de a se duce la teatru prin frig şi umezeală, sau prezenţa în casa ei a lui Jonathan Worth ?

Alungând cu o ridicare din umeri gândurile negre care-o asaltau, se dădu jos din pat şi se îndreptă spre bucătărie.

O lumină cenuşie şi tristă domnea în bucătărie. Nimic nu se mişcase de când se culcase, nici măcar invitatul ei de ocazie, a cărui siluetă o zări lungită pe canapeaua din salon.

Figura lui păstrase acea graţie infantilă, pe care ea o descoperise cu o seară în urmă. Fără să fie de o frumuseţe clasică, emana din el

un farmec nedefinit la care Livia era sensibilă, în pofida faptului că fusese prevenită că el era periculos.

„Nu-i momentul potrivit pentru înduioşare" – se gândi ea, înghiţind rapid o ceaşcă cu cafea caldă. Era aşteptată la teatru şi nu putea să întârzie, nici chiar din cauza celebrului şi seducătorului Jonathan Worth. Nimic grav dacă ea nu era acolo când se trezea el. Va găsi ieşirea şi singur.

Când intră în cabină, nu mică-i fu surpriza, să-l găsească pe Dickson foarte preocupat de aranjarea fardurilor. Mereu acelaşi. Detesta dezordinea şi murdăria, ceea ce într-un teatru unde domnea în permanenţă un haos vesel, părea ţăcăneală.

– Oh, bună seara, Livi !

Jonathan avea dreptate, hotărât lucru, acest nume nu i se potrivea deloc.

– Eşti bine ? – întrebă Dickson tendenţios.

– Da, firește. De ce n-aş fi bine ? – întrebă ea la rândul ei, agasată de aluzia la Jonathan.

– Livi, înţelege-mă. Ai plecat aseară cu Jon şi ştiindu-l cum e... mă rog, n-am fost liniştit.

– Nu văd de ce. Am plecat de la petrecere în zori, ca toată lumea, dacă nu mă înşel – preciză ea, sec.

– Livi, aş vrea să ştiu dacă... totul a fost bine între voi !

– Vrei să știi dacă s-a aruncat pe mine? Dickson, n-ai nici un haz. S-a mulțumit să mă conducă acasă și să ia micul dejun cu mine. Nimic mai mult. În rest, te asigur că s-a purtat ca un gentleman perfect – adăugă ea, omițând să-i spună că dormea încă, pe canapeaua ei.

– Am încercat toată ziua să-l găsesc la hotel, se pare însă că n-a ajuns acolo – replică el, privind-o inchizitor.

– Nu te uita așa la mine, Dickson. E vina mea că nu s-a întors în camera lui?

– Îmi pare rău, dar îl cunosc bine. N-are nici un scrupul să se țină după o fată, mai ales dacă-i frumoasă.

– La douăzeci și șapte de ani, nu mai sunt o fetiță și cred că sunt mai înțeleaptă decât îți imaginezi. Dealtfel, reputația de sfărâmător de inimi a lui Jonathan mi-a părut exagerată.

– Era probabil prea obosit – mârâi Dickson.

– Sau avea chef s-o regăsească pe Honey. Lasă-mă acum. Trebuie să mă concentrez puțin, înainte de a intra în scenă.

– Fie – acceptă el, fără tragere de inimă. Oricum, nu te supăra că-mi fac griji pentru tine, Livi.

– Ai merita totuși – ripostă ea, pe un ton pe care nu-l vrusese atât de tranșant. Dar fii sigur, n-am să țin cont – adăugă ea vioaie, în fața figurii lui descumpănite. Așa ai crezut că e bine să faci.

După plecarea lui, se așeză în fața oglinzii și, respirând adânc, încercă să-și alunge toate grijile personale, pentru a deveni Candida. Ce contau Dickson, Jonathan și tot restul lumii ? Peste o jumătate de oră, ea intra în scenă.

Părăsind teatrul după spectacol, ea se simți mai liniștită, aproape la fel de senină ca personajul pe care-l încarna în fiecare seară. Rămânea doar să ajungă acasă. Poate Jonathan era încă acolo.

Nu, era imposibil. Trebuie că plecase, imediat după ce se trezise. De ce ar fi rămas ? Avea alte lucruri de făcut, decât s-o aștepte. Dealtfel, putea paria că se simțise atins în amorul propriu, pentru faptul că ajunsese să recunoască faptul că-i obosit.

Ajungând la capătul celor șaptezeci și cinci de trepte, Livia se opri o clipă să-și recapete suflul, înainte de a deschide ușa, cu o ușoară strângere de inimă. Ce spera ea ? Nimic nu se schimbase. Apartamentul era la fel de liniștit ca totdeauna, obiectele erau la locurile în care le lăsase și lumina în bucătărie era tot aprinsă.

Deodată, recunoscu un zgomot familiar. Mașina de spălat vase ! Cine o pornise ?

— Cum a fost spectacolul ? — întrebă deodată o voce bine cunoscută.

Ea tresări și văzu silueta înaltă a lui Jonathan profilându-se în capătul salonului.

— Vă credeam deja plecat — băigui ea, surprinsă de această apariție neașteptată.

— M-am trezit, sau aproape. Sper că nu te deranjează că m-am purtat ca acasă.

Ea scuturâ din cap, nevenindu-i să creadă.

— Ați spălat vasele ?

— Da. Ce-i așa de extraordinar în asta ?

— Nimic. Aveți noroc că am venit singură — îi reproșă ea, sec.

— M-am gândit, dar am fost sigur că în seara asta te vei întoarce singură — replică el, zâmbind larg.

Livia-i aruncă o privire de oțel. Drept cine se credea, la urma-urmei ?

— Sunteți foarte sigur de dumneavoastră. În ceea ce mă privește, nu m-am putut gândi că ați fi încă aici.

— Nu mă îndoiesc. Fii sigură, nu pretind că te-ai întors singură din cauza mea. Să zicem că mai degrabă e vorba de intuiție. De fapt, am fost convins că ai să mori de foame. N-ai mâncat nimic, nu-i așa ?

Ea-l privi mirată.

— A fost foarte drăguț din partea ta că nu m-ai trezit — urmă el. În schimb, cum frigiderul era gol, am coborât după cumpărături. De ce naiba nu te dezbraci de mantou ? Stai o clipă, te invit la cină.

De data asta, Livia izbucni în râs.

— Aveți un tupeu fantastic.

— Prefer să nu discut. Deci fă-te comodă ! N-am să te mănânc.

Ridicând ochii spre cer, Livia se supuse ascultătoare și trecu în salon. Cum să-i reziste,

când adopta un ton glumeț care-i dădea aerul unui adolescent chiulangiu ?

— Așa cum spuneam, am coborât să inspectez împrejurimile — reluă el, volubil. Am reușit chiar să găsesc un magazin deschis, de unde am cumpărat o mașină de ras și lame. Din păcate, nu-i nici o galanterie prin zonă și sunt obligat să mă prezint în fața ta cu cămașa șifonată.

— E un fier de călcat în dulapul din baie — sugeră ea ironic.

— Nu mi-aș fi permis să-ți cotrobăiesc prin lucruri. Apropo, am descoperit un resaurant drăguț, greco-italiano-chinez, la doi pași de tine.

— Da, îl știu.

— Am fost sigur că vei fi flămândă la întoarcere, așa că am luat câteva sortimente din specialitățile lor și aștept să-mi spui dacă-ți plac. Doar dacă nu vrei să luăm masa în oraș.

— Oh, Doamne, nu ! — țipă ea.

Perspectiva de a ieși cu prea celebrul Jonathan Worth ar fi sperit și pe cineva mai curajos. Livia își imagina deja îmbulzeala care nu va întârzia să se producă în jurul lor, imediat ce ar fi ajuns într-un loc public. Admiratorii fascinați, cererile de autografe, Jonathan care n-ar fi rezistat plăcerii de a-și face numărul... ce oroare !

— Pari obosită. Destinde-te. Nu-i nici o rușine să fii obosit — râse Jonathan, parafrazând-o. Haide, nu te supăra — adăugă el re-

pede, în timp ce ea se îndrepta brusc. N-am intenția să te provoc. Dealtfel, ca să-ți demonstrez bunele mele intenții, îți promit că am să glumesc cât mai puțin.

– De-asta mă temeam – murmură ea printre dinți.

– Orice-ar fi, masa e pusă, cina pregătită și am luat chiar și vin alb și roze. Alege tu.

– Renunțați la ceai ?

– Am făcut, în schimb, cafea. Dar asta nu este tot. Avem jambon, ciuperci a la grec, salată de cartofi și prăjituri cu miere, superbe. Totul, pentru o orgie romană – sugeră el, intrând la bucătărie.

– Sau grecească – rectifică ea glumeț, așezându-se la masa pregătită de Jonathan.

– Scuză prezentarea, dar decorarea nu e punctul meu forte – spuse actorul, revenind cu o cantitate impresionantă de pungi de hârtie și de cutii de plastic.

– Am constatat.

– Acum, puțin roze, cafea și începutul e făcut – proclamă el, privindu-și satisfăcut opera. Să nu-mi spui că de data asta fac prea mult.

– Mă tem că da, dar sunt prea obosită ca să mă mai gândesc să protestez.

– Deci, mănâncă. Asta-ți va da puterea de a mă pune la punct – preciză el, zâmbind răutăcios.

– Mă supraestimați.

– O, după toate eforturile mele de a-ți fi pe plac ? Nu mi se întâmplă prea des, să știi.

— Sunt sigură — răspunse ea, servindu-se cu ciuperci.

— Îmi place foarte mult rochia ta. E cea pe care ai purtat-o aseară, nu-i aşa ? Am remarcat-o.

La aceste cuvinte, Livia ridică ochii spre cer.

— Oh, Doamne ! — exclamă ea. Acum înţeleg acea privire reprobatoare a lui Dickson.

— L-ai văzut azi ?

— Mă aştepta în cabină, ca să mă prevină despre dumneata — replică ea, începând să mănânce cu poftă.

— Bine că nu te-a condus în seara asta — remarcă Jonathan, observând-o atent. Ce şoc pentru bietul Dickson, să-şi dea seama că l-ai minţit ! Sau că ai spus adevărul, parţial — adăugă el, ridicând paharul.

Cum să-l învinuiască ? În fond, avea dreptate şi, fără s-o jignească, tenacitatea lui o făcea să nu se lase descusută.

— Aşa ai putut să-i spui acestui prieten drag că nici nu te-am violentat, nici nu te-am martirizat — reluă el, zâmbind irezistibil. Aş fi vrut să fiu un şoricel ca să pot asista la scenă, să-i văd figura, în momentul acela. Doar dacă n-ai un talent aparte de a pune oamenii la punct. Sper că nu mi-a venit şi mie rândul, acum.

— N-am nici un chef, Jonathan... O, scuze, domnule Worth — se corectă ea imediat, roşie de confuzie.

— Nu, continuă să-mi spui pe nume. Asta mă va face să cred că sunt un om obișnuit și nu Jonathan Worth, marele actor, promovat la rangul de instituție națională.

— E dificil de crezut că o instituție națională spală vasele și servește prăjituri cu miere — spuse ea cu răutate.

Spre surprinderea ei, gluma nu-i smulse nici un zâmbet lui Jonathan, care-o fixa cu privirea, foarte serios.

— E ceva straniu în tine, Livia, ceva ce nu reușesc să definesc — spuse el, aprinzând una din multele lui țigări. Cu siguranță, ești încântătoare, directă, spirituală, dar toate aceste calități nu sunt de ajuns pentru a explica ceea ce emană din persoana ta. Am remarcat de-aseară, la petrecere. Nimic nu te distingea de ceilalți și totuși, toate privirile erau îndreptate spre tine și... și...

El se întrerupse, încruntă sprâncenele, părând că-și caută cuvintele.

— ... și foarte curios, e ceva în tine ce-mi scapă. Poate generozitatea ta, echilibrul tău, această soliditate care emană din tine și care mă atrage irezistibil. Într-un cuvânt, te doresc ca un nebun.

Înainte ca Livia să aibă timp să protesteze, el izbucni într-un râs sonor.

— Mă comport ca un imbecil — exclamă el. Mă vei ierta ? Simțeam nevoia să-ți spun ce mă frământa, chiar dacă nici eu nu înțelese-

sem prea bine. Sunt sigur, am fost fericit să pregătesc cina pentru tine, așteptându-te. Nu-mi intră în obicei, dar am crezut că-ți va face plăcere și că voi crește puțin în ochii tăi, crede-mă.

Spunând asta, se ridică de la masă.

— Ar fi mai bine să plec, înainte de a deveni ridicol și de a strica tot.

— Nu, din contră — protestă Livia, părăsindu-și la rândul ei locul. Apropourile tale erau mai degrabă măgulitoare.

— Nu asta am vrut — spuse el grăbit. Am vrut doar să afli ce gândesc și să-ți vorbesc cât mai sincer cu putință.

— Lasă-mă să sfârșesc înainte să te superi. Complimentele tale m-au impresionat enorm, mărturisesc că și eu simt afecțiune pentru tine.

— Livia! — exclamă el.

El o fixă un moment, întrebător. Apoi, o luă în brațe și o sărută mai întâi încet, apoi cu o insistență pasionată. Livia vru să se elibereze, să-i explice că e o neînțelegere, totuși, subjugată de un val de dorință nebună, se agăță de gâtul lui cu o forță care o surprinse și pe ea. Unde-și pierduse bunul simț, rezerva nativă, gândurile bine ordonate? Nu mai era nimic înafară de această îmbrățișare, din care-și dorea să nu se mai desprindă.

— De ce nu mai rămâi? — se auzi ea șoptind.

– Da, de ce nu ? – răspunse el repede.

Gura lui era deja pe a ei, când deodată, o respinse.

– Nu, nu vreau să stric tot – decretă el cu o voce gravă. Mâine dimineață trebuie să plec din Boston și n-am chef ca nooptea asta să semene cu un adio. Am nevoie de o relație mai concretă, mai solidă, înțelegi ?

Ea nu prea era sigură. Ce contau explicațiile complicate ale lui Jonathan ?! Nu dorea decât să se abandoneze în brațele lui și să dea uitării restul lumii.

– Totuși... obiectă ea, mirată.

– Nu, nu spune nimic – o făcu el să tacă, punând un deget pe buzele ei. O dată mă port și eu ca un mare senior, nu mă descuraja – argumentă el cu umor disperat.

Ea nu mai înțelegea nimic. De ce era atât de grăbit s-o părăsească ? Acum două minute abia, părea atât de îndrăgostit...

– Am să mă întorc la primăvară – șopti el, înainte de a-și pune buzele pe gura ei. Apoi, vom putea pleca de pe baze mai sănătoase – precizâ el, zâmbind.

El întoarse spatele și ieși din apartament. Livia rămase fără reacție, privind în urma lui, ascultându-i pașii coborând scările. De ce apăruse în viața ei, dacă trebuia să dispară tot atât de repede, lăsându-i în inimă o rană adâncă ? Acum, nimic nu va mai fi ca înainte..

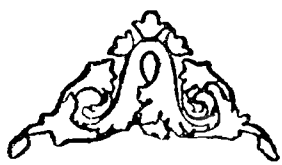

CAPITOLUL 4

Jonathan plecase şi nu era nici o speranţă să-l revadă, înainte de-a se întoarce, primăvara viitoare. Nu era genul care să scrie. Livia trebuia să aibă răbdare până vor veni zilele frumoase, ca să afle ceva despre el. Avea otâtea să-i spună! Din păcate, el hotărâse altfel.

Slavă Domnului, îi rămăsese teatrul. Reprezentaţiile cu Candida nu vor înceta decât la Crăciun, când trupa ar relua, până în martie, Iulius Cezar de Shakespeare. Apoi, Jonathan se va întoarce ca să înceapă repetiţiile la piesa lui Dicksan. Sfârşitul lui martie! Era atât de departe, mai ales fără un cuvânt de îmbărbătare.

Asta însemna să nu-l cunoască bine pe neînţelesul Jonathan Worth. Mare-i fu mirarea să descopere, după o lungă şi rece seară de muncă, în cutia de scrisori, un plic sosit cu avionul.

— Jonathan! — murmură ea, deschizând plicul cu febrilitate.

Era chiar de la el.

„Livia — scrisese el, mare și ascuțit — gândul că i-ai spus lui Dickson că nici nu te-am violentat, nici agresat, mă consolează că sunt din nou în jungla nemiloasă a lumii spectacolului. Nu pentru că țin la reputația mea, ci pentru că efectiv, n-am încercat nimic împotriva ta. Nu mă întreba de ce sunt atât de fericit și mândru, nu știu motivul.

Nu crede prea mult ce scriu ziarele despre mine. Am avut în ultima vreme o discuție cu un ziarist care, nemulțumit de interviu, s-a grăbit să culeagă toate bârfele care circulau pe seama mea, la turnarea asta. Dumnezeu știe ce-o să iasă ! Fii, te rog, indulgentă, dacă-ți pică în mână articolul lui. Detest locul ăsta. E prea cald și prea umed și am nostalgia Crăciunului cu zăpadă, de la Boston. Din păcate, văzut de aici, totul pare atât de ireal.

Când ai să citești articolul ziaristului ăstuia, fie-ți milă, continuă să crezi că m-am schimbat și că nu mai sunt cel de dinainte. Cât de curios ți-ar părea, transformarea mea a început cu tine, dar poate înțelegi tu ce înseamnă asta."

Era semnat Jonathan.

Dacă era vorba de o scrisoare de dragoste, nu era deloc convențională. Era oare ceva ? Părea să se plictisească în acea țară îndepărtată și această misivă nu era, probabil, decât un mijloc de a-și omorî timpul. O ajuta să

uite cruda lui absență... și bârfele ziarelor. Câteva zile mai târziu, într-adevăr, Maureen dădu buzna la ea, cu un săptămânal în mână.

— Ascultă asta ! — exclamă ea, foarte excitată.

Articolul se intitula „Serenade africane" și povestea în amănunt aventurile amoroase ale lui Jonathan Worth, între două filmări ale superproducției. După autorul articolului, climatul tropical sporise posibilitățile actorului în acest domeniu și noile lui cuceriri se numărau cu duzinile.

— Acum, te privește pe tine — urmă Maureen, verificând dacă Livia era atentă. Imaginează-ți că se vorbește de tine, într-una din cele mai importante reviste din țară. Uite, asta e : „Fără îndoială, el sărbătorește în avans succesul piesei pe care speră s-o joace în stagiunea viitoare, la Boston" — cită Maureen, silabisind. „Să sperăm, totuși, că-și va modera excesele, înainte de a urca pe scenă. Dacă dăm crezare prietenilor săi, trebuie să ne îndoim. Livia Paige, viitoarea sa parteneră, va fi o tânără încântătoare, a cărei frumusețe nu va fi unica atracție. Cum va putea Jonathan Worth, să-i reziste ?" Ia aminte, Livi ! Numele tău, imprimat cu litere mari, într-o revistă citită de milioane de oameni !

— Care se vor grăbi să uite îndată — răspunse Livia sec. Dealtfel, nu sunt prea sigură că acest articol mă onorează.

– Esențialul e să fii menționată. Apoi, ce contează conținutul ?

– Mi-ar place să fiu convinsă – replică Livia, fatalistă.

Spre deosebire de Maureen, era profund nemulțumită că numele și figura ei erau oferite unei mulțimi de amatori de bârfe și scandaluri. Numai bunul Dumnezeu știa ce va ieși din asta !

Acest articol o tulburase profund și fu o ușurare pentru ea să plece câteva zile ca să petreacă Crăciunul în familie, în Vermont. Totdeauna se reînnoia plăcerea de a-și întâlni părinții, unchii și verii. Cu siguranță, nimeni nu se va priva de plăcerea de-a o tachina pentru „povestea ei de dragoste" cu un actor celebru, dar era atâta tandrețe și atâta bunătate în aluziile lor, încât nu se gândea să se formalizeze. În preajma lor, totul era atât de diferit.

Petrecerile se derulau cu veselie, la unii sau la alții, jucând cărți și discutând despre toate și despre nimic. Era atât de bine să fie împreună, după luni de despărțire.

Într-o seară, când masa se prelungise mai mult ca de obicei, răsfoind albume vechi cu fotografii, soneria stridentă a telefonului se auzi deodată, întrerupând discuția. Cine putea să sune după ora două ? Spitalul, pentru a anunța accidentul unei rude, sau al unui prieten ? Cel puțin să nu fie poliția sau pompierii !

Comesenii se priviră în timp ce soneria persista îngrijorător. Cum nimeni nu se mişca, Livia se hotărî să se ridice şi să se ducă să răspundă. Cât de penibilă ar fi vestea, era mai bine să aibă sufletul împăcat.

– Alo ? – întrebă ea, pe un ton pe care-l voia sigur.

Vocea îndepărtată a unei centraliste îi răspunse imediat.

– Un apel, pentru domnişoara Olivia Paige.

– Eu sunt, dar mă numesc Livia...

– Vă fac legătura.

Fără să aştepte aprobarea fetei, centralista o puse în legătură cu misteriosul ei interlocutor.

– Livia, tu eşti ? – întrebă deodată o voce pe care o recunoscu imediat. Era Jonathan.

– Da – răspunse ea, conştientă de liniştea care domnea în camera vecină.

– Vorbeşte mai tare, nu aud nimic.

– Da, sunt Livia – ţipă ea. Un minut, te rog.

Mascându-şi emoţia, se adresă părinţilor, care aşteptau cu îngrijorare urmarea conversaţiei.

– Nu-i nimic – spuse ea. E pentru serviciul meu.

– Nu eşti singură ?

– Aşa e – răspunse ea, cât de tare putu.

– În cazul ăsta, nu prea poţi să vorbeşti.

– Da, de ce m-ai sunat ?

– De fapt, nu prea știu. Poate pentru că n-am reușit deloc să te găsesc, la sfârșitul săptămânii trecute. Cum nu puteam da de tine, am crezut că ești în concediu și l-am rugat pe impresarul meu de la New York să afle unde te ascunzi. Este un tip foarte eficient. A reușit într-un timp record să afle unde locuiește familia ta. Apoi, nu mi-a rămas decât să sun la toate familiile Paige din regiune, până am descoperit-o pe cea pe care o căutam. Apropo, gândește-te la biata centralistă care m-a ajutat în investigațiile mele. Încă un apel și cred că ar fi făcut o criză de nervi. Cât e ceasul ?

– E trecut de două.

– Dimineață sau după-amiază ?

– Dimineață, firește.

– O ! Din fericire, celelalte numere pe care le-am cerut n-au răspuns.

– Nu e de mirare. Sunt toți aici.

– Ah ! Sunt părinții tăi ! Am impresia că am dat ca un câine printre popice.

Era exact și părerea Liviei, care, luată prin surprindere, nu știa ce să-i răspundă.

– Mai ești pe fir ?

– Da, da.

– Bine ! Mă temeam că te-am pierdut. Ce mi-ar place să fiu cu tine... Nu pentru că țin să te deranjez pe tine și pe ai tăi, ci pentru că detest locul în care mă aflu. Sunt lipitori peste tot.

– Ce anume ?

– Lipitori, știi, acele creaturi îngrozitoare care se agață de tine și-ți sug sângele. Trebuie să le arzi cu țigara, ca să reușești să le scoți – adăugă el nemulțumit.

– O, îmi pare rău pentru tine – spuse ea, aruncând o privire îngrijorată spre cei de la masă.

– Ai și de ce. Mai mult încă, trebuie să mai rămân aici, mai mult decât se prevăzuse în contract, inițial. Filmarea nu avansează deloc.. Nu-i nimic special. Între lipitori, căldura sufocantă și capriciile regizorului, nu se întrevede nimic.

– Îmi pare rău – repetă fata, fără să se dea de gol.

– Totuși, voi fi înapoi la timp pentru repetiții, voiam să te asigur de asta.

– Nu mi-am făcut probleme.

– Nu ? Te-ai gândit totuși puțin la mine, în ultima vreme ?

– Poate, da.

– Chiar ești obligată să-mi răspunzi atât de vag ? Mărturisește că te-ai gândit mult la mine.

– Da – răspunse ea, fără alte comentarii.

În pofida proastei legături telefonice, ea auzi un oftat disperat.

– Cum vrei. Presupun că trebuie să și întreb, să și dau răspunsurile, în locul tău.

– Așa este.

– Perfect. Pentru că pari să fii decisă să-mi aprobi toate propunerile, dă-mi voie să profit.

Moralul meu este foarte scăzut şi am nevoie să fiu consolat. Pentru început, să ştii că acum sunt singur, Livia.

— Îmi pare rău — articulă ea, aruncând un ochi spre sufragerie, unde toată lumea era atentă şi asculta convorbirea cu mult interes.

— Şi mie. Aminteşte-ţi că trebuie să-mi răspunzi cu „da", la tot ce-ţi voi spune. Mă iubeşti ?

Întrebarea era atât de brutală, încât ei îi scăpă un uşor ţipăt de uimire. Încerca oare să-i forţeze sentimentele, ca în seara în care o sărutase prin surprindere ?

— Da... pentru moment — se auzi ea spunând.

— Îţi lipsesc teribil ?

— Da, firește — răspunse ea ironic.

— În cazul ăsta vei accepta să te măriţi cu mine când voi părăsi în sfârşit gaura asta blestemată şi mă voi întoarce la Boston ?

— De data asta, spui prostii ! Nu-mi place să-şi râdă cineva de mine — adăugă ea, coborându-şi vocea.

— Al Am atins o coardă sensibilă ? Cum ai să explici familiei tale o asemenea reacţie vie ? Natural, nu poţi vorbi tot timpul — adăugă el, pentru că ea tăcea.

— Nu.

— Am încredere în tine. Ai destulă imaginaţie ca să inventezi o poveste oarecare — replică el, cu o undă de cinism.

În pofida zgomotelor care perturbau legătura telefonică, Liviei i se păru că simte o schimbare în tonul vocii lui.

— Livia, aş vrea atât de mult să te văd.

— Şi eu — răspunse ea aproape fără să vrea.

O scurtă tăcere urmă răspunsului ei imprudent.

— Mă tem că telefonul ăsta n-a prea aranjat lucrurile — suspină el.

— Îmi pare rău.

— Încă şi mereu — ironiză el. Presupun că ar fi mai bine să rămânem la generalităţi.

— Şi eu cred la fel. Ce mai faci ?

— Nici bine, nici rău. Am slăbit câteva kilograme, din pricina căldurii ; presupun că e normal. Livia, de ce nu spui părinţilor tăi că am sunat din fundul unei păduri tropicale, ca să te cer în căsătorie ?

Livia-şi muşcă buza. Telefonul semăna cu scrisoarea : neaşteptat, excesiv şi apăsător, la fel ca Janathan, care se purta ca un copil care cere o jucărie ce i se refuză.

— Nu intră în discuţie — ripostă ea, ferm.

— Bine, în condiţiile astea, am să le dau eu vestea. Cum voi avea ocazia, am să-i caut să le spun că ciudatul telefon pe care l-ai primit de Crăciun era, în realitate, o cerere în căsătorie în toată regula. Mă îndoiesc că vor aprecia faptul că i-ai mințit, sugeră el, perfid.

— Nu mi se pare prea amuzant și... dealtfel, nimic nu mă poate convinge că nu te vei răzgândi, venind la Boston.

— Haide, Livia. Te înșeli. Crezi că te-aș fi căutat timp de trei zile, dacă intențiile mele n-ar fi fost serioase ? N-a fost prea ușor. Nu-i nimic, în fundul ăsta de lume.

— Iată motivul — replică interlocutoarea lui.

— Ești nedreaptă. N-am făcut toate demersurile astea doar ca să-mi omor timpul. Și apoi, vrei să încetezi să-mi răspunzi monosilabic sau aproape ? Vreau să-ți cunosc părerea — insistă el.

— Ei bine... da, va fi bine...

— Livia ! Gata cu răspunsurile vagi ! — o întrerupse el. Spune cinstit. Te temi atât de tare să te angajezi ? Cel puțin dacă nu ții cont de părerea celorlalți. Nu te credeam așa.

— Și totuși, așa e — răspunse ea jignită.

— Presupun că nu mai avem acum ce să ne spunem. Atunci, Crăciun fericit, Livia.

— Și ție la fel.

— În pustiul ăsta, m-ar mira să fie fericit.

El închise, înainte ca fata să aibă timp să-i răspundă. Uluită, ea privi îndelung aparatul. Era serios ? De ce acest apel extravagant ? Era încă unul din capriciile de copil răsfățat de viață ? Doar dacă plictiseala și depărtarea nu i-au tulburat mintea. Era totuși sinceritate în vocea lui, o sinceritate care-o tulbura. Și dacă spunea adevărul, că s-a schimbat de când a cunoscut-o ? Dacă nu mai era puștiul egoist

care fusese până atunci ? La urma-urmei, de ce nu ?

– Cine era ? – o întrebă deodată unchiul ei.

– Jonathan Worth – răspunse ea automat.

– Imposibil ! – exclamă unul din veri.

– Ba da. E imposibil de confundat.

– De ce te-a sunat ?

– Să zicem, pentru a discuta despre piesa pe care trebuie s-o jucăm împreună. De fapt, bănuiesc că se plictisește în Africa, unde toarnă un film și că a simțit nevoia să se plângă cuiva de proastele condiții de viață.

– De ce ție, în mod special ?

– Nu știu. Orice-ar pretinde ziarele, nu credeam că are atâta încredere în mine, ca să-mi facă confidențe.

– Trebuie să mărturisești că nu prea aveai ce să-i spui – insinuă cu maliție tatăl ei.

– Când începe Jonathan Worth să vorbească, e foarte dificil să-l faci să tacă. Dealtfel, la prețurile convorbirilor internaționale, n-am îndrăznit să prelungesc conversația. Totuși, era un telefon ciudat.

– Ar putea avea o slăbiciune pentru tine, așa cum spun ziarele – sugeră Karen, cea mai mică verișoară.

– M-ar mira. Când era la Boston, era preocupat de seducerea naivei trupei, o blondă drăguță și foarte atrăgătoare.

– Una n-o exclude pe cealaltă – ripostă Karen, care trecea drept incurabila romantică a

familiei. Tu îi placi cu siguranță mai mult, pentru că te sună.

– Karen ! Nu numai că nu sunt genul lui, dar nici el nu-i genul meu – spuse Livia pe un ton de enervare. E prea excesiv și lunatic, pentru gustul meu.

Dacă cea mai mare parte a convivilor se mulțumiră cu explicația ei, mama ei însă îi aruncă o privire care-o tulbură profund. Auzise oare insolita cerere în căsătorie a actorului ? Nu, nu era posibil și chiar în acest caz, și-ar fi dat imediat seama că nu-i vorba decât de un capriciu, născut din plictiseală și din singurătate. „Nimic serios" – se gândi ea, cu o strângere de inimă.

★
★ ★

Sarbătorile trecură prea repede și Livia trebui să se întoarcă la Boston, cu moartea-n suflet. Din păcate, n-avea chef de nimic. Nici chiar repetițiile pentru Iulius Cezar nu reușiră să-i redea entuziasmul și bucuria de a trăi. Nu numai că rolul Calpurniei, soția lui Cezar, i se părea neinteresant, dar îi părea fad, în comparație cu cel pe care spera să-l joace cu Jonathan.

Jonathan ! Fără îndoială, absența lui o făcea să-i pară zilele de lucru lungi și monotone. Când se va întoarce, în sfârșit ? Era din ce în ce mai nerăbdătoare să-l vadă. Ca și

colegii ei din trupă. De la o vreme, erau nervoşi şi nu evocau decât întoarcerea celebrului actor. În loc s-o reconforteze, aceste trăncăneli aveau doar meritul să-i vorbească despre el. Era, din păcate, unicul avantaj.

– Ce se întâmplă, Livi ? – întrebă într-una din zile Perry, într-o pauză. De câtva timp pari preocupată şi nemulţumită.

– Personajul soţiei lui Cezar mă plictiseşte – pretextă ea, surprinsă de perspicacitatea prietenului ei.

Perry era un băiat de treabă, dar pentru nimic în lume nu i-ar fi mărturisit motivul grijilor ei.

– Înţeleg – îi dădu el dreptate. Calpurnia e departe de a fi cel mai important rol din repertoriu şi e o tranziţie plicticoasă de la Candida, la personajul feminin din piesa lui Dickson.

La auzul acestor vorbe, Livia se trudi să nu se strâmbe, agasată. Nu-i plăcea să i se amintească faptul că peste câteva săptămâni urma să-i dea replica lui Jonathan.

– N-am nimic împotriva rolurilor secundare, dar Calpurnia mă enervează, cu visele şi premoniţiile ei. Nu suport femeile superstiţioase.

– Eşti aspră cu această biată matroană romană – remarcă Perry, fără s-o scape din ochi.

– O, nu de ea îmi este, e mai degrabă un merit să fii nevasta lui Iulius Cezar. Nu, textul e absurd. Dă-ţi seama, să pretexteze că

soțul ei este bolnav, pentru a-l împiedica să meargă la Senat, unde va fi asasinat! Cum vrei să fie convingător?

Perry o fixă cu privirea, în liniște.

— Nu te neliniști, va fi mai bine când se va întoarce Jonathan.

Livia tresări.

— Și de ce, te rog? — întrebă ea, vexată.

— Ai uitat deja că va trebui să jucați împreună? Lasă, Livia, tu vei fi soția lui.

— Soția lui Jonathan! — exclamă ea. Fie-ți milă, evită să-mi mai spui așa. E ridicol.

— Nu pe tine te-am numit așa, ci personajul pe care-l interpretezi — răspunse Perry cu blândețe. E o diferență.

— Fără îndoială, dar nu țin deloc nici la nuanța asta — replică ea, liniștindu-se. Una din ideile puternice ale piesei este că eroina mea nu aparține nimănui. Atunci, nu încerca să mă tulburi, lipindu-i o etichetă, ca acestei nefericite de Calpurnia, al cărei unic titlu de glorie ar fi că a fost soția lui Cezar.

— Foarte bine, scuză-mă, Livi.

Perry era prea delicat și sensibil pentru a nu-și fi dat seama că era mai bine să nu insiste. Își termină în tăcere ceașca de cafea și împinse gentilețea până acolo încât o așteptă și pe Livia până-și termină cafeaua, ca s-o conducă apoi în scenă, unde repetiția începuse.

Dragul de Perry! De ce era atât de nedreaptă cu el? Acționase din pură prietenie,

fără să gândească nimic rău. Discreția lui însă, o impresiona profund și-i era recunoscătoare că nu continuase o conversație care devenise penibilă. Câtă delicatețe ! De ce nu era ea îndrăgostită de un băiat ca el ?

Din păcate, soarta o aruncase în brațele unui idol nestatornic și capricios, care părea să se gândească la ea mai mult din lipsă de ocupație decât din dragoste adevărată. Dar era el oare capabil să iubească ?

CAPITOLUL 5

Săptămânile se scurseră cu o încetineală înspăimântătoare. Iulius Cezar ținu afișul până la începutul lui martie, dată la care fusese convenit să se întoarcă la Boston Jonathan, pentru a începe repetițiile la piesa lui Dickson. Dar cu el, nu se putea ști. Nu acționa decât după bunul plac și după inspirațiile de moment.

Livia aflase din întâmplare că revenise în Statele Unite și că se odihnea la niște prieteni din Hollywood. La niște prieteni... sau la o prietenă ? Ziarele nu încetau să pună pe seama lui o serie de aventuri cu tinere frumuseți celebre sau necunoscute. E adevărat că se vorbește doar pe socoteala celor bogați...

Vântul tăios și înghețat care sufla în seara aceea, n-o prea împingea spre optimism. Asta-i mai lipsea ! „Se pare că primăvara nu va mai veni niciodată" – se gândi ea, urcând scările cu pas apăsat.

Epuizată de lunga ascensiune, se opri înainte de a ajunge la ultimul palier, să-şi recapete suflul şi să-şi caute cheile în poşetă.

– În sfârşit ! – exclamă o voce, deasupra ei.

Ea tresări şi ridică o privire mirată spre balustradă.

– Jonathan ? – întrebă ea, nesigură.

– Cine-ai vrea să fie ? – răspunse o umbră care se aplecă în casa scării.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Livia ţâşni într-o clipă peste treptele rămase.

– Ce naiba faci aici ? – întrebă ea, uluită dar şi bucuroasă că-l vede.

– N-aveam unde să mă duc – răspunse el leneş.

Părea atât de obosit şi de abătut, încât ea rămase o clipă fără glas.

– De când eşti aici ? – reuşi ea în sfârşit să articuleze.

– Nu mai ştiu. Am ajuns în seara asta şi am venit direct la tine.

– Şi te-ai aşezat pe palier, să mă aştepţi ?

– Ce să fac altceva ? Nu era altă distracţie în imobilul ăsta – remarcă el, cu umorul disperatului.

Livid, cu barba crescută, cu cearcăne negre sub ochii strălucind de febră, părea la capătul puterilor.

– Doamne ! Arăţi groaznic ! – exclamă ea, grăbindu-se să deschidă uşa apartamentului. Intră repede !

— Dac-ai fi schimbat şi tu avionul de atâtea ori, n-ai fi fost, cu siguranţă, mai odihnită.

— Ce pot să fac pentru tine ? — întrebă ea.

— Să-mi dai voie să mă aşez, mai întâi — spuse el, pătrunzând sigur în salon. Doar n-ai să rămâi încremenită, toată seara — adăugă el, după ce se instală pe canapea.

Livia tresări, trezită brusc din stupoare.

— Nu... eu... scuză-mă — se bâlbâi ea, descheindu-şi mantoul pe care-l puse apoi pe spătarul unui fotoliu.

Joanathan îi întinse mâna, ca ea s-o strângă într-a ei.

— Doamne ! Dar eşti îngheţat ! — ţipă ea. De ce nu te-ai îmbrăcat mai gros ? E iarnă încă.

— De unde vin eu era atât de cald, că nici nu m-am gândit. Dealtfel, aeroporturile şi avioanele sunt toate climatizate şi doar când am ajuns la tine mi-am dat seama de temperatură.

— Ai îngheţat pe palier.

— N-are importanţă.

— N-are importanţă ! — se indignă ea. Rişti să faci cel puţin o pneumonie.

— Nu mă îmbolnăvesc niciodată. Deocamdată, mă simt extrem de obosit. Aşează-te, te rog. Nici tu nu prea arăţi bine.

— Îmi fac griji pentru tine.

— Inutil. Vino să te aşezi lângă mine, mai bine — spuse el, scoţând din buzunarul vestei un pachet şifonat de ţigări şi bricheta.

Livia se supuse cu timiditate. Oboseala care se citea pe faţa lui o impresiona şi simţi cum

i se strânge inima, când îi zări mâna tremurând ca o frunză.

– Nu te simţi bine – spuse ea cu autoritate.

– Cum ? O, nu-i nimic. Lipsa de somn, abuzul de cafea şi faptul că n-am dormit de două zile, asta e. Spune-mi, eşti o adevărată mamă pentru mine – adăugă el, zâmbind radios.

– Nu glumi.

– Haide, nu te supăra. De-asta am venit direct la tine. Mi-am amintit că ultima dată mi-ai promis că mă răsfeţi.

Spunând asta, el puse un braţ posesiv pe umerii ei şi o trase lângă el.

– Aşa e mai bine. Dac-ai şti câtă nevoie aveam să te ţin lângă mine, aşa. Am ajuns să regret gestul meu atât de frumos. De fapt, nu ne-a adus nimic, cel mult părerea de rău că ne-am lipsit de amintiri frumoase. Dumnezeu ştie cât aş fi avut nevoie de ele, acolo unde am fost ! Din păcate, telefonul meu n-a rezolvat nimic, nu-i aşa ?

– Îţi spun sincer că l-am luat drept o farsă – răspunse ea, rezervat.

– Dintr-un punct de vedere, chiar era una. Eram aproape să înnebunesc şi dacă n-aş fi avut curajul să te caut şi să-ţi vorbesc, cred că s-ar fi întâmplat ceva rău. Rezultatul n-a fost strălucitor, nu-i aşa ?

El se opri şi privi îndelung capătul incandescent al ţigării.

– Voiam atât de mult să te am lângă mine, încât eram gata să te fac să vii. Dar am renunțat în ultimul moment – mărturisi el, făcând un gest slab cu mâna. Mi-am zis că nu trebuia să ajungi în infernul ăla, din vina mea. Stupid, nu-i așa ?

– Nu cred – răspunse Livia cu prudență.

– Aș fi vrut să fiu convins – suspină el. Un alt lucru e sigur : te iubesc, Livia. Cu adevărat. Sunt dispus să mă angajez la mai mult cu tine, așa cum ar fi trebuit s-o fac în ajunul plecării mele. Nu trebuie să amân pe mai târziu, dacă nu vrei să fii dezamăgit. Nu crezi ?

– Ba da, firește.

Din nou o lua pe nepregătite. Cu cât vorbea mai mult, cu atât înțelegea ea mai puțin. La ce bun acest discurs complicat, aceste justificări al căror țel îl întrevedea cu greu ? Trăsăturile lui obosite și cearcănele negre o emoționau mai mult decât declarațiile lui excesive, a căror sinceritate, prin unele părți, o punea la îndoială. Orice-ar fi fost, un actor rămâne tot un actor, iar Jonathan era un maestru în materie.

– Prefer să fiu direct cu tine, Livia – urmă el, privind-o în ochi. Fii atentă la ce-ți voi spune. Nu sunt un tip cu care se trăiește ușor, iar dacă nu mă vei înțelege puțin, nu va merge nimic între noi.

Livia ridică sprâncenele, uluită. Îi vorbea ca și cum căsătoria lor era sigură.

— Știi, cu siguranță, că am mai fost deja căsătorit — urmă el, după o pauză.

— Da... cred că am citit asta, pe undeva.

— Soția mea a murit într-un accident de mașină, acum opt ani. Ziarele nu s-au dat înapoi să construiască un portret de soț nefericit, zdrobit de durere. Ceea ce nimeni nu știa, era faptul că ea era pe punctul de a mă părăsi. Nu pentru un alt bărbat, ci pentru că se săturase de mine. Nimeni nu era la curent cu disensiunile noastre și totdeauna am trecut în ochii publicului drept un cuplu model. Model ! Ea nu mai suporta nici glumele mele, nici escapadele. Ține cont că era vina mea, dar în schimb, ea n-a fost niciodată nici foarte sensibilă, nici foarte afectuoasă. Fără îndoială, m-aș fi schimbat, dacă ar fi lăsat puțin de la ea, dar din păcate, ea nu se interesa decât de contul meu din bancă. Restul o lăsa rece.

— Și totuși, a plecat ? — se miră Livia.

— Da, la început m-a mirat, apoi părea că nu-i pasă dacă o înșel sau nu. Poate greșeam... Orice ar fi fost, într-o zi când eram la New York, mi-a spus că intenționa să plece. Se hotărâse să plece la niște prieteni din Connecticut, unde avea intenția să-și refacă viața. N-a ajuns departe. Un camion i-a tăiat calea chiar la ieșirea din oraș.

El tăcu, își lua brațul de pe umerii ei, stinse țigara și aprinse alta. Părea atât de absorbit de amintiri, încât Livia nu îndrăzni să intervină.

— Mult timp, am crezut că s-a aruncat intenționat în fața camionului. Mă iubea în felul ei și această despărțire îi era mai neplăcută decât mie. Mi se părea că intrând cu mașina sub remorca aia, căutase să mă pedepsească pentru comportamentul meu. În realitate, am descoperit că nu era așa, când autopsia a relevat că avea nivelul de alcool în sânge mult peste normal. În definitiv, a murit pentru că băuse prea mult și pentru că a văzut, probabil, prea târziu vehiculul cu gabarit depășit. Ironia sorții, sau sumbră fatalitate, cum vrei — adăugă el cu un zâmbet amar.

Livia asculta în liniște, cu privirea pe profilul lui dur, care-i dădea un aspect de pasăre de pradă. Cine era, de fapt ? Un actor celebru, care nu rezista tentației de a juca un rol, imediat ce se găsește în public ? Sau o ființă rănită de viață, care-și ascunde amărăciunile în spatele comicăriilor și ale falselor aparențe ? Era câteodată atât de înduioșător...

— Ajunsesem la concluzia că mi-era imposibil să am o relație normală cu o femeie — reluă el, trăgând din țigară gânditor. Până când ai intrat tu în camera mea de la hotel. Văzându-te, am avut imediat certitudinea că va fi altfel cu tine. Frumusețea ta, minunații tăi ochi verzi care păreau să vadă totul, talen-

tul tău, răbdarea de a asculta, chiar și ironia ta, totul trăda o mare putere interioară. Ești dintre cei care joacă doar pe scenă, nu și în viață. Asta am înțeles imediat. Îți urmezi propriile reguli de a trăi, fără să te lași impresionată de nimic.

Livia tresări la aceste cuvinte, care-i aminteau de cele spuse de Dickson. Jonathan adora competiția și nu ezita să pună totul în joc, pentru a avea câștig de cauză. Nu pentru că-i rezista, se agăța așa de ea ?

— Sunt puțin confuz, scuză-mă. Ar fi trebuit, fără îndoială, să amintesc numeroasele tale calități morale, inteligența ta, puterea de a mă pune la punct, solicitudinea în ceea ce mă privește...

— Dickson pretinde că nu te interesezi decât de tine — îl întrerupse ea, privindu-l provocator. Îți mărturisesc că mi-ar place să se înșele.

— Pentru că tu nu ești sigură ! — exclamă el incitat. Ai să vezi că ai avut dreptate să te măriți cu mine.

— Să mă mărit cu tine ? N-am acceptat, din câte știu...

— De ce ? Ai avut două luni, timp de gândire. E mai mult decât trebuie, ca să iei o asemenea decizie.

— Jonathan ! În ziua aceea la telefon, nu vorbeam serios și nici tu, după câte mi s-a părut.

– Nu fi atât de sigură. Ce alt motiv aș fi avut să te sun ? N-a fost o simplă fantezie din partea mea.

– N-am fost cerută niciodată în căsătorie, dar la modul ăsta, părea mai mult o glumă decât o ofertă sinceră – obiectă ea, evitându-i privirea întunecată cu strălucire febrilă.

– O ! Asta înseamnă că m-am purtat cu tine ca un imbecil ? Ai fi preferat, fără îndoială, să nu-ți mai vorbesc niciodată.

Era atâta dezamăgire în tonul și în vocea lui, încât i se strânse inima cu durere. După toate, poate era cinstit pentru prima dată în viața lui...

– Ai făcut foarte bine – se grăbi ea să-l asigure, punând mâna pe mâna lui. Totuși, am impresia că te joci cu mine, ca și cum aș fi o jucărie. O jucărie care-ți rezistă și pe care ai vrea s-o ai, măcar pentru câteva clipe.

El izbucni în râs.

– Biata Livia ! – spuse, trăgând-o lângă el. Ești tot atât de echilibrată și de sigură de tine ! Chiar ți-am lăsat impresia asta ?

– Da – confirmă ea, abținându-se să nu se abandoneze la pieptul lui puternic.

– Scumpa mea ! Trebuie să ștergi neapărat această senzație. Simți cel puțin ceva pentru mine ? – întrebă el, pe jumătate neliniștit, pe jumătate zeflemitor.

– Da... da – răspunse ea vag.

– Perfect ! – triumfă el. Nu știu care sunt formalitățile, dar mă ocup de mâine. Va fi

probabil o vizită medicală și va trebui să așteptăm câtva timp. Nu prea mult, sper. Dickson intenționează să înceapă repetițiile lunea viitoare, e mai mult decât ne trebuie ca să aranjăm toate detaliile.

Livia se îndepărtă încet de el.

— Despre ce vorbești ?

— Despre căsătoria noastră, bineînțeles.

— Jonathan ! Nici să nu te gândești.

— Din contră, doar la asta mă gândesc — protestă el, depunând o mulțime de sărutări pe fruntea, pe tâmplele și pe obrajii fetei.

Nu era deci serios, niciodată. Iritată de ceea ce considera drept un joc, se desprinse repede din brațele lui și menținu între ea și el o distanță prudentă.

— Jonathan, cum poți să vorbești despre căsătorie ? Nu ne cunoaștem, ca să spun așa, deloc. Nu-i înțelept.

La auzul acestor cuvinte, Jonathan se îndreptă.

— De data asta, e rândul meu să te întreb despre ce vorbești — spuse el pe un ton glacial.

— Să vedem, ne-am întâlnit în total de cinci ori. La hotel, la tine, la Dickson și de trei ori la mine — enumeră ea. Nu te căsătorești după cinci întâlniri.

— Nu mi-ai spus că vrei să devii soția mea ?

— Da, la telefon. Dar am crezut mai înainte că e o glumă și... și apoi, oricum, era mult prea devreme — spuse ea încurcată, tre-

cându-şi mâna lungă şi fină prin buclele brune. Nu ştim nimic unul despre altul. N-are sens.

— Pentru mine, are — spuse el, pe un ton care nu lăsa loc de replică.

Ea simţi vibrând hotărârea lui şi preţ de o clipă, avu dorinţa să-i spună „da", că avea dreptate şi că trebuia să se căsătorească, cât mai repede cu putinţă.

— Jonathan, n-am obiceiul să acţionez cu uşurinţă. Trebuie să mă laşi să mă gândesc, să plănuiesc cum să-mi anunţ familia. Sunt atâtea lucruri de aranjat.

— N-ai să refuzi, din cauza familiei.

— Nu, nu se pune problema. Aş prefera să aştept puţin, până să-ţi dau răspunsul.

— Văd — răspunse el, cu o voce piată. În realitate, lumea nu procedează astfel, nu-i aşa ? Publică anunţurile, organizează logodne, toate aceste fleacuri, care le dau impresia că „sunt cum trebuie". Asta te deranjează. Dar tu şi cu mine, nu suntem ca toată lumea. Nu ne supunem regulilor obişnuite. Credeam că m-ai înţeles, dar îmi dau seama că nu-i aşa. E inutil să continui — adăugă el, ridicându-se.

— Jonathan, te rog.

— Ce este ? Nu conta pe mine, să mă supun legilor tale. Cine eşti tu, ca să-mi impui, indiferent ce ? ! — exclamă el livid. Să ne cunoaştem mai bine ! Ca şi când n-aş şti tot ceea ce mă interesează despre tine. Cel puţin, o credeam până acum. Ce contează ? Să ştii că viaţa nu-i aşa cum ţi-o imaginezi. Nimeni

și nimic nu-ți dictează conduita, doar dacă nu ești capabilă să depășești părerea celorlalți — adăugă el, cu ochii scânteind de furie.

— Fără să fie esențială, ea contează totuși. Și tu ții seama de ea, câteodată. Amintește-ți petrecerea de la Dickson — sugeră ea, perfid.

— N-are nici o legătură. Părerea celorlalți nu-mi influențează felul de a trăi. Oricum, ești liberă să ții seama de ea. De fapt, îți convine să urmezi recomandările celorlalți. E neplăcut să alegi, nu-i așa ? Riscă să-ți pună în pericol mica ta existență bine programată. Ce se va întâmpla când va trebui să-ți aranjezi cariera singură ? Vei fi capabilă să iei o singură decizie, fără să te temi că-ți strici mica și confortabila rutină ?

— Jonathan, te rog ! Nu te gândești la ce spui. Ești obosit și...

— Exact ! — i-o scurtă el. Ei bine, ce-mi propui ? Încă o noapte pe canapea ? E adevărat că totul pare altfel, după douăsprezece ore de somn — se răsti el. Totul se șterge, totul va dispare... Crezi că poate fi atât de simplu ? Fie-ți milă, Livia, nu mai fi proastă. Ai să-ți dai seama de răul pe care ni-l faci la amândoi ?

— Niciodată n-am avut intenția să te rănesc — protestă ea, cu lacrimi în ochi.

— Nu, bineînțeles. Mai rău. N-ai înțeles nimic. Dealtfel, asta mă miră cel mai mult la o femeie inteligentă ca tine. Colaborarea noastră

amenință să devină fructuoasă, spune-mi! — ironiză el. Când a scris piesa, Dickson nu-și imagina cât semeni cu personajul lui. Ca și ea, ești închisă în tine, trăind în mica lume interioară, interzicându-ți orice dorință. Asemeni ei, ți-e frică să trăiești cu adevărat. Tot ce iese din obișnuit, te face să tremuri. Fii sigură, vei fi superbă în rolul ăsta... cu condiția, totuși, să ieși din tine însăți. În teatru, servești personajul prin tine însăți.

— Este și intenția mea! — țipă ea, jignită. Am să-ți demontrez cât te-ai înșelat, în ceea ce mă privește.

Un rictus amar apăru pe buzele frumos desenate ale lui Jonathan.

— Să fii convinsă, am constatat deja. Dar ți-am răpit prea mult din prețiosul tău timp. Acum, n-avem ce să ne mai spunem.

Livia schiță un gest pentru a-l reține, fără alt comentariu, însă el întoarse spatele și părăsi apartamentul, trântind ușa în urma lui, în timp ce ea se trânti pe canapea și izbucni în plâns.

★

★ ★

Lunea următoare, ea ajunse prima la teatru. Când intră în sala pustie, inima începu să-i bată mai tare și i se puse un nod în gât, descoperind scena pe care fuseseră puse o

masă mare rectangulară și scaune de lemn. Doar câteva clipe și repetițiile pentru noua piesă a lui Dickson puteau începe.

Amintirea discuției cu Jonathan îi reveni în memorie. Nu se revăzuseră de atunci, iar Livia se temea că se va pierde la prima privire a viitorului ei partener. Era ridicol. Nu Jonathan trebuia să recunoască faptul c-a greșit și că s-a purtat cu ea nedrept ?

Trebuia să spere că cele câteva zile de odihnă i-au aranjat ideile și că va adopta față de ea o atitudine mai apropiată de normal.

Teatrul se umplea puțin câte puțin, iar culisele răsunau acum de râsetele și conversațiile tehnicienilor și membrilor companiei. Toată lumea părea în mod special mai nervoasă, în perspectiva de a lucra pentru marele Jonathan-Worth, a cărui sosire iminentă era așteptată cu nerăbdare.

Livia respiră adânc și intră în cabina ei, cât putu mai discret. Avea nevoie de calm și de concentrare, înainte de a-l înfrunta pe Jonathan.

Contrar temerilor ei, confruntarea se petrecu mai bine decât prevăzuse. Când ea reveni pe scenă, toată trupa era îngrămădită în jurul mesei, cu ochii căscați la impozanta siluetă a lui Jonathan. Așezat la unul din capetele mesei, cu scenariul deschis în față, cu un pahar gol pe masă, pe care Livia veni să i-l

umple cu cafea, examina pe rând actorii care erau în distribuție... inclusiv Livia.

Fata fremătă când privirea lui se opri asupra ei. Dar nici o emoție nu apăru în ochii lui și ea deduse doar dezamăgirea care-l făcuse s-o trateze ca pe oricare dintre colegii ei.

— Bine ! — punctă el, odată terminată inspecția. După cum constatați, sunt aici, în pofida zarvei și zvonurilor care au circulat pe seama mea. Regret că v-ați făcut griji inutil, dar obligații independente de voința mea m-au reținut departe de Boston, mai mult decât prevăzusem. Acum...

El se opri o clipă, trecând în revistă asistența, care-l privea cu pioșenie.

— Chiar sunteți obligați să stați grupați, ca o turmă de oi într-o stână ? — întrebă el, încruntat.

Fiecare se grăbi să scuture din cap și să se împrăștie, într-o liniște jenantă, pe scenă.

— Acum e mai bine și, pentru numele lui Dumnezeu, încetați să mă mai priviți cu ochi de câine mort de iubire. Nu sunteți aici ca să mă adorați ca pe un idol păgân. Ne-am adunat aici ca să lucrăm, nu ca să ne dedăm nu știu cărui cult imbecil. Trebuie doar să mă ascultați, ca pe regizorul vostru. Aștept deci, ca nimeni să nu-mi discute directivele și să vă conformați orbește punctului meu de vedere. Gândiți-vă că toate deciziile mele sunt fără drept de apel și, dacă cineva dintre dumnea-

voastră vrea să facă pe contestatarul, poate să poftească imediat afară – adăugă el, luând o gură de cafea.

Iată că totul era clar. În loc să joace rolul starului adulat de mulțime, Jonathan îl prefera, de departe, pe cel al tiranului pe care nimeni nu îndrăznea să-l contrazică.

– Vom începe cu o lectură a textului – lui Dickson – anunță el, în timp ce actorii se instalau mai confortabil, în sală și pe scenă. Încercați să citiți cât mai natural posibil, fără efort și efect. După masă, vom proceda la o a doua lectură și veți constata atunci, cât va fi deja de modificată. Pur și simplu, nu vă forțați în nici un fel.

La auzul acestor cuvinte, toți membrii trupei se grăbiră să asculte cu docilitate. Este adevărat că după un asemenea discurs, nici unul nu se simțea în stare să spună „nu".

Livia oftă, deschise manuscrisul și-l studie un minut. Îi rămăsese să spere că piesa lui Dickson nu va prezenta dificultăți de realizare, dacă nu, cu acest tiran în punerea în scenă, repetițiile riscau să devină rapid coșmaruri.

Din păcate, ghinionul voia ca să se ridice cortina pe ea și pe Jonathan, singuri în scenă și spectatorii să-i surprindă în mijlocul unei discuții, într-un decor sărac. El se dovedea a fi sarcastic și ostil, iar ea, visătoare și vag disprețuitoare. Dickson îi stricase și pe unul, și pe altul.

— Perfect, să începem — decretă deodată Jonathan.

Spunând acestea, începu să-şi citească rolul, în timp ce Livia îi dădea de bine, de rău, replica. La începutul unei pagini, totuşi, actorul o întrerupse, cu un zâmbet descurajat.

— Livia, crezi că eşti în stare să depăşeşti orice expresie ? întrebă el.

— Eu... da, dar asta şi fac — răspunse ea, cu ochii măriţi.

— Adevărat ? Ce aud nu seamănă deloc cu o voce fără intonaţie. Dacă continui în felul ăsta, rişti să ridici prea tare personajul, când vom juca într-adevăr. Încearcă să vorbeşti monoton.

— Pot s-o fac şi monoton, dacă vrei — sugeră ea, sardonic.

— Ascultă, nu-i nimic complicat. Îţi cer doar să nu laşi să apară nici o emoţie — replică el cu un calm care dezmintea privirea-i scânteietoare. Cred că ţi-ai format deja o idee despre piesă, dar n-am nici un chef s-o aud astăzi. Haide, uit-o. Vom şti s-o depăşim.

Livia se îndreptă, în timp ce colegii ei îl priveau pe Jonathan cu stupefacţie. Era evident că nu-i trecuse furia şi o ura mai mult ca niciodată, pentru că nu acceptase să devină soţia lui. La ce bun să discute ?... În orice caz, va găsi mereu ceva de spus.

— Foarte bine. Voi face cum trebuie — declară ea, depășindu-și ranchiuna.

Jonathan își plecă ochii și reluă lectura, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Totul se derulă fără alt incident, fiecare citindu-și rolul pe un ton cât se poate de neutru, sub ochiul critic al lui Jonathan, care părea să cântărească calitățile și defectele viitorilor parteneri. Livia se întreba dacă o observa și pe ea cu tot atâta interes, când era rândul ei să citească. Probabil că o făcea doar pentru plăcerea de-a o prinde pe picior greșit.

Lectura se termină cu puțin înainte de prânz. Înainte să lase trupa să meargă la masă, Jonathan explică îndelung ce aștepta de la fiecare și le ținu un curs foarte savant despre arta punerii în scenă. Era mai puternic decât el, orice pretext pentru un discurs și extrapolări strălucitoare, ca și când ar fi simțit o imperioasă nevoie de a pune între el și ceilalți distanța unui cuvânt glumeț, sau a unuia din interminabilele lui monologuri.

„Fără îndoială, asta face parte din personajul lui" — se gândi Livia, căutând pe sub masă capacul termosului, pe care-l scăpase din greșeală, când Jonathan dăduse semnalul de plecare. De ce trebuia ea să aibă grijă întotdeauna de cafeaua pentru toată lumea? Unde naiba era capacul ăla? Dacă nu reușea să-l găsească repede, risca să rămână singură cu Jonathan. Nu intra în discuție, după scena de dimineață...

Din păcate, când răsări de sub masă, toată lumea plecase deja și nu mai rămăsese decât el. Cu ochii pe jumătate închiși, cu brațele căzute, nu se mișcase de pe scaun și părea pradă unui acces de descurajare sau de oboseală. Încerca, poate, să recupereze la fel ca ultima dată, la Dickson.

Livia se ridică fără zgomot și începu să meargă în vârful picioarelor. Totuși, se răzgândi în ultimul moment.

— Nu mergi să mănânci ? — întrebă ea.

Jonathan tresări și ridică pleoapele.

— Cum ?... Credeam că nu mai e nimeni. Ce spuneoi ?

— Te întrebam dacă nu mergi să mănânci.

— Nu, prefer să rămân puțin singur. Îmi aduci și mie un sandviș, dacă nu te deranjează ? Și o cafea. Ar trebui să instalez o mașină. Nu-i normal să faci tu cafea pentru toată trupa — adăugă el, desemnând cu privirea termosul de cafea din mâna fetei.

Livia aprobă din cap și plecă repede. Jonathan i se adresa ca oricărui alt membru al trupei, ca și când n-ar fi fost nimic între ei, ca și cum sărutările și cererea în căsătorie n-ar fi existat niciodată.

Când se întoarse, el nu mișcase și răsfoia concentrat manuscrisul. Abia observă sandvișul și ceașca de cafea, pe care ea le puse lângă el, pe masă.

— Piesa asta e oribil de statică — declară el, fără să-și ridice ochii de pe manuscris. Ar

mai trebui puțin animată. Este adevărat că Dickson însuși e destul de rigid, nu găsești ?

— Fără îndoială — aprobă ea, instalându-se în același loc ca dimineață.

Membrii trupei nu reveniseră cu toții, iar cei care erau deja acolo, trăncăneau cu voce joasă în culise ori în sală, de teamă să nu deranjeze „maestrul".

— Luminile vor juca un rol preponderent — continuă el, vorbind ca pentru sine. Sper că aveți un tehnician bun, la lumini. Asta-i problema pieselor de genul acesta. Este indispensabil să depășim carențele unei puneri în scenă prea decorate — conchise el, despachetându-și sandvișul.

În aceeași clipă, descoperi în sfârșit actorii care erau deja acolo.

— Pentru numele Cerului ! — exclamă el. Nu rămâneți într-un colț. Credeam că am fost clar, dimineață. Detest bisericuțele. Dacă aveți chef să vorbiți, veniți aici să discutăm despre viața de noapte din Boston, dacă asta vă interesează, dar încetați de a vă mai ascunde. N-am să vă mănânc — adăugă el, privindu-i pe fiecare din parteneri cu condescendență.

După o clipă de șovăire, fiecare veni docil să se instaleze în jurul mesei, pe care Jonathan o prezida ca un președinte de tribunal.

— Ei bine ? — întrebă el, când toată lumea zăcea într-o tăcere stânjenitoare. Se petrece bine, noaptea la Boston ? Orașul ăsta nu-mi pare vesel în mod special.

— Nu-i adevărat — interveni Honey, mieunând. Dimpotrivă, sunt multe posibilități, Jonathan.

— Nu mă îndoiesc — răspunse el, cuceritor. Mai ales pentru cineva ca tine. Și tu, Perry ? Ce faci, când vrei să petreci o seară în oraș ?

— Din păcate, nu sunt atât de bogat ca să ies în oraș — răspunse tânărul. Știți, nu suntem prea bine plătiți.

— Doamne ! Nu-mi spune că lipsa de bani te oprește ! — ripostă Jonathan. Chiar când n-aveam nici un ban în buzunar, am găsit întotdeauna cum să mă distrez. Referirea la sărăcie nu e decât un mod de a explica gustul extrem pentru moderație și moderația n-a fost niciodată punctul meu forte.

— Asta-i sigur — interveni Honey, aruncându-i lui Jonathan o ocheadă provocatoare, pe care el se prefăcu că n-o observă.

— Și tu, Livia ? — continuă el, privind-o sfidător. O, tu stai cuminte acasă. Ești mult prea înțeleaptă și moderată, ca să-ți satisfaci dorințele. Dar să nu insistăm.

Spunând asta, se îndreptă și se adresă asistenței.

— Am fost puțin dur cu ea dimineață și e inutil s-o mai pun pe banca acuzaților.

El se întrerupse un moment, privind o clipă jarul țigării sale, înainte de a relua.

— Cu atât mai rău ! Pentru că nici unul din voi nu e capabil să mă lămurească, mă voi descurca singur, să-mi ocup lungile mele seri

la Boston. Dar, gata cu trăncăneala ! Să repetăm, dacă vreți. De data asta, vă dau voie să puneți puțin sentiment, sau, în cel mai rău caz, să respectați ritmul frazelor lui Dickson.

De data asta, Livia se simți mai în largul ei, în scenele de ceartă cu Jonathan. Ea se surprinse în mai multe rânduri agresându-l cu violența care nu-i era în fire și căreia actorul îi răspunse cu o ostilitate suspectă. Îi trecu prin minte că profitau de această lectură, pentru a-și regla conturile. Totuși, într-un asemenea context, era dificil de disociat partea de joc și cea a emoțiilor personale.

O clarificare a lucrurilor era necesară, altfel, relațiile lor riscau să devină rapid intolerabile. Fără îndoială, și Jonathan își dăduse seama de problemă, căci o rugă să mai rămână, când toată lumea se ridică să plece, la sfârșitul celei de-a doua lecturi.

Absorbit de examinarea minuțioasă a unui pasaj al piesei, păstră liniștea și așteptă ca platoul să fie complet gol, pentru a vorbi din nou.

— Cred că trebuie să vorbim, Livia — declară el deodată. Vom lucra împreună mai bine de două luni și nu vreau să-mi asum riscul ca sentimentele tale personale să interfereze sensul piesei.

— N-am avut asta în intenție — obiectă ea, roșind violent.

— Nu, evident. Totuși, într-un moment sau altul, vom da curs și tu și eu, resentimentelor

noastre. Din cauza asta, trebuie să punem lucrurile la punct, imediat. Cealaltă seară, am judecat greșit. Mi-am amestecat viața personală cu munca... El se întrerupse și scutură din cap. Nu, nu-i asta. În realitate, nu știu ce să-ți spun. Ascultă, sunt foarte obosit și am o migrenă teribilă. Ar fi mult mai bine să lăsăm discuția asta pe mai târziu. Ar fi inutil să pretindem că am uitat ce s-a petrecut între noi și nu pot decât să-ți sugerez să nu te mai gândești la asta, atâta vreme cât jucăm împreună.

— Sunt de aceeași părere — acceptă ea calm.

— Perfect — replică el, ridicându-se brusc.

— Îți promit să nu mă mai arăt pătimașă, în viitor. M-ar ajuta mult și dacă tu ai fi mai puțin sever, în ceea ce mă privește.

— Da, poate, în sfârșit, nu știu — răspunse el, oftând obosit. Ar fi fost probabil mai bine să aranjăm diferendul nostru... înainte, nu acum. Să ne mulțumim să fim buni prieteni, până la sfârșitul reprezentațiilor, de acord ?

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, el îi întoarse spatele, lăsând-o într-un haos fără nume. Când va reuși să înțeleagă acest om imprevizibil și năuc ? Ce rol juca cu ea ? Erau o mie de întrebări, cărora nu le găsea răspuns.

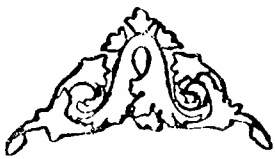

CAPITOLUL 6

În zilele următoare, Jonathan se purtă cu Livia ca şi cu ceilalţi membri ai trupei. Dacă nu uitase ceea ce-i spusese, cel puţin se făcea că uită şi o trata pe faţă ca pe un prieten.

La început, Livia întâmpină toate greutăţile din lume, ca să joace cu el comedia prieteniei. Nu se putea împiedica să nu aibă o strângere de inimă când el glumea cu Honey, sau cu altă actriţă din companie. Totuşi, cu trecerea timpului, ea reuşi să râdă la glumele lui şi chiar să-i dea replica, fără a se implica.

Jonathan observă această schimbare de atitudine, căci la începutul săptămânii, hotărî că sosise momentul să lucreze împreună pasajele în care erau doar ei doi pe scenă. La ora prânzului îi concedie deci pe ceilalţi parteneri, cerând să rămână cu Livia.

— Am putea la fel de bine să mergem să repetăm la tine sau la mine, la hotel — declară el, pe ton plat. Oricum, presupun că nu vei fi de acord.

— Aşa-i — replică ea cu voce suavă.

— Mă îndoiesc. Te temi să nu abuzez de virtutea ta și să nu fiu violent cu tine. Asta și-a imaginat Dickson, nu-i așa ?

Livia se înveseli ca și Jonathan, care izbucni în râs.

— Aș fi vrut să-i văd figura, când i-ai răspuns — zise el, râzând. Ascultă ! Aș vrea să mâncăm ceva, înainte de a începe. Nu ți-e teamă că vom fi remarcați, dacă ieșim împreună ?

— Mă tem să nu fii remarcat înaintea mea — rectifică ea.

— Da, pentru moment, cel puțin. Va veni ziua când nu vei fi văzută decât tu. Orice-ar fi, poate reușești să mergi incognito să cumperi câteva sandvișuri. Știu că nu e prea moral să pui pe altul să facă ceea ce poți face singur, dar din păcate este prețul gloriei. Mă înțelegi, nu-i așa ? — întrebă el, oftând prea profund ca să fie sincer.

— Și încă cum ! — răspunse Livia, ironic. Preferi să-ți păzești puțin intimitatea ca să devii tu însuți, sunt la curent. Am înțeles, mă duc să caut ceva de mâncare.

Îi luă mai mult de o oră să ajungă la restaurantul din colț, să-și aștepte rândul prin mulțimea de funcționari care veneau să mănânce aici și să se întoarcă apoi la teatru. Scena era pustie, o clipă crezând că Jonathan plecase. Nu era nimeni nici în culise, nici în loje, nici în sală.

Începuse să dispere, când zări o rază de lumină pe sub ușa de la auditoriu. Intrigată, împinse ușa și zări o siluetă întinsă pe jos.

– Jonathan ! – îi strigă ea cu jumătate de voce. Te simți bine ? Nu primi nici un răspuns și se sperie de moarte. Jonathan ! – insistă ea, repezindu-se spre el. Ce ai ? Te implor, vorbește !

– Cum... ? A... tu erai. Cred că am ațipit – se bâlbâi el, în timp ce-i apăru un zâmbet pe buzele-i frumos desenate. S-ar zice că-ți faci griji pentru mine, pe legea mea. Să spunem că aș fi căzut mort, aici. Asta ar fi stricat derularea piesei.

– La dracu' cu piesa ! – țipă ea, agasată. Ai obiceiul să te culci așa, pe oriunde ?

– Depinde, dacă reprezentațiile sunt plictisitoare sau nu. Am observat că auditoriul e colțul cel mai liniștit dintr-un teatru. Nu intră aproape nimeni, niciodată.

Spunând acestea, se ridică într-un cot și o privi pe fată cu atenție.

– Recunoaște că ți-ai făcut griji din cauza mea.

– Da, pune-mă la punct – protestă ea, agasată de insinuările lui.

– Foarte bine, nu te supăra. Data viitoare nu voi uita să te previn. Hai să mâncăm ce-ai adus – sugeră el, ridicându-se dintr-odată. Profită, ca să-mi vorbești de „ea"...

– Care ea ? – întrebă Livia, încercând să țină cum putea, pasul cu el.

Mergea atât de repede, încât ea întâmpina toate greutăţile din lume, ca să-l urmeze.

— Personajul tău, evident. Cine altcineva? Aş vrea să ştiu cum a vezi, ce cunoşti despre ea. În două cuvinte, ce-ai făcut — conchise el, întorcându-se brusc spre ea.

Înainte să apuce să reacţioneze, el o îmbrăţişă ridicând-o ca pe o pană, aşezând-o pe marginea scenei, suindu-se şi el apoi, fără să-i pese câtuşi de puţin de privirea aiurită a Liviei. Imprevizibil şi fantezist, aşa era Jonathan Worth.

— Vino să mănânci şi să-mi povesteşti viaţa eroinei tale — începu el, aşezându-se la masa lor de lucru şi scoţând un sandviş din punga de hârtie, de care ea uitase. Ei bine, ce ai de zis? — insistă el, văzând-o că ezită.

— Mărturisesc că-mi pune probleme — spuse ea cu reticenţă. E atât de diferită de mine.

— Explică! — replică el inchizitor.

— Găsesc absurd să părăsească colegiul la nouăsprezece ani, ca să se mărite imediat. E ca şi cum pentru ea, nu există altă ieşire. Greşeala vine, cred, de la părinţi şi de la educaţia prea clasică, pentru ca ea să se gândească să se revolte. Oricum, asta nu-i destul pentru a accepta un destin atât de mediocru — adăugă ea, cu înflăcărare.

— Nu simţi compasiune pentru ea?

— Ba da, tocmai, asta-i şi încurcătura — spuse ea aflând. Nu numai că mi-e milă de ea, dar îmi este şi de el. Şi nu numai că nu

e bărbatul potrivit pentru ea, dar incapacitatea lui de a comunica cu cineva mă impresionează şi mă îndeamnă să-l scuz mai degrabă, decât să-l acuz.

— Ah! Livia şi sindromul ei de pasăre rănită! — exclamă el, glumeţ.

— Ce vrei să spui cu asta? — sări ea ca arsă.

— Doar că te crezi investită cu misiunea de a-i face mai buni pe nefericiţii din jurul tău — o ironiză el. Am fost eu, Dumnezeu mi-e martor! — adăugă el, ridicând ochii spre cer. E Perry, pe care-l tratezi de parcă ar fi copilul tău, apoi Dickson, cu care dai dovadă de o răbdare angelică. E de o sută de ori prea mult. Dacă Dickson este un scriitor bun, este şi un măgar. Fără îndoială, speri că susţinându-l şi încurajându-l va înceta, printr-o minune, să mai fie un imbecil. Din păcate, compasiunea n-a dus niciodată la nimic. Mai ales pe-o scenă. Cu ce vom semăna şi tu şi eu, dacă vei întruchipa mila timp de două ore?

— Niciodată n-am avut intenţia să interpretez...

— Ştiu asta — o întrerupse el, muşcând din sandviş. Totuşi, atâta timp cât îţi vei păstra acest punct de vedere, rişti să strici totul. Vrei să dai dovadă de compasiune, faţă de cineva care şi-a distrus viaţa? Nu eşti prea implicată, ca să te înduioşezi de soarta lui. Piesa e cu atât mai interesantă, cu cât are personaje nu tocmai simpatice. Toată omenia lor, ţine de o

luciditate profundă, care-i face să recunoască aspectul tragic al existenței lor.

Livia rămase tăcută. Analiza lui Jonathan era pertinentă, chiar dacă fata continua să creadă că există multe puncte comune între rolurile lor și ei înșiși, ca să nu le împrumute multe din reacțiile lor.

— Dacă te înțeleg bine, trebuie ca „ea" să fie o femeie pasivă și rece, supusă agresiunilor unui soț crud și violent. Cât despre rest, va fi rândul spectatorilor să-și tragă propriile concluzii, nu-i așa ?

Un zâmbet larg lumină figura severă a partenerului ei.

— Exact. Înțelegi acum, de ce trebuie să te păzești de orice compasiune ?

— Cred că da — aprobă ea, gânditoare.

— Admit că nu va fi prea ușor pentru cineva atât de sensibil ca tine s-o interpreteze pe „ea" în litera textului, deși, într-un fel, sunt convins că ești în stare. În sfârșit, n-ai făcut altceva, în fața frânghiei de rufe.

— Desigur, dar era vorba de un scurt-metraj, nu de o piesă de teatru.

— Haide, nu-ți face probleme, ai să fii formidabilă. Trupul tău mobil, mâinile, gura, ochii tăi atât de expresivi, vor spune de o mie de ori mai mult decât toate tiradele din lume — declară el, privind-o cu un aer care n-avea nimic profesional.

Livia simți cum o străbate un fior, în timp ce inima-i bătea ca o tobă. Momentul de a ceda

atracției pe care el o exercita asupra ei, era ales prost.

— Este o indicație de interpretare ? — întreba ea pe un ton pe care-l voia impasibil.

— Să-i spunem mai degrabă o simplă observație. Te-am observat foarte bine la petrecerea lui Dickson. N-aveai nevoie de cuvinte, pentru a-ți exprima dezaprobarea : o privire puțin insistentă, acest fel de a pune distanță între tine și ceilalți ; știi să fii foarte elocventă, chiar și când nu spui nimic. Mi-aduc aminte de expresia ta când Honey mieuna în jurul meu, sau când te-am însoțit la tine și te-ai așezat la celălalt capăt al canapelei.

Plătea polițe, sau încerca s-o asigure de prezența ei pe scenă ? Cel puțin, bine că nu încercase să-i spună că se purta în public la fel ca el. Ce apăsare !

— Ai să fii minunată în acest rol — urmă el cu o convingere care avea ceva suspect. Dickson a știut ce face când ți-a dat rolul principal. Totuși, judecând după conținutul piesei sale, mă îndoiesc că ne are la inimă. Avea vreun rost să-și zugrăvească prietenii în culori atât de puțin simpatice ?

— Fără îndoială, dar nu m-am gândit să privesc situația din unghiul ăsta — obiectă ea.

Nu era prima dată când Jonathan își manifesta ostilitatea față de Dickson. De ce-i purta pică ? Se temea oare ca ochiul scriitorului să nu-l citească întocmai ca pe o carte ?

— Toate astea sunt fără importanţă — conchise el, ridicându-se de la masă. Mai bine să trecem la treabă. Mai avem mult de lucru.

Nu mai era nimic de discutat şi Livia repetă docil toate scenele în care-i dădea replica lui Jonathan. După discuţia avută, personajul îi apărea mult mai clar şi, fără îndoială, s-ar fi simţit mult mai în largul ei, dacă partenerul ei ar fi încetat s-o privească cu un aer inchizitor, de fiecare dată când deschidea gura. De ce dracu' se îndepărta de ea şi o privea în felul ăsta ? Îi venea să creadă că spunea prostie după prostie.

— Opreşte puţin ! spuse ea, la capătul răbdării.

— Ce să opresc ?

— Să stai la un kilometru, imediat ce-i rândul meu să vorbesc. Nu mai ştiu cui mă adresez. Ţie, sau „lui" ?

— Când ai să înveţi să-ţi stăpâneşti emoţiile, Livia ? Urmează exemplul celor doi eroi ai noştri şi controlează-te. Dacă nu, riscăm să trecem pe lângă subiectul piesei — se înfurie el.

— Poate, dar cu condiţia să te opreşti din acest du-te-vino. Suntem personaje, sau rămânem noi înşine, nu şi una şi alta, în mod succesiv. Doar dacă nu faci asta din cauza oboselii — presupuse ea, privindu-i cu alţi ochi figura trasă şi cearcănele negre de sub ochi-i febrili.

— Şi după ! răspunse el pe un ton sec, care echivala cu o ameninţare. Crezi că eşti în stare să continui, în pofida a orice ?

— E totuşi atât de deconcertant... Mă adresez ţie, apoi „lui".

— Ce-ţi pasă ?! lătră el. Eu nu însemn nimic pentru tine. Gândeşte-te că în faţa ta nu e decât personajul piesei şi eventual, regizorul, nimic mai mult. Aşa încât, e foarte normal să te privesc jucând. Cum crezi că vom reuşi să avansăm, dacă continui să mă consideri altfel ?

Livia tresări, enervată la culme de aceste vorbe severe, dar adevărate. Ce era cu ea ? Niciodată nu întâmpinase o astfel de problemă, când conducea repetiţiile Dickson. Din păcate, Jonathan nu era Dickson.

Înghiţindu-şi ranchiuna, ea reluă pe un ton pe care-l dorea cel mai neutru posibil.

— Uite că e mai bine — aprobă Jonathan radios. Nu uita niciodată cu furia e privilegiul eroului. Tu nu trebuie să exprimi decât resemnarea, amărăciunea, eventual cruzimea, dar în nici un caz revolta.

În starea de excitare în care se afla, era mai uşor de zis, decât de făcut, iar scenele se succedau cu repeziciune. Ea-şi adună ultimele forţe, ca să-şi înfrângă indignarea care-o sugruma. Niciodată nu-i păruse atât de lungă o repetiţie. Când se va termina oare, coşmarul ăsta ? Capul îi vâjâia şi, în penumbra platoului, nu distingea decât silueta impozantă şi ameninţătoare a bărbatului care se înverşuna împotriva ei.

— Nu-i foarte rău — o trânti el. Acum, sărutul.

Livia tresări. Era atât de tulburată, încât aproape uitase de această scenă în care cele două personaje depuneau armele pentru o clipă, abandonându-se într-o îmbrățișare dulce, care după indicațiile lui Dickson, „va degenera rapid". Va degenera ? Cum ? În ce sens ? Livia nu îndrăznea să-și imagineze, de teama de a nu se lăsa subjugată de sentimente prea personale.

— Ei bine, haide ! începu Jonathan.

Ea privi perplexă cei zece metri care-i despărțeau pe unul de celălalt. Zece metri ! Era prea mult, dintr-odată.

— Eu... Cum facem ? — se bâlbâi ea, încercând să-și potolească bătăile frenetice ale inimii.

Un zâmbet fin apăru pe buzele partenerului ei, care avansa încet spre ea.

— Nimic mai simplu.

Plantându-se în fața ei, el își puse deodată mâinile mari și puternice pe umerii mici ai fetei și-și aruncă privirea profundă în ochii ei. Câtă emoție, în acești ochi albaștri ! Juca sau redevenise fermecătorul puțin nebun, care-i ceruse mâna ?

Când gura lui o atinse pe a ei, Livia era atentă să rămână stană de piatră. Ce reacție trebuia să aibă „ea" ? Livia era incapabilă să bănuiască, fiindcă atât îmbrățișarea, cât și ardoarea sărutului, îi blocaseră toate ideile.

Trebuia să rămână femeia rece și distantă din piesa lui Dickson, altfel... Din păcate, în pofida tuturor eforturilor, Jonathan se substituia încet, încet, bărbatului, și toată ființa sa se abandonă cu un fel de furie senzuală ardoarei îmbrățișării lui. Brusc, nu se mai punea problema jocului, nici a teatrului, nici a lui Dickson. Nimic nu mai avea importanță, în afara acestor brațe suple și musculoase care se încolăceau pe talia ei, a unei mușcături voluptuoase, a acestui sărut, o...

De ce era atât de slabă ? De ce sentimentele ei luau o întorsătură, ori de câte ori era vorba de Jonathan ? Era bleagă, până la urmă.

Mobilizându-și puțina energie rămasă, ea se arcui pe pieptul partenerului ei și-l împinse cu putere.

— Ce te-a apucat-? — exclamă Jonathan, furios. Asta nu era în piesă.

Vorbind, o trase cu violență în brațele lui, o strânse cu o putere care-i tăie respirația, îi îndoi trupul fragil și o sărută, cu o pasiune și mai puternică. Livia încercă o clipă să reziste, dar simți că o moleșeală plăcută o învăluie și că nu mai rezistă. Împotriva cui lupta ea ? Împotriva lui Jonathan, sau împotriva ființei care, după scenariu, trebuia să abuzeze de ea ?

— Doamne ! — strigă el, în conformitate cu textul lui Dickson, desprinzându-se de ea. N-ai

nimic, nimic de dat, nu-i așa ? Nimic, căci nu ești nimic — adăugă el, impingând-o atât de violent, încât ea-și pierdu echilibrul și căzu greu, pe scena prăfuită.

Zăpăcită de căzătură, ea rămase o clipă jos, în timp ce Jonathan își continuă replică.

— Am fost nebun, să...

El se întrerupse, descoperind-o întinsă pe jos.

— Dumnezeule mare ! Ce-am făcut ? — exclamă el, repezindu-se la ea. Doar nu ești rănită ?

Ea scutură din cap, fără convingere. Avea impresia că, dimpotrivă, toate oasele-i erau rupte. Mâinile și mai ales glezna, o dureau îngrozitor.

— Ești sigură că n-ai nimic ? — se neliniști Jonathan în fața mutismului ei.

Livia se îndreptă cât de cât și, așezându-se, își privi încheieturile cu grijă. Din fericire, funcționau normal.

— Da, e bine — replică ea, zâmbind forțat. Cred că amorul meu propriu a suferit cel mai mult. Totuși, de ce dracu' ai făcut asta ?

— Nici pe departe nu mi-am imaginat că ai să cazi atât de repede — răspunse el, zâmbind liniștitor. Ține, ia batista mea. Ți-ai zgâriat palmele — adăugă el, cu o blândețe care-o atinse profund.

– Mulțumesc, puțină apă și nu se va mai vedea nimic – replică ea, râzând. Chiar vei fi obligat să faci asta, în fiecare seară ?

– Cred că va fi mai bine să mă gândesc la altceva. Poți să mergi ?

– Cred că da – răspunse ea cu precauție. Chiar dacă glezna era la fel de dureroasă, nu era inutilizabilă.

– Vezi, sunt încă întreagă. S-ar zice că astăzi am decis să ne petrecem timpul pe jos – glumi ea, văzându-l îngrijorat.

– Sincer, îmi pare rău, Livia.

– N-ai de ce să te scuzi. Cum eram înainte să mă ciomăgești ?

La aceste cuvinte, el păru să se destindă și un zâmbet larg îi lumină fața gravă și îngrijorată.

– Bună – răspunse el. Mărturisesc că mă temeam de scena asta. Mă temeam să nu fii prea fragilă, în pofida aparențelor. Nu mai e nimic de schimbat și mă voi mulțumi să găsesc o altă modalitate de a mă smulge din brațele tale.

El se întrerupse și-și încruntă sprâncenele groase și negre, cu un aer gânditor.

– Și dacă ne oprim ? – sugeră el. Presupun că te-ai săturat de mine.

O umbră-i traversă subit privirea. De ce această schimbare bruscă de atitudine ? Dacă cineva avea toate motivele să fie nemulțumit aici, aceasta era ea, nu el.

– Răbdarea nu-i punctul tău forte, nu-i așa ? – declară ea, mâniată de un impuls irezistibil.

El tresări, smuls brusc din gânduri.

– Despre ce dracu' vorbești ?

– De tine. Ești persoana cea mai lunatică ce mi-a fost dat s-o întâlnesc.

– Am și eu buna mea dispoziție – adăugă el, cu umor.

– Și ceilalți, dar nu cunosc pe nimeni capabil să se schimbe, în mai puțin de zece minute.

– Insinuezi cumva, că nu sunt înțelegător ? – glumi el.

– Înțelegător, nu-i tocmai termenul care mi se pare potrivit, pentru a te defini.

– La ce te-ai gândit ? – întrebă el, curios.

– Ești inconstant, excesiv și teribil de iritant.

– Mă flatezi – ripostă el, jignit.

– N-am terminat – continuă Livia, amabil. După cel mai rău, cel mai bun. Ești fascinant, inteligent și pasionant, privit de departe.

– De departe ? – repetă el gânditor. Speram ceva mai mult.

– Adică... eu... cred că asta-i tot – se bâlbâi ea, jenată de întorsătură neașteptată pe care o lua discuția.

– Continui să-mi porți pică pentru noaptea petrecută la tine, pariez – ripostă el, ridicând capul cu un aer convins.

– Deloc. Doar că ar fi câteva lucruri care ar trebui spuse.

— Înțeleg și nu-ți cer să faci altfel — o asigură el, fixând capătul incandescent al țigării. Totuși, am convingerea că m-am purtat irepro-șabil cu tine. Deși, Dumnezeu știe că nu-mi stătea în obicei.

— Sunt convinsă — murmură ea.

— Dacă am fost inconstant și lunatic cu tine, să știi că niciodată n-am avut intenția să te irit — adăugă el, zâmbind irezistibil.

— Asta nu scuză nimic. Ai impresia că totul îșI este permis, sub pretext că nu faci decât ce-ți place, replică Livia pe un ton pe care nu-l vrușese atât de dur. Sper că nu vrei să trec peste toate nebuniile tale, așa cum le spui ?

— Nu te lași niciodată dusă de val, Livia ? întrebă el. Am atâta nevoie de tine. Probabil mă înșel, dar și tu, după cum mi se pare, ai nevoie de mine. Îndrăznește să pretinzi contrariul — conchise, obligând-o să ridice ochii spre el.

Livia avu un frison, atinsă de scânteierea întunecată a ochilor lui, calmi și limpezi.

— Și eu te iubesc — se auzi ea bâiguind. Din nefericire, e ceva ce nu merge. Totul ar fi fost altfel, dacă ai fi fost mai înțelegător.

— Uite că-i mai bine. Simt că se amorsează un început — șopti el tandru, la urechea ei. Te înșeli asupra unui punct : există domenii unde rațiunea n-are loc.

— Ce vrei să spui ? întrebă ea repede.

— Nu știi, firește. Ești încă prea tânără, Livia — insinuă el, strângând-o brusc în brațe.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, ea încercă în zadar să se elibereze.

– Eu... am douăzeci şi şase de ani – obiectă ea, timid.

– Nu aici e problema. Lasă pe mine şi-ţi garantez că te vei maturiza foarte repede – sugeră el, ţinând-o strâns în braţe.

Livia avu o ultimă tresărire de rezistenţă. Ce să facă însă, împotriva acestui munte de muşchi, care-o strângea s-o sufoce ?

– Piesa asta-mi va fi de ajuns să mă facă să îmbătrânesc cu zece ani – murmură ea. Mi-ar plăcea să nu fii atât de mare – adăugă ea, încercând cum putea, să-l privească în ochi.

– O, nimic mai simplu.

Spunând acestea, se aplecă spre ea şi-şi puse gura pe gura ei, smulgându-i un geamăt de uimire care cedă imediat locul unui suspin de voluptate. Copleşită de un val de emoţie pe care nu reuşea să-l controleze, ea se abandonă cu plăcere mângâierilor lui experte şi ardorii sărutului lui.

Când ea îi încolăci gâtul cu braţele, se simţi deodată ridicată de la pământ, trupul ei lipindu-se de formele lui atletice. Cât timp rămăseseră aşa ? Un minut, o oră, o eternitate...

– Noaptea trecută am refuzat să rămân la tine, dar cred că de data asta mi-am schimbat părerea – îi şopti el la ureche.

Un val de panică o copleşi pe Livia, care se desprinse brusc. De ce-i era ei frică ? Ce

forță misterioasă o reținea să cedeze celui pe care-l iubea mai mult decât propria viață ?

– Nu... nu acum – spuse cu o voce abia auzită.

Spre marea sa surpriză, Jonathan încuviință, cu un semn din cap.

– Ai dreptate. Trebuie că te iubesc, de mă arăt atât de nobil și generos cu tine. Am să aștept să fii pregătită – îi promise el, depunând un sărut cast pe buzele ei. Acum pleacă repede, înainte de a abuza de tine. Dickson ar fi foarte mulțumit.

CAPITOLUL 7

A doua zi dimineață, spre stupefacția Liviei, toată echipa era completă pe scenă. Deci, Jonathan terminase aranjarea jocului lor ?

– E mai bine ? – întrebă el, văzând-o intrând pe scenă. Biata noastră Livia a avut o zi grea ieri. Am împins-o atât de violent, încât a căzut mai spectaculos decât am văzut vreodată așa ceva – adăugă el pentru asistență. Vă asigur că n-a fost o pedeapsă pentru că a jucat prost, dimpotrivă, jocul ei a fost excelent. Ceea ce înseamnă că în teatru, talentul nu este totdeauna recompensat.

Gluma lui stârni râsetele scontate, apoi se întoarse brusc spre fată.

– Sper că n-ai vânătăi.

– Nu m-am uitat.

– În cazul ăsta, trebuie să mă ocup – insinuă el, zâmbind.

– Inutil. Dacă sănătatea mea te interesează în asemenea măsură, am să-ți fac un raport – răspunse ea morocănoasă.

– O piatră în grădina mea – le spuse el celorlalți. În general, am mai mult succes la

femei. Dar gata cu trăncăneala ! Livia, vom relua, pentru colegii tăi, scena care te-a costat superba degringoladă.

— Cum ? Acum ? În fața tuturor ?

Jonathan o privi amuzat.

— Draga mea, gândește-te că la teatru se joacă în fața publicului — o ironiză el.

— Acordă-mi cel puțin cinci minute — îl rugă ea, încercând să nu ia în seamă ironia lui.

— Acordat, dar nu mai mult.

În timp ce el își aprindea o țigară, Livia încerca să-și adune gândurile. Era atât de neașteptat. Dealtfel, această scenă a sărutului îi păruse atât de personală și de intimă, încât i se păru deodată indecent s-o joace în fața colegilor. Trebuia totuși, toată lumea o fixa cu privirea, așteptând ca ea să înceapă.

Cu prețul unui efort suprem, ea-și goli mintea și inima de orice emoție, pentru a putea deveni femeia rece și distantă, căreia-i împrumuta aspectul său.

— Sunt gata — anunță ea.

— Nu ți-a luat mult timp — spuse Jonathan aprobator.

Livia se trudi să nu audă și se duse cuminte la locul ei. La ce bun să se împotrivească ? Jonathan își stinse țigara într-un pachet gol care-i servea drept scrumieră și veni lângă ea, în mijlocul scenei. Înainte să înceapă, își puse mâinile pe brațele ei și-i explică ce

stratagemă inventase, pentru a-i permite să-şi păstreze echilibrul.

Pentru a-şi întări spusele, o împinse cu o mână, în timp ce cu cealaltă o reţinu o clipă de cot, înainte de a-i da drumul. Astfel prevenită, Livia nu mai putea să cadă. Cel puţin, teoretic, căci în practică fu atât de puternic împinsă, încât se dădu cel puţin cinci paşi înapoi, până să-şi recapete echilibrul.

— Pentru o primă încercare, nu-i prea rău — comentă Jonathan. Oricum, încearcă să nu faci altfel. Nu jucăm o melodramă.

— Este, într-adevăr, un efect dramatic — protestă ea. N-am putut să mă opresc mai devreme. Poate reuşeşti să încerci să fii mai moderat.

— Ceri prea mult de la mine — răspunse el, zâmbind puţin.

Indiferent la privirea neagră pe care i-o aruncă fata, el făcu a nouă tentativă, care se arătă la fel de decepţionantă ca şi precedenta. Abia la a cincea repriză, se declară satisfăcut.

— Foarte bine. Mi-a plăcut cum ai mişcat braţul. Va trebui s-o repeţi la fiecare spectacol.

— Aşa va fi — răspunse Livia, cu răsuflarea tăiată. Tot e bine, dacă nu mă îmbrânceşti până în culise.

— Înţelegi acum de ce un actor trebuie să aibă totdeauna formaţie de dansator — declară Jonathan, luând restul trupei drept martor. O stare perfectă a corpului este absolut indispen-

sabilă pe scenă. N-ai luat niciodată lecții de dans, Livia ?

— Ba da, acum câțiva ani. N-au fost eficiente în aparență — insinuă ea, cu puțină perfidie. Lasă-mă să te îmbrâncesc și eu, la rândul meu, și vom vedea de ce ești în stare.

O liniști de mormânt urmă propunerii ei, în timp ce Jonathan păli de indignare.

— Nu intră în discuție. Rolul tău nu impune nici o scenă de genul ăsta. Mă îndoiesc că dacă vei avea ocazia, nu-ți vei pune planul în practică. Oricum, ar trebui să vreau și eu.

— N-am să-ți cer voie.

— Nu se pune problema aici. Să reluăm, te rog — i-o tăie el cu bruschețe.

Înghițindu-și mânia, Livia se supuse cu un calm pe care nu-l simțea nici pe departe. Când Jonathan o luă în brațe și-și puse buzele pe ale ei, ea nu-și putu stăpâni un freamăt de plăcere. Era ca ieri. Când va înceta oare să-l confunde pe Jonathan cu personajul din piesă ?

Luptând din răsputeri să nu cedeze elanului care-o împingea spre partenerul ei, se forța să rămână că personajul piesei lui Dickson. Pradă unei furii indignate, îi lansă replica cu o voce de stentor și o împinse violent.

Așa cum fusese convenit, el o reținu o clipă de cot, înainte de-a o proiecta în spate cu o asemenea forță, încât Livia, în pofida antrenamentului făcut, reculă atât de repede, că

fu nevoită să ceară ajutorul colegilor, ca să nu cadă. Ce-l apucase iar pe Jonathan ? Nu mai părea el.

Deodată, un zâmbet radios apăru pe figura-i furibundă.

— Bine ! Ai sesizat perfect sensul piesei. Nu credeți ? — întrebă el restul trupei care urmărise scena, cu un amestec de consternare și admirație.

Natural, nimeni nu îndrăznea să contrazică „maestrul", dar Livia simț o oarecare reticență, la cea mai mare parte din colegi. Erau oare jenați s-o vadă pe una din fetele lor în brațele celebrului Jonathan Worth ? Doar n-or fi geloși ?... Ar fi fost prima dată de când lucrau împreună.

Blestemat să fie Jonathan ! De la venirea lui, nimic nu mai era ca înainte. Strica tot. Chiar și dragostea minunată pe care i-o purta ea. La acest gând, ochii ei ca smaraldele se umplură de lacrimi.

— Ce e, Livia ? — se îngrijoră Jonathan. Te-am lovit ?

Cu un nod în gâ, ea scuturâ doar din cap cu tristețe.

— A fost cam dur, nu-i așa ? — urmă el cu simpatie. Așa se întâmplă, când dai totul din tine. Obosită ?

— Da, destul — încuviință ea.

— Bine, în condițiile astea, îți acord câteva minute de pauză.

Lăsând fata să meargă într-unul din fotoliile sălii, el începu să urmărească o scenă între Honey şi Perry. Cu mintea goală, cu picioarele tremurând, Livia-l privea mergând cu o stăpânire şi cu o îndrăzneală, care-i păreau supranaturale. Cum putea trece de la un rol la altul cu atâta uşurinţă ? Desigur, era experienţa, dar ea nu explica totul.

Poate Jonathan nici nu exista cu adevărat. Poate că nu era el însuşi, decât când înfăţişa personalitatea unui personaj de ficţiune, sau când punea o piesă de teatru în scenă. Poate-şi inventa sentimentele în viaţă, ca şi cum ar fi fost ale unui erou de teatru...

La această perspectivă, inima l se strânse de durere. Mintea oare, când spunea că o iubeşte ? Nu, era mai rău, căci era sincer... cum putea să fie... un actor celebru, fascinat de meseria lui.

— La treabă, Livia ! Începem !

Ea tresări, smulsă brusc din gândurile negre de vocea gravă şi bine timbrată a lui Jonathan. Ce încurcătură ! Se simţea atât de obosită, încât îi părea imposibil să reia repetiţia.

Cu preţul unui intens efort de voinţă, ea se ridică imediat şi se întoarse pe scenă. Iarăşi trebuia să-şi uite propriile emoţii, pentru a le crea din nou pe cele ale eroinei sale. Această gimnastică avea ceva inuman şi o epuiza. Jonathan trebuia să fie un supraom, pentru a

suporta şi a reda cu atâta profunzime sentimentele care aparţineau altcuiva.

Scena finală se termina cu un monolog al eroului, pe care Livia şi colegii ei, istoviţi de jocul lor, îl ascultară cu atenţie admirativă. Acolo unde ei nu văzuseră decât furie şi amărăciune, Jonathan puse o reţinere şi o emoţie plină de resemnare, care le merse la inimă. A fost un moment magnific, aproape magic.

Liniştea care urmă după tirada sa valoră cât cele mai frumoase aplauze şi fiecare îşi ţinu respiraţia, în timp ce Jonathan îşi venea încet în fire.

În sfârşit, luă o ţigară.

— Presupun că nu v-aţi imaginat astfel sfârşitul — spuse el, puţin sfidător.

— Nu, într-adevăr — aprobă Livia, în numele celorlalţi. Oricum, n-ar fi posibil să discutăm, înainte de interpretarea care vrei s-o dai personajului tău ?

— De ce ?

— Ar fi un răspuns la multele întrebări pe care ni le punem cu toţii.

— La ce bun ? Aveţi în mână toate elementele. Deci, vă puteţi construi fiecare rolul. La tine, Livia, o parte din munca ta constă din a determina când se refugiază eroina ta într-o indiferenţă totală.

— Corect, aş vrea să ştiu...?

— Eşti singurul judecător — o întrerupse el.

— Eu ? Până la proba contrarie, tu eşti regizorul.

— Şi tu, vedeta. Eşti într-adevăr capabilă să încarnezi un rol dificil, timp de trei acte ?

— Da.

— Adevărat ? — ripostă el, sardonic. E surprinzător. Experienţa ta e mai degrabă limitată.

— Evident, n-am jucat niciodată roluri atât de lungi, — obiectă ea, încercând să nu ridice din umeri, agasată.

— Asta gândeam şi eu. Trebuia să fiu prevenit că voi da replica unei debutante.

— Nu sunt o debutantă — se indignă ea. E adevărat că nu sunt ca tine. N-am grăuntele tău de nebunie şi nu joc cu uşurinţa cu care o pisică se joacă cu ghemul de lână. Eu nu sunt excesivă. Nu-mi aiuresc anturajul, cu discursuri mari...

Înainte de a mai avea timp să adauge ceva, Jonathan o luă de braţ şi o trase departe de urechile indiscrete.

— Vrei să ai amabilitatea să-ţi păstrezi părerile personale pentru tine ? — murmură el pe un ton ameninţător. Piesa asta se sprijină aproape în întregime pe tine. Deci, nu conta pe mine, să te menajez ; scena tandră de ieri nu mă va face să-mi schimb părerea.

Livia se înfioră la amintirea scenei invocate şi se desprinse repede, înainte de a se întoarce la ceilalţi, care vorbeau cu voce joasă pe scenă. Auziseră ? După o scurtă ezitare, se amestecă în conversaţie. Chiar dacă nu putea opri comentariile, această stratagemă avea cel puţin avantajul de a-l îndepărta pe Jonathan.

Nu pentru mult timp, din păcate, pentru că reveni curând şi sugeră în cel mai liniştit mod cu putinţă, să se reia scena. Nu se lăsa !

N-o lăsa în pace nici o secundă, criticând cea mai mică intonaţie, sau reluând un cuvânt ori o frază care „nu suna tocmai bine". Avea dreptate, natural. Oricum, Livia reuşea din ce în ce mai greu să-şi ascundă iritarea.

— Încetează să mai asculţi ce spun eu ! — exclamă el, în disperare de cauză. Ţi-am repetat-o suficient. Of, şi-apoi, e destul ! Am obosit să-i repet aceleaşi lucruri colegei voastre, Livia — declară el asistenţei. Presupun că sunteţi tot atât de sătui ca şi mine, să asistaţi la un asemenea dezastru... Orice-ar fi, ridicaţi-vă — sugeră el, cu umor.

— Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată, dacă n-ai fi schimbat tot timpul profilul personajului tău — fulmină Livia, în timp ce toţi ceilalţi priveau în jos, jenaţi.

— Încă o dată, rolul tău constă în a nu mă asculta în acest moment. Puţin, trebuie să-ţi pese de felul cum interpretez. În orice caz, „ea" nu ascultă, ca şi tine în clipa asta.

— Dacă încerci să mă impresionezi... răspunse ea, cu sfidare în privire.

— Nu tocmai, doar că nu-mi voi schimba metoda de lucru, numai pentru că tu nu eşti sigură de tine.

— Aş putea spune la fel, despre tine.

— E ridicol — ripostă el, ridicând din umeri. Îţi repet că nu trebuie să ţii cont de jocul meu. Din contră, eu trebuie să-l urmăresc pe-al tău.

— Vorbe ! În realitate, foloseşti orice pretext, ca să-ţi verşi nervii pe mine. Dar te previn, nu voi mai suporta mult această situaţie.

Un zâmbet îi destinse figura pentru o clipă.

— N-ai decât să încerci, Livia. Din păcate, nu înghit genul ăsta de şantaj. Acum, du-te ! În ceea ce mă priveşte, te-am văzut destul.

★

★ ★

Zilele următoare se scurseră ca o furtună de coşmar. Repetiţiile se succedau sub îndrumarea dictatorială a lui Jonathan. Nu se mai punea problema de a mânca liniştiţi la pauza de prânz, nici să ajungă acasă înainte de ora unsprezece, nici să mai stea de vorbă, între două scene. Se putea crede că şi trupa, şi regizorul erau cuprinşi de o frenezie de lucru, care nu părea să poată fi oprită de ceva.

De aceea, acordarea a trei zile de pauză, la care nu spera nimeni, îi luă pe nepregătite. Părea prea frumos, ca să fie adevărat.

— Mergeţi acasă şi odihniţi-vă bine ! îi sfătui Jonathan. Vreau ca lunea viitoare să fiţi în formă. Nu uitaţi că repetiţia generală e peste mai puţin de o săptămână.

Spunând acestea, le întoarse spatele şi părăsi scena, fără ca măcar să spună la reve-

dere. Acesta era Jonathan, arogant şi imprevizibil.

De când apăruse disputa lor, părea că abia o vede pe Livia, doar când era pe scenă şi o critica sau complimenta, succesiv.

„De ce oare, e când cald, când rece ?" – se gândi ea, mergând spre apartamentul său. O tristeţe înspăimântătoare o cuprinse urcând numeroasele trepte ale scării. Jonathan o aştepta, poate, pe palier...

– Livia ! Nu te-am văzut de secole ! – exclamă o voce amicală.

Ea tresări şi o zări pe Maureen, care deschisese uşa, auzind-o venind.

– Te-ai întors devreme astăzi. Te-ai săturat să întârzii până la ore necuviincioase ?

– Necuviincioase, ăsta-i cuvântul potrivit – suspină prietena ei.

– S-ar zice că ceva nu merge grozav, doar dacă povestea ta de dragoste cu Jonathan Worth nu ia o întorsătură pasionată ? – sugeră Maureen, cu privirea strălucitoare.

– Nu-i deloc ce crezi – răspunse Livia agasată. Îl consider mai curând un tiran, care ne tratează ca pe sclavi. În seara asta, s-a temut să nu ne omoare, căci a avut infinita bunătate să ne dea pauză până luni.

– Auzindu-te, nu pare că staţi deloc pe roze, cum credeam noi.

– N-am crezut niciodată – rectifică Livia. Oricum, n-am crezut că va fi atât de penibil.

– Chiar așa ? – întrebă Maureen consternată.

– În sfârșit, să nu exagerăm – o liniști Livia. Am învățat multe, în câteva săptămâni de contact cu Jonathan. De necrezut, de câtva timp nu mai are ocazia să mă critice. Cred chiar, că n-am fost niciodată mai bună – mărturisi ea, fără îngâmfare.

– E un bun regizor ?

– Excelent ! Chiar dacă metodele lui îmi scapă, câteodată. Nu explică niciodată ce vrea și nu încetează să hărțuiască cu întrebările, până nu e satisfăcut. Dealtfel, trebuie justificat cel mai mic gest, cea mai fină intonație, e istovitor... Dar cel mai tulburător e faptul că te face, fără să-ți dai seama, să inventezi lucruri noi, să-ți împlinești personajul, să-l faci de fiecare dată mai aproape de perfecțiune. E uluitor ! exclamă ea, entuziasmată.

– Și romanul tău de dragoste, unde e în toată povestea asta ? întrebă Maureen, pe care concepțiile artistice ale lui Jonathan o lăsau rece.

– Pe linia moartă – articulă Livia, scuturând din cap cu indulgență. Mă tem că actrița care va fi capabilă, în același timp, să-i dea replica lui Jonathan și să-și împartă viața cu el, nu s-a născut încă. Sau e o sfântă. Cum nu se pune problema să fiu canonizată imediat, trage tu concluziile care se impun.

— Ce păcat! Şi noi care nutream cele mai frumoase speranţe... Dar poate se va aranja totul, după repetiţia generală! exclamă Maureen, a cărei privire se lumină deodată. Vei fi mai destinsă şi aptă de a avea, în sfârşit, o aventură cu el.

— Ascultă, nu ştiu — replică prietena ei, obosită. Sunt prea ostenită ca să mă gândesc la genul ăsta de probleme. Pentru moment, patul meu va fi de ajuns să mă facă fericită.

Dacă ea era sentimentală, Maureen era o companie plăcută şi discretă. Punându-şi mâna pe mâna ei în semn de înţelegere, ea se retrase imediat. Livia nu minţise, cădea literalmente de somn.

După duş, abia se urcă în pat, că adormi imediat.

Când se trezi, avu senzaţia că nu dormise decât câteva minute. Un zgomot strident se auzi, iritant de insistent, în liniştea catifelată a camerei? Deşteptătorul? Cât era ceasul?

Ridicându-se, Livia se uită spre cadran şi înţelese deodată că soneria enervantă era a telefonului. Asta mai lipsea! Nimeni n-avea milă de ea? Doar dacă misteriosul care suna ar fi avut ideea de a închide. Dar nu, se încăpăţâna.

„Şi dacă-i o greşeală?" îşi spuse ea, părăsind fără tragere de inimă căldura patului.

— Alo? — întrebă ea, nesigură.

— Bună ziua — îi răspunse o voce pe care ar fi recunoscut-o dintr-o mie.

Dacă perspectiva unei crime nu-i trecuse niciodată prin gând, tonul glumeț al lui Jonathan îi dădu subit ideea.

— Doamne ! Cât e ceasul ? — gemu ea, frecându-și ochii. Și eu care dormeam atât de bine.

— E trecut de unsprezece. Eram sigur că nu te-ai sculat. Actorii sunt adesea mari amatori de somn.

— Și eu eram la fel, înainte să suni — replică ea cu ciudă. Sper că nu e repetiție.

— Nu, liniștește-te. Atâta doar, că e o vreme superbă și m-am gândit că ți-ar plăcea să iei masa cu mine, la iarbă verde.

— Ești un monstru ! Îți dai seama că sunt moartă de oboseală ?

— Admit că nu ești prea în formă. Surmenajul, probabil. Dar gândește-te ce bine-ți vor face aerul și soarele, fără să uiți delicioasa masă pe care ți-am rezervat-o. Mă simt puțin responsabil pentru sănătatea ta, după ce aproape am epuizat-o, la lucru.

— Eram pe cale să mă restabilesc, înainte de a suna telefonul — răspunse ea, cu umor.

— Ești la fel de încântătoare dimineața când te trezești ? o ironiză el. În loc să mormăi, mai bine du-te și bea o ceașcă de cafea fierbinte și fă un duș. Sunt la tine într-o jumătate de

oră. Cred că ştii destule locuri plăcute, prin împrejurimi.

– Nu tocmai. E...

– Ţi-am obţinut adeziunea ? – întrebă el, răutăcios.

– Fără îndoială, dar mă întreb, de ce.

– Nimeni nu rezistă farmecului meu. Nu-ţi face probleme, mă acup eu de tot. Vin imediat.

Conform obiceiurilor sale, închise telefonul în nasul Liviei. Cu siguranţă, era incorigibil ! Oricum, nu puteai să te superi. Ştia să fie atât de încântător, când voia.

Când sună la uşă, ea era deja gata.

Cu părul prins într-o coadă de cal, cu un pantalon şi un pulovăr, nu găsise necesar să se machieze. „Oricum, un picnic nu-i o petrecere mondenă" – îşi spuse ea, părăsind apartamentul în compania lui Jonathan.

– Ştii, riscăm să fim recunoscuţi – declară acesta, începând să coboare interminabila scară a imobilului.

– Nu fi aşa de cabotin. Nimeni nu va vrea să creadă că celebrul Jonathan Worth ia masa pe malul râului cu o biată chestie mică, ca mine.

– Nu eşti o chestie şi nici mică, cum spui.

– Fie-ţi milă, aşteaptă să mă trezesc complet, ca să poţi discuta cu mine – spuse ea, ascunzându-şi un căscat.

Spre marea ei surpriză, Jonathan luă de bun ce spusese ea și coborâră alături strada însorită, care ducea la râu, fără să scoată un cuvânt. Ce-l apucase ? Era ascultător, deodată...

Pe măsură ce avansau, mutismul lui sfârși prin a-i părea suspect, apoi teribil de agasant. Că-i respecta oboseala, era un un punct în favoarea lui, dar de aici până la a se închide într-o tăcere apăsătoare, mai era un pas – se gândi ea, aruncându-i priviri fugare. Era simplu, părea c-o uitase total.

Cu ochelarii de soare cu oglindă, cu cămașa larg deschisă peste pieptul bronzat și musculos, cu pantalonul mulat și un medalion în jurul gâtului, avea și mai mult aspectul „starului care iese incognito, fără să-și dea seama", decât al unui oarecare, ce iese cu prietena lui la picnic. De mirare era faptul că nu era urmărit de o mulțime de admiratoare.

Cu voia lui Dumnezeu, ajunseră pe malul apei, fără greutăți. Umbră după dorință, un covor de iarbă verde, o briză dulce, primăvăratică, locul era perfect... doar că erau aproape două sute de persoane, pe puțin, pe malurile ospitaliere ale râului Boston.

– Nu numai noi am avut această idee – glumi Jonathan, privind mulțimea din jur.

– Așa e întotdeauna, în week-end-uri. Dealtfel, la primele raze de soare, lumea dă năvală afară să se bronzeze.

– Câțiva par s-o facă cu mai multă ardoare decât ceilalți – remarcă Jonathan, privind glumeț două naiade întinse pe un prosop și ai căror bikini erau mai mult simbolici. Au să înghețe, dacă mai rămân pe loc în această ținută. Nu-i prea cald.

– Așa-i, dar femeile sunt adesea gata să îndure orice, pentru un bronz perfect.

– O spui din experiență ?

– Absolut. Când eram studentă, căminul era la doi pași și veneam adesea aici, prietenele mele și cu mine, ne ungeam cu un amestec de ulei pentru sugari și iodină. Cel mai caraghios era că toate eram convinse că nu există altă soluție de bronzat mai eficace – dezvălui ea cu umor.

– Doamne ! Să nu-mi spui că ți s-a întâmplat să faci nebunii. E bine de știut – se amuză el, luând-o de mână și trăgând-o spre unul din puținele locuri mai ferite, libere.

Acolo, el scoase din coș ceea ce adusese și o față de masă de un alb imaculat pe care o întinse pe jos.

– La hotel, chelnerul n-a vrut să-mi dea o simplă pătură – explică el, făcând pe încurcatul. Sper ca puștii de alături să nu ne creadă snobi și să ne lase în pace.

– Mi se par destul de maturi pentru niște puști – sugeră Livia, aruncând o privire spre adolescenții care jucau mingea, la câțiva pași mai încolo.

– Totul depinde de punctul de vedere din care vezi lucrurile.

– Nu semeni cu un bătrân venerabil – obiectă ea.

– Adevărat ? Pune-mă în echipă cu ei şi ai să-mi auzi încheieturile trosnind – suspină el, întinzându-se pe faţa de masă. De necrezut, cu ce semăn, plimbându-mă cu o şcolăriţă pieptănată cu coadă de cal ?

– Nu sunt o şcolăriţă.

– Ştiu, dar aşa pari. Dacă mă ocup de tine, acest aspect va dispărea rapid – preciză el, zâmbind înveselit.

Livia preferă să nu comenteze aluzia şi instalându-se şi ea, se făcu că admiră evoluţia tinerilor vecini.

– N-ai umor combativ, astăzi – declară Jonathan resemnat. Sper că cel puţin, ţi-e foame.

– O, da ! Aveam de gând să petrec aceste două zile de pauză dormind şi mâncând altceva decât sandvişuri şi supă la cutie.

– Ce idee ! De ce nu te hrăneşti mai bine ?

– A cui e vina ? Ultimele săptămâni ne-ai muncit atât, încât abia am putut înghiţi o îmbucătură, din când în când.

– Mea culpa – ripostă Jonathan, lovindu-şi pieptul şi făcând pe pocăitul. Linişteşte-te, am aici cu ce să-ţi obţin iertarea.

Spunând acestea, scoase din coş farfurii de porţelan, tacâmuri de argint, pahare cu picior

și o cantitate impresionantă de feluri de mâncare, acoperite cu folie de aluminiu.

— Dumnezeule mare ! Nu mă gândeam că ești atât de conformist — exclamă Livia, izbucnind în râs. Am să sfârșesc prin a crede că vrei să-mi fii pe plac.

— Perfect adevărat. Fără să am o pasiune pentru aerul liber, m-am gândit că ești genul care adoră natura, păsărelele, masa la iarbă verde. Logic, pentru cineva care pleacă în Vermont, ca să petreacă Crăciunul în familie, nu-i așa ?

Livia se gândi că e mai prudent să nu facă nici un comentariu. De fapt, n-o prea surprindea să afle că Jonathan prefera atmosfera restaurantelor și a teatrelor, în locul celei mai sănătoase, a unei păduri sau malul unui râu.

— Rulouri de primăvară ! — exclamă ea, privind proviziile pe care le adusese el. Ce idee drăguță, pentru un picnic !

— Știi, nu prea am experiență în genul ăsta de activități — replică el, strâmbându-se. Cred chiar, că e prima dată.

— Vezi, pentru orice este un început.

— Un început ! exclamă el. Sper să nu mai fie și o urmare.

— Mă îndoiesc — murmură Livia, ca pentru sine. Dacă judec după ochelarii cu oglindă, nu pari să ai prea mult la inimă soarele.

— Exact — aprobă el. N-am înțeles niciodată ce găsesc oamenii la el, nici prin ce minune se simt mai bine, când strălucește.

— Ca să-ți spui părerea, porți ochelarii ? — insistă Livia, cu puțină insolență în glas.

— Printre altele — răspunse Jonathan, zâmbind amuzat. Îmi permit, dealtfel, să-mi păstrez anonimatul. Te deranjează într-atât ?

— Puțin, mărturisesc. E destul de neplăcut să nu-ți văd ochii și nici unde te uiți.

— Mereu, în ochii tăi — răspunse el răgușit. Nu, nu protesta. Am remarcat că mă priveai cu coada ochiului, de când am plecat de la tine de acasă. Vezi, nu-ți spun povești — adăugă el, scoțându-și deodată ochelarii.

De fapt, ochii lui, de un albastru neobișnuit, erau fixați pe ea și o priveau intens. Livia frisonă, tulburată. Avea impresia că descoperă adevărata față a lui Jonathan, compusă din orgoliu și tandrețe. Totuși, o oboseală profundă îi accentua trăsăturile regulate și-i umbrea expresia ochilor.

— Am impresia că n-ai prea dormit în noaptea asta, spuse ea, mușcând dintr-o pulpă de pui.

— De ce te interesează ? — întrebă el, nerăbdător. Nu sunt obligat să-ți dau socoteală, după câte știu.

Livia bâlbâi un „nu" abia perceptibil și, aruncând o privire nemulțumită spre farfuria ei încă plină, termină de mâncat în liniște. Jonathan nu mâncase aproape nimic și părea îngrijorat, dintr-odată.

— Ce nu merge ? — întrebă ea, aranjând încet vesela.

– Piesa – răspunse el, după o ezitare. Tu, eu, totul... Sunt totuși obișnuit cu greutățile, oricum, în momentul ăsta nu ajung la nimic – mărturisi el, zâmbind amar.

– Poate... ar fi trebuit să accept să mă mărit cu tine, când te-ai întors din Africa – sugeră fata, deconcertată de tonul descurajat al interlocutorului ei.

– Nu, fii liniștită, tu ai avut dreptate.

– Mă tem că nu mă liniștesc cât aș fi vrut – admise ea.

– Și unul și altul, am fost prea virtuoși și prudenți. Astăzi, nu mai știu ce să cred. Poate era prea devreme. Ce zici ?

– N-am nici o idee, Jonathan, nu te mai frământa. Cine știe, dacă nu se va aranja totul când piesa va fi pusă la punct – sugeră ea, amintindu-și de ceea ce-i prezisese Maureen.

– Crezi ? – întrebă el, cu o ironie dulce-amară.

– Poate mă înșel – rectifică ea, mai timid de data asta.

– Mi-e teamă – replică el, luându-i ușor mâna. S-ar zice că mica liceană e puțin mai grasă, în week-end-ul ăsta. Păcat că nu se întâmplă și cu mine la fel.

– Cum ai vrea să fie altfel, dacă nu dormi ? Întoarce-te la hotel... doar dacă nu preferi ca-

napeaua mea, în cazul în care asta te poate ajuta.

— Nu, e inutil. Să vedem mai degrabă dacă sunt în stare să suport, în acelaşi timp, prezenţa ta, aerul de ţară şi soarele — adăugă el, destinzându-se.

— Chiar ? Doar n-ai să ajungi să-mi vorbeşti de ploaie şi de timp frumos, ca orice plimbăreţ de duminică — obiectă ea cu scepticism. Nu, nu e genul tău. Ar fi mai bine să te întinzi şi să închizi ochii.

Cum Jonathan nu se mişca, ea-şi puse mâinile pe umerii lui şi, împingând uşor, încercă să-l oblige să se întindă.

— De săptămâni întregi, mă supun tuturor indicaţiilor tale — continuă ea pe un ton ce se voia sever. De data asta, eu voi da ordinele şi nu voi tolera nici o discuţie !

Spunând acestea, ea apăsă cu toată puterea pe umerii lui, în intenţia de a-l răsturna pe spate. Pentru o clipă, crezu că reuşeşte, dar, apucând-o de talie, Jonathan se răsuci şi-o răsturnă sub el. Captivă, când credea că ea va captura.

— Jonathan ! — protestă fata, în timp ce buzele lui se apropiau periculos de ale ei.

— Ăsta-i singurul ordin căruia sunt dispus să mă supun. Fără comentarii, el depuse un lung sărut pe gura ei, se depărtă brusc de ea şi o trase la pieptul lui. Ar fi fost probabil mai

convenabil pentru ea să-l împingă, dar îi lipsea curajul. Se simţea atât de bine lângă el, cu obrazul lipit de el, legănată de bătăile inimii lui, al cărei ritm se acceleră brusc, când mâna ei fină se abandonă pe pieptul lui.

CAPITOLUL 8

Livia se trezea lent din somnul său profund. Îi trebui mult să-şi dea seama că nu era în patul ei. Vocile străine, râsetele, o impresie de mişcare în jurul ei, forma unui corp lungit lângă ea... unde naiba era ?

Intrigată, deschise ochii care-i clipiră în lumina orbitoare a zilei. Când se acomodă cu lumina, nu mică-i fu mirarea să descopere că era întinsă lângă Jonathan, cu capul pe braţul lui şi cu mâna pe pieptul lui puternic ! Puţin câte puţin, amintirile-i reveniră în memorie : picnicul, tristeţea bruscă a însoţitorului ei, dorinţa de a se întinde puţin, scurta lor luptă care se terminase într-o îmbrăţişare tandră...

Părea că aţipiseră, iar Jonathan dormea încă, cu un uşor zâmbet pe buze. O dorinţă bruscă de a-i urmări cu vârful degetului conturul buzelor, o cuprinse. Nu, nu se cădea. Ar fi prea trist să strice acest moment magic, în care Jonathan îi apărea atât de natural.

Deodată, pleoapele i se deschiseră.

– Mă priveai ? întrebă el.

– Erai... treaz ?

– Nu, mă rog, aproape. Adineaori, te-am privit eu. Aveam chef să-ţi memorez trăsăturile, ca să le duc cu mine în somn.

– Dacă nu mă înşel, e vorba de un compliment – replică ea, jenată.

Jonathan o făcu să tacă cu un sărut tandru şi o strânse în braţe.

– Nu-ţi bate joc, nici un compliment nu va putea să exprime ce simt pentru tine.

– Câteodată, eşti adorabil – murmură ea, şi bucuroasă şi sceptică.

– Şi tu eşti, cu condiţia să scoţi asta – replică el, deznodând panglica ce-i ţinea părul în coadă de cal. Promite-mi să-l laşi liber astăzi.

– Promit.

– Ar trebui să mai facem mici escapade, ca asta, mai des. Dar data viitoare, mi-ar place să fie un pat.

– Aş fi putut paria – protestă ea.

– Dacă te-ar auzi cineva, ar crede că sunt dracul în persoană. Ce scorpie ! Orice-aş spune, totdeauna ai ceva de comentat.

– A cui e vina ? Intri sistematic în competiţie cu interlocutorii tăi, în general, şi cu mine, în special. Cu atât mai mult, cu cât vrei mereu să ai dreptate. Nu te mira deci, dacă primeşti replică.

– S-ar strica tot farmecul zilei, dacă ai fi ceva mai explicită ? – spuse el, în zeflemea.

Livia dădu din cap cu indulgență.

— Vreau să spun că, în cazul unui litigiu, te impui cu atâta autoritate, încât adversarului tău nu-i mai rămâne decât să depună armele.

— Adversar, să depună armele, avantaj — repetă Jonathan, gânditor. Despre ce vorbești ? Despre mine, sau despre un general ieșit la pensie ?

— Sunt foarte serioasă, să știi.

Jonathan se întunecă.

— Chiar așa mă vezi ? — întrebă el, cu sprâncenele încruntate.

— Așa „ne" văd — rectifică ea. Imediat ce te arăți stăpân pe tine, fără să vreau, mă pun în gardă. Înțelegi de ce pretind că e vina ta ?

Jonathan rămase îndelung tăcut, înainte de a-i răspunde.

— Crezi că e loc pentru doi, pe câmpul ăsta de bătaie ?

Întrebarea era mai gravă decât părea la prima vedere.

— Poate — răspunse fata, după ce se gândi. Cu condiția să-l ocupi cu cineva pregătit pentru o luptă la nivel înalt. Tu... ești atent ? — întrebă ea, ridicând spre el o privire îngrijorată.

— Foarte bine ! De fapt, sunt pregătit să-ți suport remarcile acerbe și provocările, până ce vei demonstra în fața lumii și a ta cu aceeași ocazie, că-mi ești superioară. Lupta amenință să devină lungă și dificilă, nu-i așa ? încheie el, glumeț.

— Luptă, e un cuvânt mare. Oricum, nu disper, am să te fac să mergi la pas — adăugă ea, cu o undă de impertinenţă. Metoda mea, dealtfel, pare să dea roade. Astăzi, ai fost încântător şi de când te-am obligat să dormi puţin, pari în formă. Datorită mie.

— Fără îndoială, doar că regret încă faptul că n-am avut pat — glumi el. N-a fost să fie! M-am simţit teribil de bine lângă tine, dar e timpul să ne ridicăm. Dacă nu, vom ajunge târziu la Dickson.

— La Dickson? Ce idee caraghioasă!

— Am uitat să-ţi spun că a sunat dimineaţă. Dă o petrecere în seara asta, pentru actorii care joacă în piesa lui.

— Bine, nu ştiam.

— Mi-a telefonat mai întâi mie şi i-am promis că-ţi comunic.

— Precis a fost încântat să constate că ne vedem şi în afara repetiţiilor — replică Livia, contrariată. De ce i-ai spus? Nu prea ţine să ne vedem în afara teatrului şi prevăd că iar îmi va ţine o predică.

— Ce-ţi pasă de părerea lui Dickson?

— Nu-mi pasă, numai că dacă nu sunt atentă, ai să faci din mine o femeie pierdută — spuse ea, cuibărindu-se la pieptul lui.

Gluma păru să-l calmeze pe Jonathan, care se destinse.

— Până atunci, aş vrea să mă ridic, mi-a amorţit mâna — răspunse el, arătând cu pri-

virea umărul pe care Livia încă își rezema capul. Dealtfel, trebuie să văd și cât este ceasul, dacă nu vrem să ajungem ultimii la petrecerea lui Dickson.

– Serios ? Și de când îți pasă de părerea lui ? –. întrebă ea, șuierând. Îmi pare, că de curând.

– Scorpie ! – îi spuse el, eliberându-se. Totdeauna ai ultimul cuvânt. De fapt, nu-mi pasă ce zice Dickson, dar ține ca lumea să nu întârzie în seara asta. Bietul Dickson, am impresia, câteodată, că mi-a fost trimis de cer, ca să mă pună la încercare.

– Și tu ! În cazul ăsta, suntem doi ! țipă Livia cu o înflăcărare care-l făcu pe Jonathan să zâmbească amuzat.

– E adevărat, dar nu uita că e un mare autor de teatru, care încearcă să facă din tine o stea – adăugă el, ajutând-o să se ridice.

Se întoarseră la Livia, în liniște. Când fata începu să urce scările, el o urmă firesc.

– Chiar îmi vrei moartea – spuse el, ajungând fără suflu în fața ușii.

–. Cum adică ?

– Din cauza ta, astăzi am urcat de două ori blestematele tale de șaptezeci și cinci de trepte, te-am dus până unde și-a înțărcat dracul copiii și, drept răsplată, m-ai obligat să dorm direct pe pământ. Cum vrei să recuperez ?

– Dacă te simți obosit, întoarce-te la hotel și fă un duș – sugeră ea, privindu-l cu coada ochiului.

— N-avem timp. Mai avem doar o jumătate de oră — precizează el, privindu-şi ceasul. De necrezut, nu mă simt în stare să mai urc a treia oară scara asta blestemată, ca să vin să te iau. Haide, grăbeşte-te să te îmbraci, până gust eu o odihnă binemeritată, pe canapeua ta.

Spunând acestea, intră în salon şi, lăsând-o pe fată în faţa toaletei, se întinse leneş pe sofa.

— Încearcă să te faci la fel de frumoasă, ca la ultima petrecere — o sfătui el, întinzându-se s-o vadă prin uşa întredeschisă. Ştii că-ţi stă bine bronzată ?

Livia tresări şi-i aruncă o privire dezaprobatoare. Ca de fiecare dată când îl făcea el un compliment, era împărţită între îndoială şi plăcere. Cu el, nu se ştia niciodată !

— Lasă-ţi părul liber — urmă el. Îţi stă mai bine aşa.

— A, pentru că altfel, sunt hidoasă — nu se putu abţine ea să-l persifleze.

— Haide, încetează să-ţi mai arăţi colţii şi pregăteşte-te ! replică el, făcându-i cu ochiul.

Cum să-i poarte pică ? Mai ales astăzi ! Părea atât de încântător, chiar şi mai atletic. Livia se simţea foarte dispusă să-i accepte manifestările de autoritate, chiar şi accesele de umor.

După câteva clipe de gândire, scoase din dulap rochia ei nouă, din tul roşu şi roz, cu minuscule fire aurii. Mânecile lungi şi bufante,

un cordon lat care-i punea în valoare talia subțire și suplă, un pliseu ușor și fluid, în veneau de vis. Adăugă o pereche de pantofi carmin, un lanț de aur, cadou de la tatăl ei, două agrafe din același metal care să-i susțină părul legat, și totul era gata.

— Să vedem ce vei avea de spus, domnule Jonathan Worth — murmură ea, admirându-și silueta grațioasă în oglindă.

Efectul fu imediat. De cum o văzu intrând în salon, Jonathan se ridică dintr-odată și fluieră entuziasmat.

— E și mai bine ! — exclamă el. Piesa spune că ai părul dat spre spate. Așa, e foarte frumos. E adevărat că personajul meu nu-i prea tentat să te iubească.

— Nu, așa-i — murmură ea, roșie de plăcere.

— E adevărat că în scenariu nu faci nimic să-mi placi — declară el, mângâindu-și gânditor medalionul pe care-l purta la gât.

— Ce este ? — riscă fata, arzând de curiozitate.

— Ce ?... A, ăsta — replică el, întinzându-i medalionul. E un bătrân prieten, poate singura familie pe care am avut-o vreodată.

— S-ar zice că-i o veche monedă romană.

— Da, îl reprezintă pe Iulius Cezar. Toți actorii au un rol preferat, în care visează să dea din ei tot ce-i mai bun, fără a avea însă ocazia să-l joace. Eu, pe al lui Iulius Cezar. Cel puțin, așa era până acum.

— De ce ? Ți-ai schimbat părerea ?

— Cred că Augustus mi s-ar potrivi mai bine, acum.

— Din ce motiv ?

— A avut o viață mai interesantă. Ar trebui să citești piesa.

— Iar ? — insistă ea. Doar n-ai inima să mă lași să aștept atâta.

Jonathan se întoarse. Era clar că această conversație îl plictisea și n-avea chef să mai spună ceva.

— Ce jucător prost ! — exclamă Livia, intrigată teribil de atitudinea lui. De ce n-am dreptul la confidențe ? Ți-am explicat de ce încercam totdeauna să am ultimul cuvânt.

— Așa e — admise el, făcând o grimasă reținută. Ei bine... Augustus era căsătorit cu o oarecare Livia și... oricum, a avut mai multe neveste, ca cea mai mare parte a împăraților romani — se grăbi el să precizeze. Hai să plecăm, vrei ? Am întârziat deja.

Discuția era închisă. Livia nu va ști niciodată dacă mariajul împăratului cu tiza ei era singurul motiv de interes special pe care-l avea Jonathan pentru această figură marcantă a istoriei Romei. Oftând resemnată, ea-i restitui medalionul.

— Am înțeles — acceptă ea.

Nu mică-i fu mirarea când Jonathan, în loc să pună medalionul la gâtul lui, îl puse la gâtul ei.

– Pune-l – spuse, în timp ce degetele lui întârziară o clipă pe umerii ei. Vine foarte bine la rochia ta.

– Nu pot accepto. E al tău și...

– Nu, de acum înainte, e al tău – o întrerupse el, mângâindu-i părul. Dealtfel, nu te teme. Nimeni nu l-a văzut vreodată, deși-l port dintotdeauna. Reputația ta, deci, nu va suferi – insinuă el, zâmbind batjocoritor.

– Nu asta-i problema. Nu vreau...

– Nu mai discutăm ! – i-o tăie el, fără să mai lase loc de comentarii. Acum, plecăm la Dickson. Te previn : am să-mi fac „numărul", ca și la ultima petrecere. Deci, fii indulgentă.

– Indulgentă ? De ce ? Nu-mi amintesc să-ți fi criticat purtarea, data trecută.

– Nu cu glas tare, dar ai avut niște priviri care spuneau mai mult decât un discurs lung, cred că ți-am mai spus-o.

– Tocmai – spuse ea, îndreptându-se spre ușă. Nu fi însă atât de sigur de tine. Încă-ți mai rezerv surprize...

– Sună promițător – comentă Jonathan, zâmbind apreciator.

Toată lumea era deja acolo, când sosiră la Dickson. Membrii trupei erau împrăștiați în salon și stăteau de vorbă în grupuri mici, aruncând din când în când priviri îngrijorate spre intrare. Era clar, îl așteptau cu nerăbdare pe Jonathan.

– Am întârziat, dar iată-ne ! – anunță Jonathan, intrând în salon cu Livia la braț.

Toată lumea-l primi cu entuziasm, adunându-se în jurul lui, fără s-o salute măcar pe Livia. Trebuia mai mult decât o rochie roşu cu auriu, o coafură originală şi drăguţă, sau un medalion cu efigia lui Iulius Cezar, pentru a-l eclipsa pe Jonathan şi, de voie, de nevoie, Livia se retrase mai la o parte, în timp ce „maestrul" îşi începea noul număr.

Ea studie îndelung figurile radioase şi expresiile de extaz ale admiratorilor lui, când deodată, simţi o mână pe umăr. Era Dickson.

— Pot să-ţi vorbesc un minut ? — întrebă el.

— Firește — încuviinţă ea, urmându-l până lângă o uşă cu geamuri.

— Nu ştiam că-l vei vedea pe Jonathan astăzi — spuse el, cu sprâncenele încruntate.

— Nici eu. M-a trezit la sfârşitul dimineţii, ca să mă invite la picnic.

Răspunsul ei păru să-l uşureze pe Dickson, a cărui privire preocupată se lumină deodată

— Asta-i tot ?

— Da. Ce să mai fie ? Crezi că ne-am petrecut ziua în patul meu ? Eşti mai rău decât mama — adăugă ea, văzându-i figura scandalizată. Ea, cel puţin, nu-mi urmăreşte şi cel mai mic gest.

— Nu-şi dă seama, probabil, de pericolul în care te afli.

— Dickson ! Fie-ţi milă ! Încetează să mai spui prostii — suspină ea, răsucind, fără să fie atentă, medalionul lui Jonathan.

Mişcarea nu scăpă ochiului perspicace al lui Dickson, care o fixă pe fată cu mâhnire.

– E al lui, nu-i aşa ? Livi, eşti inconştientă.

Cum ea se pregătea să-i răspundă, el o întrerupse, cu o bruschețe care nu-i stătea în caracter.

– Te rog ! Ştiu că ar fi mai bine să tac, dar înțelege-mă. De mai bine de un an de când te cunosc, am sperat că între noi se va naşte mai mult decât un sentiment de prietenie – mărturisi el, privind-o intens.

Livia rămase mută. Niciodată nu-şi imaginase că Dickson, calmul şi seriosul director al trupei, era îndrăgostit în taină de ea.

– Oricum, sunt realist – continuă el, încurajat de tăcerea ei. Duci o viață confortabilă şi plăcută, dar destul de monotonă pentru o fată cu viitor strălucit. Dealtfel, te-ai schimbat, Livi. Jonathan e cauza ? Nu ştiu şi nici nu mă interesează. Ştiu doar că mi-e de ajuns să te privesc acum, ca să înțeleg că nu suntem făcuți unul pentru altul. Ce contează ? Îmi rămâne măcar satisfacția de a veghea asupra ta.

Livia ascultă, uluită. Despre ce vorbea ? N-avea nevoie de protecție...

– Foarte drăguț că-ți faci griji din cauza mea, Dickson, totuşi, cred că între noi e o neînțelegere. De fapt, nu prea ştii cine sunt. Dacă-ți par deosebită astăzi, nu-i meritul succesului sau al lui Jonathan, contrar a ceea ce crezi tu. Totdeauna am fost aşa cum mă vezi

și azi. Doar că-mi exprim mai mult personalitatea, asta-i tot. Iar să-mi dea sfaturi sau să-mi indice cum să mă port, să știi că nu permit nimănui. Nici ție, cu toată prietenia pe care ți-o port, nici altcuiva.

— Asta se numește „să fii pus în banca ta".

— Nu te supăra, Dickson, orice-ar fi, rămânem buni prieteni, nu-i așa ?

Tot vorbind, ea-l urmărea cu coada ochiului pe Jonathan, care evolua în mijlocul „curții" sale. O tenta teribil să meargă lângă el. Dar era necesar să se debaraseze de emoționantul și destul de împovărătorul Dickson.

— Cred că acum ne-am spus tot — declară ea, întinzându-i o mână prietenească, pe care el o strânse fără tragere de inimă.

— Da, și ești așteptată, replică el, aruncând o privire fugară spre Jonathan.

Livia ridică ochii și-l lăsă să se amestece în mulțimea de admiratori ai actorului. Bietul Dickson ! Îi înțelegea amărăciunea și nu-i purta pică. Ce șansă avea el, în fața lui Jonathan ? Acum, înțelegea mai bine rivalitatea dintre cei doi bărbați. De-o parte Dickson, gelos pe reușita prietenului său din copilărie, de cealaltă Jonathan, care-i suporta greu mediocritatea și conformismul.

Ea se gândea când, deodată, Jonathan îi observă prezența.

— Iat-o pe Livia ! — exclamă el. Discretă și cu o lucire surdă de dezoprobare în privirea-i verde. Ce-am mai făcut ?

— Nimic, te priveam numai — răspunse ea, apropiindu-se de el.

Toate capetele se întoarseră instantaneu spre ea. Dacă Jonathan nu i s-ar fi adresat, era sigură că unii din colegii ei ar fi jurat că n-au văzut-o în seara asta la Dickson.

— Mă gândeam că am fost foarte norocoşi să avem un regizor atât de celebru. Chiar dacă în el hibernează un tiran — se adresă ea asistenţei, încântată să atragă puţin atenţia asupra ei, în detrimentul cabotinului de Jonathan.

Râsete forţate urmară remarcii ei insolente. Situaţia îi plăcea, şi voia să continue.

— Sunt sigură că toţi colegii mei abia aşteaptă să afle ce mai rămâne din calităţile tale, când nu mai joci sau nu mai regizezi.

La aceste cuvinte, o linişte consternată cuprinse toată asistenţa, în timp ce un zâmbet încurcat apărea pe buzele lui Jonathan, căruia acest joc nu părea totuşi să-i displacă.

— Cred că am dovedit chiar astăzi că nu sunt chiar atât de rău — încercă el să protesteze. Nu numai că te-am dus la picnic, eu care am oroare de mesele la iarbă verde, dar am evitat cu grijă să mă cert cu tine.

— Evident, dormeai ! — insinuă ea.

— Asta nu e joacă — îi şopti el la ureche. Ai să-mi demolezi imaginea.

— Ar trebui mai mult decât eforturile unei femei slabe, pentru a reuşi.

— Problema e, că nu ești o femeie slabă — murmură el. Este absolut necesar s-o seduc, altfel, numai Dumnezeu știe ce va rămâne din biata mea persoană! — adăugă el pentru membrii trupei, care priveau uluiți. Livia, cum îți par?

— Nu știu. E dificil să judeci calitățile cuiva care somnolează tot timpul — răspunse fata, zâmbind radios.

Jonathan o trase mai la o parte, pentru o clipă.

— Ce ți-a venit, așa, deodată? — întrebă el.

— Ce-i rău în asta? Te îngrijorează că trag puțin spuza pe turta mea?

— Știi bine că nu. Atunci, de ce?

— E pedeapsa ta. În timp ce-ți făceai jocul în fața admiratorilor, Dickson m-a reținut puțin. Speram la o mână de ajutor din partea ta.

— Da, am văzut asta. Oricum, nu voiam să intervin într-o chestiune care vă privea doar pe tine și pe el — răspunse el, serios. Îmi imaginez că te-a cerut în căsătorie, nu-i așa?

— Nu, m-a sfătuit să mă păzesc de tine. Nu mi-ai spus că știa medalionul ăsta. L-a recunoscut imediat și a tras concluziile — insinuă ea, fixându-l reprobator. Ei bine, ce-ai de spus?

— Nimic. Nu m-am gândit, când ți-am oferit această bijuterie.

— Ai greșit. E foarte dezagreabil să fii sfătuită să eviți relațiile cu un domn care nu se gândește decât la el însuși. În mijlocul unei pe-

treceri între prieteni, recunoaşte că e jenant. Din fericire, sunt puţine şanse ca cineva să fi auzit. Toată lumea era atentă la ceea ce spunea cel cu care se crede că am avut o aventură.

— Livia scumpă — murmură el, depunând un sărut sonor pe buzele ei. Ai făcut din ţânţar armăsar. Uite, ca să-ţi revii, mă duc să-ţi aduc un pahar. Fii cuminte până vin şi nu te preocupa de ceea ce gândesc ceilalţi.

Oftând adânc, Livia îl privi îndepărtându-se. Credea el că se putea lucra în grup când se clevetește mereu ?

— Te-ai certat cu Jonathan ?

Livia tresări şi se întoarse brusc spre Perry, care era în spatele ei.

— Află !

— Fără îndoială, nu-i decât o impresie, oricum, îmi pare rău că se petrec lucruri ciudate în seara asta — remarcă Perry, desemnându-l din ochi pe Dickson care, sprijinit de uşa cu geamuri, o fixa pe Livia, acuzator.

— Totdeauna se petrec lucruri de genul ăsta, când e Jonathan prin preajmă — comentă Livia fatalist.

Perry încruntă din sprâncene, dezaprobator.

— Nu, asta nu vine doar de la Jonathan, ci şi de la tine, Livi. Eşti bizară în seara asta. Mai întâi acel conciliabul cu Dickson, apoi acest schimb cu Jonathan, iar după aceea, mica voastră conversaţie, singuri. Toate astea nu-ţi

prea seamănă. Doar dacă n-ai început şi tu să te porţi ca o stea — exclamă el deodată, ca şi când ar fi descoperit un adevăr primar.

— Dumnezeule mare, nu! Am mai degrabă impresia că-mi pierd raţiunea.

— N-o crede, Perry. Nu-i convinsă, nu şi-a pierdut capul încă — interveni Jonathan, care se întorsese.

Spunând acestea, îi întinse Liviei un pahar şi-i zâmbi complice. Remarcă să îi dădu de gândit lui Perry.

— Adică... crezi că e gata să nu rateze ocazia, dacă aceasta se iveşte? — întrebă Perry, convins.

— Da, cam aşa ceva — repetă Jonathan, cât se poate de serios.

Lui Perry îi trebui cam încă un minut, ca să-şi dea seama că prezenţa sa era inoportună. Dragul de Perry! Avea, cu siguranţă, cel mai bun caracter din lume.

— Bine... declară el, zâmbind amuzat. Presupun că ar trebui să mă duc să stau de vorbă cu colegii mei... sau cam aşa ceva — adăugă el, retrăgându-se.

Zâmbind indulgent, Jonathan îl privi cum se depărtează.

— De ce n-a spus pur şi simplu că avem chef să rămânem singuri?

— Pentru că e un băiat discret. Îi sunt recunoscătoare că nu m-a dojenit şi el. Doi în aceeaşi seară, ar fi fost prea mult pentru mine —

murmură ea, înghițind o gură din lichidul care se dovedi a fi whisky.

— Noaptea se anunță penibilă, s-ar zice — remarcă Jonathan pe un ton neutru.

— Știu — suspină ea. Mi-ar face atâta plăcere ca Dickson să nu mă mai privească așa, de parcă l-aș fi trădat.

În aceeași clipă, cineva puse un disc stereo, iar câteva perechi începură să danseze. Profitând de confuzia care urmă, Jonathan o trase pe Livia într-un colț liniștit al salonului.

— Aici cel puțin, vom putea discuta — decretă el.

Livia înghiți o a doua gură de alcool, înainte de-a relua conversația.

— Pentru cineva care spune că e unul din cei mai vechi prieteni ai tăi, Dickson nu prea pare să te aprecieze.

— Gândește-te la piesă și vei afla părerea lui și despre tine.

— Da, mi-ai mai spus ceva odată, mărturisesc că mă depășește.

— Bineînțeles. Ești prea generoasă, ca să-i bănuiești pe ceilalți de ură și răutate.

— E atât de rău să fii generos ?

— Nu spune prostii. În meseria noastră e atât de rar să întâlnești oameni ca tine, care caută să-i reconforteze pe ceilalți, mai degrabă decât să-i strivească. E o calitate prețioasă, după părerea mea, și o apreciez mult.

— Generozitatea mea, cum îi spui tu, nu e, poate, decât un fel de a părăsi Bostonul și

mica mea viață bine aranjată și să-mi fie de ajutor în a lua decizii — răspunse ea, cu o lucire de sfidare în ochii ei verzi ca smaraldul.

— La ce bun să revenim la această discuție penibilă ? — replică el, încurcat. Nu credeam cu adevărat ceea ce spuneam, când ți-am făcut reproșul ăsta. Faptul că voiam să mă căsătoresc cu tine îmi părea atât de remarcabil, încât n-am suportat să fiu respins. După părerea mea, ar fi trebuit cel puțin, să-mi apreciezi gestul.

— Fără îndoială. Totuși, nu te arunci în căsătorie ca într-o aventură oarecare. Asta cere mai multă gândire.

— Am înțeles și eu, datorită ție și ți-am apreciat și mai mult caracterul echilibrat și curajul de a spune „nu", atunci când trebuie.

— Din păcate, după toate dificultățile astea, nu mai știu prea bine unde sunt — mărturisi ea, obosită.

— Uită divergențele noastre. Aparțin trecutului — răspunse Jonathan, trăgând-o spre el și sărutând-o tandru.

—S... s-ar putea să fim văzuți — obiectă ea, stânjenită.

— N-are importanță — spuse el, închizând-o în strânsoarea brațelor sale puternice. Toată lumea se așteaptă să atrag o fată și să flirtez cu ea, într-un colț, în văzul tuturor. I-am prevenit de intenția mea de a te seduce, măcar să le dăm această satisfacție. Va fi bine

pentru imaginea ta de marcă, iar reputația mea va fi salvată.

— Nu ești deloc serios.

— Bineînțeles că sunt. Îți dau doar punctul de vedere al celorlalți — îi șușoti el la ureche. Să fim noi înșine și nu vor vedea decât foc.

El se întrerupse și se uită serios în ochii ei.

— Nu m-am simțit niciodată mai aproape de cineva, ca de tine, în clipa asta. Continuă să mă privești așa. Ceilalți ne vor observa — adăugă el, sărutând-o cu ardoarea care-i cuprinsese toate simțurile.

Petrecură restul serii unul în brațele celuilalt, mângâindu-se, șoptindu-și cuvinte tandre, râzând complice de curiozitatea membrilor trupei. Ce spectacol straniu, dat pentru un public care nu avea cunoștință că e spectator !

— Trebuie să pleci — sugeră deodată Jonathan.

— Eu singură ?

— Tu singură — răspunse el, oftând resemnat. Eu sunt de corvoadă, până-n zori. Dealtfel, dacă te duc până la tine acasă, nu mai răspund de nimic...

— Corect.

— Asta-i problema ! Din păcate, mă tem ca piesa să nu aibă de suferit, dacă se petrece ceva între noi.

— Nu-mi pasă de piesa asta blestemată — spuse ea, cuibărindu-se la pieptul lui.

– Sper că-ţi vei fi schimbat părerea, luni de dimineaţă. Va trebui să fii în plină formă, pentru repetiţia generală. De asta te trimit acasă. Dealtfel, e interzis să ne vedem două zile. După asta, va fi altfel...

– Ce vrei să spui ?

– Ar fi mai bine să uiţi câtva timp petrecerea asta. Armistiţiul – ca să-ţi folosesc vocabularul – e rupt. Deci, fără străluciri în aceşti ochi frumoşi, nici asemenea abandonuri ca ăsta – adăugă el, sărutând-o uşor. Hai, repede ! Şoferul meu te-aşteaptă să te ducă acasă.

– Şoferul tău ! – exclamă ea: Pot să merg, să ştii.

– Nu la ora asta din noapte. Şi încearcă să-ţi ştergi din ochi ceea ce citesc acum. Nu ţin deloc să-mi strici punerea în scenă – îi ardonă el, aproape sever.

– De ce ai fost atât de drăguţ cu mine, atunci ? – obiectă ea, în pragul unei infinite tristeţi.

– Da, ai dreptate. Probabil am greşit – încuviinţă el, pe un ton egal, înainte de-a o conduce până la uşă.

CAPITOLUL 9

Lunea următoare, Livia ajunse la teatru animată de cele mai bune intenții din lume. Jonathan avea dreptate. Nu trebuia să lase sentimentele personale să le interfereze pe cele ale personajului său.

Era, din păcate, mai ușor de zis decât de făcut. Când pătrunse pe platou și auzi vocea lui Jonathan, avu brusc senzația că l-a regăsit, după o lungă despărțire. Cu inima bătând ca o tobă, ea înaintă, cerând din priviri un zâmbet, un semn cu ochiul, un cuvânt de dragoste

Din păcate, Jonathan păru că abia o zărește. Trecând de la unul la altul, regla o ultimă oară luminile, cu specialistul, dădea instrucțiuni mașiniștilor, sau discuta cu regizorul tehnic despre alegerea mobilierului. Asta făceo parte din munca regizorului.

Repetiția propriu-zisă începu în această atmosferă febrilă și de concentrare. Fiecare făcea eforturi să dea din el ceea ce era mai bun, stimulat de prestația lui Jonathan, al cărui joc se mai rafinase încă. Ce actor minunat ! Să-i

dea replica era o adevărată fericire pentru toată lumea și, pentru Livia, în mod special. Niciodată nu fusese mai convingătoare în acest rol dificil.

Totul se petrecu bine, foarte bine, chiar... prea bine. Momentul delicat în care eroina ei se închide în ea însăși și refuză să-și asculte însoțitorul, veni prea repede. Jonathan îi lăsase în întregime libertatea de a hotărî momentul și felul în care trebuia s-o facă. După serioase eforturi, totul era pus la punct și Livia se simțea destul de sigură pentru a aborda cu seninătate această scenă grea.

Numai că Jonathan își schimbase jocul și, inconștient, fata trase cu urechea pentru a sesiza noile intonații. Dealtfel, tonul lui sfidător și agresiv îi readuse în memorie petrecerea de la Dickson. Fusese atât de tandru, atunci...

— Asculți ce-ți spun ?! exclamă el deodată, în mijlocul scenei.

— Doar în clipa asta. Am fost surprinsă de interpretare și...

— Premiera este peste două zile ! o întrerupse el, glacial. E prea scurt timpul, ca să reluăm de la zero.

— Nu se pune problema. Am fost surprinsă doar, de modificările pe care le-ai adus personajului tău. În două minute, totul va fi în ordine.

Un zâmbet sceptic apăru pe buzele lui Jonathan.

— În cazul ăsta, reluăm de la început.

De data asta, Livia își supraveghe atitudinea. Din păcate, nu reuși să se concentreze ; prezența lui Jonathan o subjuga ca niciodată, fiind mereu în sufletul ei.

— Încă o dată ! — ordonă el, cu evidentă nemulțumire.

Livia își reprimă un oftat descurajat și se așeză la locul ei. Fără mare succes, din păcate, pentru că această nouă tentativă se arătă la fel de dezastruoasă ca și celelalte două de dinainte. Nu, cu siguranță, nu reușea nimic astăzi.

La sfârșitul celei de-a treia încercări, Jonathan rămase mult timp tăcut, înainte de a declara cu un calm impresionant :

— M-ai asigurat că vei fi altfel, de data asta, nu-i așa ? Regret să constat că-ți lipsește profesionalismul, Livia.

— Încerc, totuși.

— Ce contează, dacă nu ajungi la nimic ? Fără îndoială, trebuie să reluăm piesa de la început, ca să-ți reintegrezi personajul — anunță el spre culise. Haide, în scenă !

De bine, de rău, se reluă de la primul act... fără nici un succes, din păcate. La nemulțumirea de a-și obliga colegii să joace din nou, se adăuga aceea de a nu-i da satisfacție lui Jonathan. Nimic nu mergea cum își dorise. Dacă continua să se gândească la el, risca să strice piesa. De ce-o trimisese acasă cu un simplu sărut, sâmbătă seara ? Dorința de a-l avea

se regăsea acum exacerbată, îi era imposibil să-şi disocieze personalitatea ei de cea a personajului. Era prea de tot !

Jonathan o întrerupse brusc, în mijlocul unei tirade.

— Se petrece aici ceva interesant — declară el, adresându-se şi Liviei şi celorlalţi parteneri. E vital pentru reuşita reprezentaţiei, ca Livia să fie în rol. Săptămâna trecută era remarcabilă, iar astăzi nu mai e decât umbra ei. Desigur, vă întrebaţi ce i se întâmplă.

El se întrerupse o clipă şi, fidel obiceiurilor sale, verifica efectul produs. Cu răsuflarea tăiată, fiecare aştepta urmarea.

— Am comis o eroare gravă, în week-end — continuă el. N-ar fi trebuit s-o duc niciodată pe colega voastră la picnic, pe malul apei. Dealtfel, mai mult am dormit alături de ea — mărturisi el, cu o voce clară şi puternică.

Livia închise ochii. Nu ! N-avea să spună totuşi celorlalţi secretul lor, doar al lor.

— Îmi imaginez că ar prefera să tac, dar atitudinea ei e, de fapt, o dovadă şi, pentru că-mi pune în pericol munca ultimelor luni, cred că aveţi dreptul la o explicaţie. Mărturisesc public că mi-am permis un „interludiu romantic" — articulă el, întârziind o clipă asupra asistenţei. Aţi remarcat toţi efectul ; în seara de la Dickson, ne ţineam de mână sau ne priveam în ochi. Asta a fost greşeala mea cea mai mare. Livia e incapabilă să joace tea-

tru și să se implice în același timp într-o relație sentimentală, ceea ce nici pe departe nu e cazul meu. Probabil, pentru că nu acord prea mare importanță unui flirt.

„Minți !" vru să strige Livia, a cărei inimă se strânse de durere. Jonathan nu putea să creadă ce spunea, era imposibil.

— Pentru că răul e făcut, trebuie să-l repar — reluă el cu o voce albă. Livia e liberă să cugete că ține mai mult la mine, decât la piesă. În ceea ce mă privește, e invers. Doar apropiatele reprezentații au oarecare importanță în ochii mei, și nu voi admite ca una din colegele voastre să zădărnicească toate eforturile noastre — adăugă el, aruncându-i o privire furibundă Liviei. Dar nu vă mai rețin mult. Luați pauza de prânz imediat, eu am ceva de discutat cu domnișoara Paige.

Actorii se retraseră îndată, fără un cuvânt sau o privire pentru Livia care aștepta proptită în mijlocul scenei, să rămână singură cu Jonathan.

— Am fost clar ? — întrebă acesta, după o lungă tăcere.

— Cred că da — replică ea, repede.

— Îți convine sau nu, n-am spus decât purul adevăr.

Livia schiță un gest de protest.

— Mulțumește-mi mai degrabă că n-am vrut să te umilesc mai mult în fața tuturor — o întrerupse el. Aș fi putut să le povestesc cum

ți-am telefonat să-ți cer mâna și cum m-ai respins.

– N-are nici o legătură – protestă ea, morocănoasă.

– Ba da, are ! Eram sigur că te iubesc, chiar și după această răbufnire. Am vrut să încerc altceva și sâmbătă, eram încă convins că sunt îndrăgostit de tine. Și-apoi, iată-te astăzi ! Teatrul este toată viața mea și eram gata s-o împart cu tine. Dar descopăr că-ți bați joc. Ești în stare să sacrifici și cariera mea și a ta, din clipa în care se interpune între tine și dorințele tale. Atunci, te las cu mica ta poveste de dragoste. Pentru mine, nu mai există. Dacă am trecut o dată cu buretele peste capriciile tale, nu-ți voi mai da o a doua șansă. Gândește-te că între noi, totul s-a terminat. Am fost destul de clar ?

Livia încuviință, cu o privire disperată.

– Și încă ceva. Poți să-mi dai medalionul pe care ți l-am împrumutat ? Precizez „împrumutat", căci n-a fost un dar.

Fiecare din cuvintele lui se înfigea în inima Liviei ca loviturile de pumnal. Niciodată nu fusese atât de umilită și scoase cu o mână tremurătoare lănțucul pe care nu-l scosese de sâmbătă.

– L-ai păstrat la tine ! Ce emoționant – o ironiză el. Pe viitor, încearcă să fii mai puțin sentimentală.

De data asta, era prea mult ! Văzând negru înaintea ochilor, ea aruncă bijuteria jos şi se repezi spre ieşire.

– Crezi că ai să te mai întorci ? – întrebă el, cu voce rece şi indiferentă.

– Încă nu ştiu ! urlă ea, trântind uşa cu toată puterea în urma ei.

Merse îndelung, fără nici un scop. Gândurile i se învălmăşeau, în timp ce inima i se strângea cu durere, la amintirea cuvintelor crude ale lui Jonathan. De ce nu-şi ascultase intuiţia ? Se amuzase cu ea, de la început până la sfârşit, iar acum, ea trăgea ponoasele. Şi cu ce preţ !

Tot universul ei părea că s-a năruit. Ce va face ? Ce decizie să ia ? Întrebarea pe care i-o pusese Jonathan, înainte să plece, îi stăruia în memorie, tăioasă şi penibilă. Va abandona ea oare, piesa ? Cu două zile înainte de premieră, era un act criminal faţă de colegii care munciseră atât. Dealtfel, ăsta ar fi fost sfârşitul carierei ei de actriţă. Veştile circulă repede, în meseria asta şi nici o companie nu i-ar mai fi acordat încredere.

– Nu, era imposibil. Teatrul era unica şansă de a depăşi această lovitură a sorţii. La dracu' cu Jonathan ! De acum înainte, nu se va mai gândi decât la meseria ei şi va şterge pentru totdeauna imaginea lui din sufletul ei !

Întărită de această hotărâre, ea se întoarse din drum. Acum ştia ce-i rămăsese de făcut.

In timp ce se întorcea agale pe drumul spre teatru, se gândea cu groază la privirile întrebătoare ale colegilor de trupă, la zâmbete, la glumele clevetitorilor. La acest gând, ea încetini pasul. Va avea ea destul curaj, să-i înfrunte pe toți ? „Trebuie" — murmură ea pentru sine, strângând din dinți.

Un sfert de oră mai târziu, ajunse la intrarea artiștilor. În aceeași clipă, îi zări pe Honey și Perry, care năvăliră înăuntru. Cât putea fi ceasul ? Pauza de prânz părea că trecuse destul de repede.

După o insipratie profundă, ea intră în culise.

— Livia ! — exclamă Perry, îngrijorat. Mă întrebam dacă vei mai reveni vreodată. Te simți bine ?

Ea încuviință schițând un zâmbet și pătrunse cu el pe scenă. Jonathan era acolo, așezat în sală, la zece metri de ea.

— N-am vrut să vă fac să așteptați prea mult — declară ea cu o voce, pe cât posibil, rece și impersonală. Regret ce s-a întâmplat. Și, la urma-urmei, suntem profesioniști, nu-i așa ?

— Bine — aprobă el, fără vreo emoție apaentă. Ești gata să începem ?

— Fără nici o problemă.

— Perfect ! În condițiile astea, vom relua ultima scenă, doar pentru a verifica buna ta dispoziție sufletească.

Se dovedi a fi într-o dispoziție sufletească mai bună decât se aștepta. Niciodată nu fusese

atât de strălucitoare și, vizibil impresionat de prestația ei, Jonathan așteptă o clipă, înainte de a face comentarii.

– S-ar părea că dojana mea a fost utilă – spuse în sfârșit, adresându-se și restului trupei și fetei. Livia s-a întors, așa cum trebuia să fie întotdeauna. Raporturile de forțe sunt cu atât mai intense în teatru, cu cât sunt mai indispensabile. Sper că incidentul din dimineața asta te-a învățat cel puțin atât, Livia.

– Da – răspunse ea, ferm și sigur.

– Eram sigur – spuse el, zâmbind rece.

La aceste vorbe, Livia ridică ochii. Lecția-i servise mai mult decât crezuse.

★

★ ★

Livia primi cele câteva bătăi în ușă cu ușurarea naufragiatului care găsește din întâmplare un colac de salvare. Avea nevoie până la disperare, de-o prezență amicală.

Era Maureen.

– Dacă nu vrei să mă vezi, voi înțelege – declară ea, prudent. Voiam doar să știu dacă ești aici.

– Da, și încântată c-ai venit ! – exclamă Livia cu înflăcărare. Am încercat tot : să-mi vopsesc unghiile, o baie caldă, să fac ordine, să privesc prostește, n-a mers nimic.

– E atât de rău ?

– Mai rău. Am impresia că mă transform într-un bloc de piatră. E destul de dificil de explicat. Dar intră odată.

– Ești sigură ?

– Da, da. Am crezut că e bine să mă izolez, înainte de premieră. Din păcate, de data asta, m-am înșelat amarnic.

– Piesa asta e importantă pentru cariera ta, spuse Maureen, cu simpatie.

– Da, foarte – răspunse prietena ei, oftând.

– Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

– Cine știe ? – replică Livia. Cât e ceasul ?

– Aproape patru. Am venit atât de devreme, pentru că n-am mai avut răbdare să aștept. Dac-ai ști ce emoții am și eu – mărturisi Maureen, zâmbind amar.

– Ce drăguță ești, Maureen !

– Nu toată lumea are o vecină care urcă pe scenă, mai ales alături de Jonathan Worth. Ar trebui să mi-l prezinți, într-una din zilele astea.

La auzul acestui nume, Livia avu impresia că i-a căzut un văl pe suflet, făcându-i toate gândurile incoerente.

– Când vei avea o frumoasă poveste de dragoste cu el, va fi mai ușor – pledă Maureen, făcându-i complice cu ochiul.

– Mă tem că între noi, nu se va întâmpla niciodată nimic, mărturisi Livia, cu un nod în gât. Am stricat totul. Dealtfel, nu știu nici dacă e în stare să dea dovadă de sentimente adevărate pentru cineva.

— Ce vrei să spui ? — întrebă Maureen, realizându-i amărăciunea.

— Jonathan... nu, mai târziu. Am să-ţi spun mai târziu.

— Cum vrei. Pot să te ajut, cel puţin ?

— Rămâi cât mă îmbrac, asta-i tot.

— Mai ai încă trei ore — se miră Maureen.

— Ştiu, dar trebuie să ajung mai devreme ca să mă machiez, să mă pregătesc...

Pe măsură ce-i explica, simţea cum o cuprinde panica. La ce bun să mai discute ? Avea nevoie să se calmeze şi, în disperare de cauză, bătu în retragere spre bucătărie, sub pretextul de a bea un pahar cu apă.

Când se întoarse, Maureen era pe culoar, cu un pachet în mână.

— Priveşte ! Un tânăr a adus o gardenie albă. E superbă !

— E şi o carte de vizită ?

— Nu, nu văd nici una.

Livia privi îndelung floarea, înainte de a zâmbi emoţionată.

— De la cine e ? — întrebă Maureen, cu ochii strălucind de curiozitate.

— De la mama, sunt sigură. Prima dată când am urcat pe scenă, mi-a oferit una. Ştii, la ieşirea din teatre, întotdeauna e un vânzător de gardenii. Cu puţin timp înainte, îi spusesem mamei de intenţia mea de a mă consacra teatrului. Ideea n-a entuziasmat-o, dar când a înţeles fermitatea deciziei mele, a găsit acest mod

gingaş de a-mi ura noroc. De atunci, consider această floare ca aducătoare de noroc.

— Am senzaţia că şi asta-ţi va purta noroc — pretinse Maureen convinsă.

— Mi-ar place să te cred — zâmbi Livia. Acum, trebuie să plec. Vino să mă vezi din culise, am să-i dau numele tău portăresei şi... şi, mulţumesc că ai venit, Maureen — murmură ea, emoţionată.

Când ajunse la teatru, culisele erau încă în semiobscuritate. Cele două becuri din capete abia luminau.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, cu gardenia prinsă la rever, ea se îndreptă ca într-un vis spre cabină.

Deodată, auzi un zgomot în spatele ei şi se întoarse brusc. Jonathan era în pragul cabinei sale şi o privea în linişte.

— M-ai speriat — spuse ea, ducându-şi mâna la piept. Credeam că sunt prima.

— Am nevoie să mă concentrez, înainte de a intra în scenă.

— Şi eu — răspunse ea, pe un ton egal.

Privirea lui Jonathan se opri pe gardenie, fără a face însă comentarii.

— Sunt sigur că ai să fii foarte bună — se mulţumi el să spună.

— Nu atât de bună ca tine, cu siguranţă — îi răspunse ea sincer.

— E plăcut să aud asta — murmură el irezistibil.

Spunând acestea, se îndreptă spre cabina lui. Mica lor discuție nu umpluse prăpastia care-i va separa de acum.

În cabina ei, erau două buchete enorme de flori. Unul din partea lui Dickson și unul, din partea întregii ei familii care-i ura succes.

Succes ! Avea, într-adevăr, nevoie. Machiindu-se și îmbrăcându-se, ea recapitulă toate dificultățile de regie. În aparență, n-avea probleme, poate doar momentul în care Jonathan o împingea violent. La această amintire, inima i se strânse cu durere. Va fi ea destul de puternică să-și arate sentimentele pe scenă ? Trebuie !

Anunțul că mai erau doar cincisprezece minute până la ridicarea cortinei, veni prea repede. Verificându-și pentru ultima oară ținuta în oglindă, ieși, mai mult moartă decât vie, pe culoar. Mulți dintre colegi erau deja acolo și-i adresară zâmbete timide, cărora ea încerca, cât de cât, să le răspundă la fel.

Scena era în penumbră și se distingeau doar câteva forme vagi care se agitau pentru a regla ultimele detalii. Una dintre ele îi făcu deodată semn să vină.

— Cum te simți ? întrebă Jonathan.

— Îngrozită, ca de obicei — preciză ea, crispată fără să vrea.

— Da, și eu la fel. Nimic nu-i mai rău decât premierele.

Livia dădu din cap, incapabilă să mai articuleze un sunet. De ce nu alesese cinematograful ? La simpla perspectivă de a-şi spune replica în faţa unui public pe care-l bănuia numeros, de cealaltă parte a cortinei, simţea că înnebuneşte.

— Îţi frângi mâinile ? — întrebă Jonathan, zâmbind amuzat.

— Ce să fac altceva ? Mi-e atât de frică, încât trebuie să fac ceva, ca să nu mă mai gândesc.

— Eu număr trosniturile.

— Trosniturile ?

— Da, ale scenei, ale pereţilor, ale plafonului. Nici n-ai idee cât de nelalndemână mă simt, într-un teatru de beton.

— Părinţii mi-au trimis un buchet. Vor fi, cred, în rândul cinci. Mă ajută să-i ştiu atât de aproape şi...

În aceeaşi clipă, luminile slăbiră în intensitate în sală, în timp ce conversaţiile încetară. Reprezentaţia avea să înceapă ! Automat, Livia se agăţă de braţul partenerului său şi-l strânse cu toată puterea.

— O să meargă — murmură acesta, mângâindu-i mâna. Să trecem la locuri.

Spunând acestea, o conduse la scaun şi o privi îndelung.

— Gata ? întrebă el, în sfârşit.

Cum ea încuviinţă, el îi lăsă mâna, pe încheietură rămânând strânsoarea puternică şi tulburătoare a degetelor sale.

— Bine — declară el, făcând semn spre culise.

Livia auzi, ca într-un coşmar, foşnetul cortinei care se ridica. Proiectoarele se aprinseră unul câte unul, în timp ce un ropot de aplauze izbucni în obscuritatea sălii. De data asta, nu mai era nici o scăpare.

Piesa se derulă fără probleme. Livia avea impresia că se dedublase. Pe de-o parte, era personajul „ea" care se lupta pe scenă cu soţul ei, pe de altă parte, era o spectatoare imparţială care observa cea mai mică mişcare, ca şi acea uşoară legănare a lui Honey în timpul unei replici, de exemplu.

Când Jonathan o împinse, ea nu păru deloc surprinsă şi reacţionă bine, ca şi când acest gest îi era obişnuit şi nu necesitase ore de muncă, pentru a fi pus la punct.

Apoi, fu în sfârşit ultima tiradă a lui Jonathan, aceea unde-i arunca în faţă că totul se terminase între ei şi „că nu-i va da o a doua şansă". O clipă, Livia fu dezorientată şi redeveni femeia pe care actorul o batjocorise şi care-l iubea încă. O nevoie nebună de a-l implora din priviri o cuprinse şi inima începu să-i bată de două ori mai repede. Cât efort i-a trebuit, ca să-şi coboare privirea în pământ! Din păcate, prea târziu.

Când cortina căzu, ea tremura din cap până-n picioare, epuizată de această luptă împotriva ei însăşi.

— S-a terminat — îi şopti Jonathan la ureche.

Totdeauna e un timp mort, între terminarea piesei şi începutul aplauzelor publicului. Niciodată nu i-a părut acest timp mai lung. În sfârşit, un cor de aclamaţii se auzi în toată sala, descătuşându-i frica mortală, care-o făcu să plângă.

— Livi, Livi, totul e bine — o asigură Jonathan, repezindu-se spre ea. Le place.

Luând-o în braţe, începu s-o legene ca pe un copil.

— Şterge-ţi lacrimile — comandă el, blând. Dacă ai reuşit să joci, ai să suporţi şi rechemările la rampă.

Au fost mai mult de treizeci, semn că piesa era deja un succes. În al cincilea rând, Livia îi zări, ca prin ceaţă, pe tatăl şi pe mama sa, care-şi ştergeau de zor ochii.

În sfârşit, după un timp care păru interminabil, cortina se lăsă ca să nu se mai ridice. Livia era epuizată.

— Te simţi mai bine ? — întrebă Jonathan, a cărui mână nu-i dăduse drumul mâinii ei, în tot timpul rechemărilor la rampă.

— Dacă nu mă aşez imediat, cred că am să leşin.

Dând din cap, el se repezi în culise şi-i aduse un scaun pe care ea s-a lăsat să cadă.

— Sunt dezolată — bolborosi ea, la capătul puterilor.

Jonathan făcu semn membrilor trupei care voiau să vină pe scenă, să rămână în culise.

– N-ai nici un motiv să fii dezolată – o asigură el, împingând spre ea un al doilea scaun. Eu ar trebui să fiu, pentru că te-am tratat cu atâta cruzime, dar n-aveam de ales.

El tăcu și o privi îndelung, în liniște.

– E vina mea, n-ar fi trebuit să te sun sâmbătă, ci să te las să te odihnești până duminică. Am acționat ca un egoist care vrea tot, fără să țin cont de dorința și fragilitatea ta. De fapt, jocul tău a fost fără cusur. Niciodată nu m-am temut de un eșec. Cred că am-vrut să mă răzbun pe tine – mărturisi el, abătut.

Livia ridică genele, întrebător.

– Poftim ?

– Să mă răzbun – repetă el. O ! bineînțeles, m-am gândit și la piesă și la interpretarea ta, dar problema era alta. Livia, te iubesc mai mult decât orice – spuse el, privind-o în ochi. Mai mult chiar decât teatrul.

– Totuși, spuneai că... – murmură ea, uluită.

– N-are importanță ce-am spus. Înainte să te cunosc, n-am avut niciodată asemenea sentimente pentru o femeie, nici măcar pentru soția mea. Când am descoperit cât te iubeam, am încercat orice, ca să te am. În van, pentru că n-ai încetat nici o clipă să-mi reziști și să mă ții în alertă. Sâmbătă, când te-am văzut pe punctul de a-mi ceda, am înnebunit. Avantajul era de partea mea, dar n-am rezistat tentației de a te fierbe, așa cum ai făcut tu cu mine, în ultimele luni. Asta-i, acum știi totul. Teoria ta

asupra raporturilor de forță era exactă. Eu sunt dovada vie.

— Cum ? Nu credeai tot ce mi-ai spus ? — întrebă ea, cu inima plină de speranță.

— Nu, firește.

— Dar... și piesa ?

— Trebuia cu orice preț să salvez reprezentația și n-am găsit decât acest mijloc brutal de a te face să-ți revii. Or mai fi și altele, dar eram atât de pornit împotriva ta, încât n-am folosit o metodă mai blândă. Vezi, fiecare în felul lui, are avantaj. Ca la armată — precizează el, zâmbindu-i cu afecțiune.

Beată de recunoștință, Livia-i zâmbi și ea. Era aproape prea frumos, ca să fie adevărat. Oricum, era potrivit cu caracterul excesiv și pasionat al lui Jonathan.

— Acum, să sperăm că vom fi capabili s-o reluăm de șase ori pe săptămână, fără a mai socoti matineele de miercuri și duminică — reluă el, vizibil încântat de reacția ei. M-ar îngrijora să divorțez de opt ori pe săptămână — adăugă el, căutând în buzunarul hainei pachetul de țigări.

— Mi-ar place să fie gol — spuse Livia, cu ochii umezi de emoție. Nu-i bine să fumezi atât.

— Da, ai dreptate, dar oricum, am nevoie de un calmant — răspunse el, aprinzând o țigară. M-am gândit mult în ultimul timp și m-am întrebat dacă totul se va aranja.

— Te temeai că nu voi fi la înălțime în rolul „ea" ?

— Dumnezeule mare, nu ! Nu m-am îndoit niciodată nici un pic de calitățile prestației tale. Mă întrebam doar, dacă-mi vei ierta brutalitatea. Când am văzut această lumină licărind în ochii tăi, adineauri, în ultima scenă, am înțeles imediat că-mi rămânea o șansă pentru a fi iertat. Cel puțin, sper... Acea privire era minunată. Ca regizor, eu...

— Jonathan ! — îl întrerupse ea cu fermitate, ceea ce-o surprinse. Uită piesa, două minute.

— Da, scuză-mă.

— Gândește-te că n-am nimic să-ți iert. Așa cum mi-ai spus, era încă prea devreme, pentru noi doi.

— Atunci, te măriți cu mine ! declară el, ca și când era evident.

— Ai putea măcar să mă întrebi — oftă ea. Oricum, accept.

— Cât mai repede cu putință ? — întrebă el, de data asta.

— Cât mai repede cu putință — replică ea, zâmbind fericită. Lasă-mă să fug în al cincilea rând, să explic părinților ce mi s-a întâmplat.

— Sunt deja în culise și mama ta mi-a dat binecuvântarea.

— Cum adică, știe ? întrebă Livia uluită.

— Am sunat-o după-amiază, ca s-o întreb care-i floarea ta preferată și-am profitat ca să-i spun care-mi sunt intențiile. Te-am preve-

nit la Crăciun, că am să le spun eu părinților, dacă n-o vei face tu – insinuă el cu umor.

– Cum ?... Gardenia, erai tu ? – întrebă ea, cu ochii din nou în lacrimi.

– Da, mama ta mi-a explicat ce însemna pentru tine și... O, nu plânge. Toată lumea ne privește. Dacă continui, vor crede că martirizez una din tinerele viitoare stele. Căci ai stofă de mare vedetă, Livia, și n-am să țin neapărat dacă preferi să nu te măriți cu mine, ca să-ți poți urma cariera... sugeră el, cu glas nesigur.

– Vreau să mă mărit cu tine, Jonathan – spuse ea tare.

– Totdeauna, ultimul cuvânt, nu-i așa ? Sper că n-ai găsit încă mijlocul să mă domini.

– Jonathan, nu se pune problema să...

În loc de răspuns, partenerul ei izbucni în râs și o luă în brațe.

– De acum înainte, îmi pun soarta în mâinile tale, îngerul meu – o asigură el. Nu te simți zdrobită de această responsabilitate ?

Livia se ghemui la pieptul lui și, indiferentă la privirile colegilor și la comentariile și aplauzele care umpluseră culisele, ea-l sărută cu toată pasiunea.

– Mă voi obișnui – replică ea. Nu tocmai am admis, că voi deveni soția unui nebun excesiv de minunat ?

Un zâmbet satisfăcut apăru pe buzele lui.

– Sâmbătă seara la Dickson, mi s-a părut că ai avea o dispoziție pe care ar trebui s-o exploatez.

Apoi, în aclamațiile întregii trupe care-i observa cu îngăduință, el o sărută din nou, cu o înflăcărare pe care nimic n-ar putea-o dezminți vreodată. De data asta, Livia era sigură. Nu era vorba de un joc atrăgător, ci de realitate. Și ce mult conta această stranie cerere în căsătorie care avusese loc pe scena teatrului! Acum, nu se mai temea că va confunda scena cu viața cotidiană. Pe viitor, scena și viața se vor uni, pentru a le aduce fericirea.

Ea ridică o privire încrezătoare spre Jonathan și-i zâmbi drăgăstos. Străbătuseră destul drum unul către celălalt, pentru a avea dreptul de-a fi fericiți.

— SFÂRȘIT —